ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΪΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1956 | ΤΕΥΧΟΣ 77ον

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1956)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.

—ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ Ι' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ (ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ)—



ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

104. Θέσις τοῦ Ι' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος (Παγκρατίου) καὶ δρᾶσις αὐτοῦ κατὰ τὴν 3ην Δεκεμβρίου 1944.
105. Ἀπόπειρα τῶν κομμουνιστῶν νὰ ἐπιτύχουν παράδοση τοῦ Τμήματος καὶ προπαρασκευὴ γιὰ ἐπίθεση. Μέτρα φρουρήσεως καὶ ἀμύνης τοῦ Τμήματος.
106. Γεγονότα τῆς 4ης Δεκεμβρίου 1944. Πρότασις παραδόσεως τοῦ Τμήματος. Ἄρνησις τοῦ Διοικητοῦ κ. Μουτογιάννη. Ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Τμήματος.
107. Ἀπόπειρα Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ νὰ ἐπιτύχῃ παράδοση τοῦ Τμήματος στοὺς κομμουνιστάς. Ἀποπομπή του ὑπὸ τοῦ κ. Μουτογιάννη. Νέες ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ Τμήματος.
108. Προπαρασκευὴ ἀνατινάξεως τοῦ Τμήματος. Ἀποχώρησις κατόπιν διαταγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως.
109. Ἀστυνομικοὶ διακριθέντες κατὰ τὴν ἄμυναν τοῦ Ι' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.

***

104. Θέσις τοῦ Ι' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος (Παγκρατίου) καὶ δρᾶσις αὐτοῦ κατὰ τὴν 3ην Δεκεμβρίου 1944.

Τὸ Κατάστημα τοῦ Ι' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος (Παγκρατίου) βρίσκεται στὴν ὁδὸ Εὐτυχίδου 45. Τὸ οἴκημα τοῦ Τμήματος τούτου, λόγῳ τῆς τοποθεσίας του, ἦτο λίαν ἐπισφαλές. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ περιοχὴ τοῦ Τμήματος τούτου περιβάλλεται πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος ἀπὸ τοὺς συνοικισμοὺς Καισαριανῆς καὶ Βύρωνος, ὅπου ὑπῆρχε μεγάλος ἀριθμὸς κομμουνιστῶν.

Διοικητὴς τοῦ Τμήματος αὐτοῦ κατὰ τὸ Δεκεμβριανὸ κίνημα ἦτο ὁ τότε Ἀστυνόμος Α' κ. Παναγιώτης Μουτογιάννης.

Ὁ κ. Μουτογιάννης μὲ ὁλόκληρο σχεδὸν τὴ δύναμη τοῦ Τμήματός του, κατόπιν διαταγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, τὴν Κυριακὴ τῆς 3-12-1944, εἶχε μεταβῆ στὴν περιοχὴ τῆς πλατείας Συντάγματος, ὅπου ἔλαβε μέρος στὴν ἀπαγόρευση τοῦ παρανόμου συλλαλητηρίου τῶν κομμουνιστῶν.

Ἡ δύναμις αὐτὴ ἐπέστρεψε στὸ Τμῆμα τὴν 14ην ὥραν.

105. Ἀπόπειρα τῶν κομμουνιστῶν νὰ ἐπιτύχουν παράδοση τοῦ Τμήματος καὶ προπαρασκευὴ γιὰ τὴν ἐπίθεση. Μέτρα φρουρήσεως καὶ ἀμύνης τοῦ Τμήματος.

Ὅταν ὁ κ. Μουτογιάννης μὲ τὴ δύναμή του ἐπέστρεψε στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα, ἐτοποθέτησε στὰς παρόδους παρατηρητὰς γιὰ τὴν παρακολούθηση τῶν κινήσεων τῶν κομμουνιστῶν. Στὶς 4 μ.μ. (16ην ὥραν) παρετηρήθη σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸτὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα καὶ γύρω ἀπ' αὐτό, ἀσυνήθης κίνησις ἐνόπλων τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. Ὁμάδες κομμουνιστῶν ἀνέβαιναν στὶς ταράτσες τῶν οἰκημάτων ποὺ εὑρίσκοντο στὶς ὁδοὺς Ὑμηττοῦ—Χρεμωνίδου—Ἀστυδάμαντος καὶ στὴν πλατεῖα Μεσολογγίου. Ταυτοχρόνως οἱ κομμουνισταὶ διέκοψαν τὴν τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία.

Οἱ προετοιμασίες αὐτὲς ἦσαν προμηνύματα ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ Τμήματος.

Ἀμέσως λοιπὸν ὁ κ. Μουτογιάννης ἔλαβε ἔκτακτα μέτρα φρουρήσεως τοῦ Τμήματος, ἀλλὰ καὶ ἀμύνης κατὰ πάσης ἐπιθέσεως τῶν κομμουνιστῶν.

Πρὸς τοῦτο ἐκλείσθη ἡ ἐξώθυρα τοῦ Ἀστυνομικοῦ Καταστήματος, ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἀπὸ κινητὸ σιδερένιο κιγκλίδωμα καὶ ἠσφαλίσθη προσωπικῶς ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ μὲ χειροπέδες, τῶν ὁποίων τὰ κλειδιὰ ἐδόθησαν στὸν Ἀξιωματικὸ Ὑπηρεσίας, μὲ συγκεκριμένες ἐντολές. Ταυτοχρόνως ἐτοποθετήθησαν στὴν ταράτσα τοῦ οἰκήματος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἰφικράτους 4, τὸ ὁποῖον συνέχεται καὶ δεσπόζει τοῦ Ἀστυνομικοῦ Καταστήματος, ἔνοπλοι ἀστυνομικοί, ἤτοι ὁ Ὑπαστυνόμος Β' κ. Παπαπαναγιώτου Χρῆστος, ὁ Ἀρχιφύλαξ Ι.6 Τσαγανὸς Σταῦρος καὶ οἱ ἀστυφύλακες Ι. 39 Λελούδας Ἰωάν., Ι.27 Καραΐσκος Χαράλ., Ι.58 Καραγιάννης Χρῆστος, Ι.69 Στάμου Νικόλαος, Ι.45 Φιορέντης Ἀριστείδης καὶ Ι.24 Πανταζόγλου Θεόδωρος.

Ἡ δύναμις τοῦ Τμήματος συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς τοιαύτης τοῦ Παραρτήματος Ἀσφαλείας ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸ Διοικητή, Ἀστυνόμο Α' κ. Παναγ. Μουτογιάννη, ἀπὸ 2 Ἀστυνόμους, 7 Ὑπαστυνόμους καὶ Ἀνθυπαστυνόμους, 7 Ἀρχιφύλακες καὶ Ὑπαρχιφύλακες καὶ 34 ἀστυφύλακες.

Ἐκτὸς τῆς δυνάμεως αὐτῆς εὑρέθησαν εἰς τὸ Τμῆμα καὶ ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Ἀναστασόπουλος Βασίλειος τῆς Ε' Ὑποδ)νσεως, Ὑπαστυνόμος Α' κ. Ἀθανασιάδης Ἀθαν. τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Ἀστυνομικῆς Δ)νσεως, Ὑπαστυνόμος Α' κ. Μαρκᾶκος Πέτρος τοῦ ΙΘ' Παραρτήματος Ἀσφαλείας καὶ οἱ Ἀρχιφύλακες Γερανέας Νικόλαος καὶ Γεωργοῦτσος Ἀπόστολος.

Οἱ κομμουνισταὶ ἀντιληφθέντες τὴν προπαρασκευὴ τοῦ Τμήματος πρὸς ἄμυναν, δὲν ἐπεχείρησαν ἐπίθεση κατὰ τὴν νύκτα τῆς 3 πρὸς 4 Δεκεμβρίου 1944.

106. Γεγονότα τῆς 4ης Δεκεμβρίου 1944. Πρότασις παραδόσεως τοῦ Τμήματος. Ἄρνησις τοῦ Διοικητοῦ κ. Μουτογιάννη. Ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Τμήματος.

Τὴ Δευτέρα, 4η Δεκεμβρίου 1944 καὶ ὥραν 6.10', ἐνεφανίσθησαν στὴν κλειστὴ σιδερένια πόρτα τοῦ Τμήματος δύο ὁπλοφόροι τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. καὶ ζητοῦσαν ἀπὸ τὸν Ἀξιωματικὸ Ὑπηρεσίας Ἀνθυπαστυνόμο κ. Κ. Στεργιόπουλο νὰ ἰδοῦν προσωπικῶς τὸν κ. Διοικητή. Ὁ Διοικητὴς κ. Μουτογιάννης κατέβηκε κάτω καὶ ἠρώτησε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς κλειστῆς καγκελένιας πόρτας τί θέλουν. Ἐκεῖνοι τοῦ ἀνεκοίνωσαν ὅτι κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. ὤφειλε νὰ παραδώσῃ τὸν ὁπλισμὸ τοῦ Τμήματος καὶ νὰ ταχθῇ μὲ τὸ μέρος τοῦ λαοῦ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο τούτους ἦτο ὁ Ὑποδιοικητὴς καὶ ἀνακριτὴς τοῦ Ι' τομέως Πολιτοφυλακῆς ὀνόματι Εὐαγγελίου Τάκης. Τὴν πρόταση αὐτὴ ἀπέκρουσε χωρὶς καμμιὰ συζήτηση ὁ κ. Μουτογιάννης. Οἱ κομμουνισταὶ αὐτοὶ φεύγοντες εἶπαν στὸν διοικητή: «Θὰ λάβετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι θὰ εἶστε ὑπεύθυνος γιὰ ὅ,τι θὰ συμβῇ καὶ θὰ ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ σᾶς ἀποκλειστικῶς. Σᾶς τάσσουμε προθεσμία 10' λεπτῶν γιὰ νὰ παραδώσετε τὸν ὁπλισμό. Σκεφθῆτε· ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, ἡ δύναμί σας εἶναι ὑπὸ περιορισμόν. Κανεὶς δὲν θὰ βγῇ οὔτε θὰ μπῇ στὸ Τμῆμα. Τὰ παράθυρα θὰ εἶναι κλειστὰ καὶ οὔτε θὰ βγῇ κανεὶς γιατὶ θὰ σᾶς θερίσουν τὰ εὔστοχα πυρὰ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ.».

Ὁ κ. Μουτογιάννης δὲν ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντηση στὶς ἀπειλὲς αὐτές, ἀλλ' ἀμέσως, μὲ τὴν πρόβλεψη ὅτι μποροῦσε ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτὸ τῆς ὥρας νὰ ἐκδηλωθῇ ἐπίθεσις τῶν κομμουνιστῶν, ἐπιθεώρησε τοὺς σκοποὺς ἀστυνομικοὺς τοὺς ἐνεψύχωσε καὶ τοὺς ἐφωδίασε μὲ ὅσα πυρομαχικὰ ὑπῆρχαν στὸ Τμῆμα.

Στὶς 6.30' ἀκριβῶς σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ Τμῆμα ἐτοποθετήθη ἕνα κομμουνιστικὸ συγκρότημα τηλεβόα (χωνιῶν), ποὺ ἀνήγγειλε τὰ ἑξῆς: «'Αδέλφια ἀστυφύλακες παραδῶστε τὰ ὅπλα σας καὶ ἐλᾶτε μὲ τὸ μέρος τοῦ λαοῦ. Οἱ συνάδελφοί σας τοῦ Βύρωνος καὶ τῆς Καισσαριανῆς προσεχώρησαν μὲ τὸ μέρος μας». Αὐτὸ ἐπανελαμβάνετο συνεχῶς. Ταυτοχρόνως ἔνοπλοι ὁμάδες ἐλασιτῶν κατελάμβανον ἐπίκαιρες θέσεις, σὲ διάφορα σημεῖα γύρω ἀπὸ τὸ 'Αστυνομικὸ Κατάστημα, σὲ διασταυρώσεις δρόμων καὶ στὶς ταράτσες τῶν οἰκημάτων ποὺ ἐδέσποζαν τοῦ Τμήματος.

Στὶς 7.15' π.μ. ἄρχισε ἔντονη ἐπίθεση μὲ ὅπλα, πολυβόλα καὶ χειροβομβίδες. Τὰ σημεῖα προσβολῆς ἦσαν κυρίως ἡ 'Ανατολικὴ καὶ ἡ Β. Δ. πλευρὰ τοῦ Τμήματος. Στὴν ἀρχὴ καὶ πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἐπίθεσις ἐπεχειρήθη εἴσοδος ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πόρτα τῆς οἰκίας, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ 'Ιφικράτους 4, μιᾶς ὁμάδος ἐνόπλων κομμουνιστῶν, ἡ ὁποία ὅμως ἀπετράπη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὸ σπίτι αὐτὸ ὑπὸ τὸν Ὑπαστυν. κ. Παπαπαναγιώτου Χρῆστον. Τὸ Τμῆμα ἐβάλλετο τὴ φορὰ αὐτὴ ἀπὸ τρία σημεῖα, ἤτοι ἀπὸ τὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Ὑμηττοῦ—'Ιφικράτους, ἀπὸ τὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Δωρίδος—'Αριστάρχου καὶ ἀπὸ τὴν ὁδὸ 'Αστυδάμαντος.

Στὴν ἐπίθεση αὐτὴ τῶν κομμουνιστῶν ὑπῆρξεν ἔντονος ἡ ἄμυνα τῶν ἀστυνομικῶν, ἔτσι ποὺ οἱ ἐπιτιθέμενοι ἠναγκάσθησαν νὰ σταματήσουν τὰ πυρά τους καὶ νὰ ἀρχίσουν τὶς ἀπειλὲς μὲ τὸν τηλεβόα (χωνί). Στὶς 8 π.μ. μάλιστα μίλησε μὲ τὸ χωνὶ ὁ ἀποστάτης Ὑπαστυνόμος τοῦ ΙΘ' Τμήματος Κωνσταντινίδης, ὁ ὁποῖος ἀνεκοίνωσε ὅτι ὅλα τὰ Τμήματα παρέδωσαν τὸν ὁπλισμὸ καὶ προσεχώρησαν μὲ τὸ μέρος τοῦ λαοῦ, προσκάλεσε δὲ τοὺς ἀστυφύλακες τοῦ Τμήματος νὰ κάνουν κι' αὐτοὶ τὸ ἴδιο. Οἱ προσκλήσεις αὐτὲς καὶ οἱ ἀπειλές, ὅτι ἐὰν δὲν παραδοθοῦν οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ ἐκτελεσθοῦν οἱ οἰκογένειές τους, συνεχίσθησαν. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως κανένας κλονισμὸς δὲν παρετηρήθη μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Γ' Τμήματος, οἱ ὁποῖοι παρέμειναν στὶς θέσεις των ἀποφασισμένοι ν' ἀμυνθοῦν κατὰ τῶν κομμουνιστῶν.

107. 'Απόπειρα 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ νὰ ἐπιτύχῃ παράδοση τοῦ Τμήματος στοὺς κομμουνιστάς. 'Αποπομπή του ὑπὸ τοῦ κ. Μουτογιάννη. Νέες ἐπιθέσεις τοῦ Τμήματος.

Στὶς 9 π.μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας (4-12-1944), τὸ χωνὶ τῶν κομμουνιστῶν ἀνήγγειλε τὰ ἑξῆς : «Προσοχή! Προσοχή! Ἔρχεται νὰ σᾶς μιλήσῃ ὁ Διευθυντὴς κ. Κουβαράκης».

Κείνη τὴ στιγμὴ ὁ διοικητὴς κ. Μουτογιάννης εὑρίσκετο στὸν ἐπάνω ὄροφο τοῦ Τμήματός του καὶ εἰδοποιήθη ὅτι τὸν ἐζήτει ὁ κ. Κουβαράκης. Κατέβηκε στὴν ἰσόγειο στοά, ὅπου ἀντίκρυσε νὰ στέκεται ἔξω ἀπὸ τὴν κλειστὴ καγκελένια πόρτα ὁ Διευθυντὴς κ. Κουβαράκης ἐν στολῇ, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς : «Παναγιώτη μπορῶ νὰ σοῦ πῶ;»

Σ' αὐτὸν ἀπήντησεν ὁ κ. Μουτογιάννης ὡς ἑξῆς :

«Τί θέλετε κ. Διευθυντά. Ζητοῦν τὰ ὅπλα, δὲν ἔχουμε πειράξει κανέναν, ἄμα » τοὺς πειράζαμε ἢ τοὺς πειράξουμε θὰ ἔχουν δικαίωμα νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν. Τώρα » μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε σᾶς παρακαλῶ» καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα γιὰ νὰ ἀποχωρήσῃ.

Ὁ κ. Κουβαράκης εἶπε τότε : «Ἔλα δῶ βρὲ ἀδελφὲ νὰ σοῦ πῶ, γιὰ νὰ ἀποφευχθῇ ἡ αἱματοχυσία». Εἰς τοῦτον τότε ὁ κ. Μουτογιάννης ἀπήντησεν εἰς ἔντονον ὕφος: «Πηγαίνετε κ. Διευθυντά». Ταυτοχρόνως ὁ Ὑπαστυνόμος κ. 'Αρλαπᾶνος 'Αθανάσιος, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο στὸ βάθος καὶ ἀπέναντι ἀπὸ τὴν ἐξώθυρα μὲ τρεῖς ἀστυφύλακας, ἑτοιμάστηκε νὰ πυροβολήσῃ λέγοντας: «Φύγετε κ. Διευθυντὰ θὰ χτυπήσω» καὶ τοῦτο γιατὶ δίπλα ἀπὸ τὸν κ. Κουβαράκη παρουσιάσθηκαν δύο ἔνοπλοι ἐλασῖτες. Πράγματι ὁ κ. Κουβαράκης ἀπεχώρησε.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἄρχισε νέα ἐπίθεση κατὰ τοῦ Τμήματος, μὲ πυκνώτερα πυρὰ καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ πέριξ σημεῖα μὲ στόχο ὅλες τὶς πλευρὲς τοῦ οἰκήματος. Ἡ ἐπίθεσι αὐτή, στὴν ὁποία οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπήντησαν μὲ εὔστοχα καὶ ἔντονα πυρά, διήρκεσε μισὴ ὥρα. Κατόπιν ἄρχισε πάλι ὁ τηλεβόας (τὸ χωνὶ) νὰ ἀπειλῇ ὅτι ἐὰν δὲν παραδοθοῦν οἱ ἀστυνομικοὶ ἀμέσως θὰ ἀνατιναχθῇ τὸ Τμῆμα.

Καὶ στὶς ἀπειλὲς αὐτὲς οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἔδωκαν καμμιὰ ἀπάντηση καὶ περίμεναν σταθεροὶ στὶς θέσεις τους.

Στὶς 11 π.μ. ξανάρχισε ἡ ἐπίθεσι μὲ ἐξαιρετικὰ σφοδρὰ πυρά, ποὺ διήρκεσε μισὴ ὥρα, ἐνῷ οἱ ἀστυνομικοὶ ἠμύνοντο σταθερὰ καὶ δὲν ἐπέτρεπαν καμμιὰ προώθηση τῶν κομμουνιστῶν.

Ἀφοῦ ἀπέτυχε καὶ ἡ τρίτη αὐτὴ ἐπίθεσις, οἱ κομμουνισταὶ θέλησαν νὰ ἐφαρμόσουν νέο σχέδιο ἐκπορθήσεως τοῦ Τμήματος. Συνεκέντρωσαν δηλαδὴ τὰ γυναικόπαιδα ἀπὸ τοὺς συνοικισμοὺς καὶ τὰ ἔφεραν στὴν ὁδὸ Ὑμηττοῦ, μὲ σκοπὸ νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν ὡς προπύργιο, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ πλησιάσουν οἱ ἔνοπλοι στὸ Τμῆμα. Μέσα στὰ γυναικόπαιδα αὐτὰ εἶχαν τοποθετήσει καὶ τοὺς συγγενεῖς, τὶς μητέρες, τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Τμήματος, ὥστε νὰ δεσμεύωνται αὐτοὶ νὰ πυροβολήσουν, ὅταν ὁ ὄγκος θὰ ἐπλησίαζε πρὸς τὸ Τμῆμα.

Εὐτυχῶς ἡ πορεία αὐτὴ πρὸς τὸ Τμῆμα ἀπεφεύχθη, γιατὶ στὶς 12.15′ μ.μ. ἔφτασε στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα μὲ αὐτοκίνητο Ἄγγλος ταγματάρχης, μὲ ἕνα Ἕλληνα διερμηνέα. Ὁ ταγματάρχης αὐτός, ἀφοῦ προηγουμένως διεπιστώθη ἀπὸ τὸ Διοικητὴ ὅτι ἦτο πράγματι ἀπεσταλμένος τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατηγείου, ἐζήτησε πληροφορίας σχετικῶς μὲ τὰ συμβάντα καὶ τοῦ ἀνεφέρθη ὅτι ὅλως ἀναιτίως οἱ κομμουνισταὶ ἐζήτουν νὰ ἀφοπλίσουν τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ ὅτι ἐπετέθησαν ἐνόπλως κατὰ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος γιὰ νὰ τὸ καταλάβουν.

Ὁ ἄγγλος κατόπιν τούτων ἐκάλεσε στὸ Τμῆμα τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δυνάμεως τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. καὶ τὸν ἠρώτησε σχετικὰ μὲ τὰ αἴτια τῆς ἐπιθέσεως, καθὼς καὶ ποῖες εἶναι οἱ ἀπόψεις τῶν κομμουνιστῶν.

Οὗτος ὀνόματι Οἰκονομίδης, ταγματάρχης τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., ὅπως ἔλεγε, ἐδήλωσε ὅτι ἐκτελεῖ ἐντολὴ τοῦ λαοῦ καὶ ζητεῖ τὴν παράδοση τῶν ὅπλων τοῦ Τμήματος.

Ὁ ἄγγλος ταγματάρχης μετὰ τὴν ἐξέταση αὐτὴ ἀπεχώρησε, ἀφοῦ προηγουμένως τῷ ἀνεφέρθη ἰδιαιτέρως ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ κ. Μουτογιάννη ὅτι τὸ Τμῆμα λόγῳ ἐλλείψεως ἐπαρκῶν πυρομαχικῶν δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀμυνθῇ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη, καίτοι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν εἶχε γίνει σπατάλη πυρομαχικῶν ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ Τμήματος. Στὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ἀξιωματικοῦ αὐτοῦ διετάχθη καὶ ἐπέβη ὁ Ὑπαστυνόμος Α′ κ. Ἀθαν. Ἀθανασιάδης, στὸν ὁποῖο ἐδόθη ἐντολὴ νὰ παρουσιασθῇ στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση καὶ ν' ἀναφέρῃ τὰ τῆς καταστάσεως γενικῶς.

108. Προπαρασκευὴ ἀνατινάξεως τοῦ Τμήματος. Ἀποχώρησις κατόπιν διαταγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως.

Μετὰ τὴν ἀποχώρηση τοῦ ἄγγλου οἱ κομμουνισταὶ ἄρχισαν νὰ προετοιμάζωνται γιὰ νέα ἐπίθεση κατὰ τοῦ Τμήματος. Τὸ σχέδιό τους, τὸ ὁποῖο ἐγνώσθη καταλλήλως, ἦτο νὰ καταστρέψουν τὴν ἐξώθυρα μὲ τεθωρακισμένο αὐτοκίνητο καὶ κατόπιν μὲ ἐκρηκτικὲς ὕλες ν' ἀνατινάξουν τὸ οἴκημα. Τὶς ὕλες θὰ τὶς ἐτοποθέτουν στὰ καταστήματα ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸ Τμῆμα. Τοῦτο ἦτο κατορθωτό, δεδομένου ὅτι ἡ πλευρὰ τοῦ Τμήματος πρὸς τὴν ὁδὸ Εὐτυχίδου λόγῳ τῆς θέσεως τούτου δὲν παρεῖχε ἐπαρκῆ στηρίγματα ἀμύνης.

Ἐνῷ λοιπὸν οἱ προετοιμασίες αὐτὲς ἐγίνοντο πυρετωδῶς ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ ὁ τηλεβόας (χωνὶ) ἐξέπεμπε γιὰ τελευταία φορὰ ἀπειλὲς καὶ προσκλήσεις, ὅπως παραδοθοῦν οἱ ἀστυνομικοί, κατέφθασε στὶς 13.30′ (1.30′ μ. μ.) ὥρα ἔνοπλος περίπολος ἄγγλων μὲ δύο αὐτοκίνητα. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς Ἀξιωματικὸς ἀφοῦ ἀνέπτυξε γύρω ἀπὸ τὸ Τμῆμα τὴ δύναμή του, ἔδωσε ἐντολὴ στὸ Διοικητὴ τοῦ Τμήματος ὅπως ὁλόκληρος ἡ δύναμις ἀφοῦ παραλάβῃ τὸν ὁπλισμό της μόνον ἐγκατα-

ΔΙΕΥΡΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ ΕΙΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΑΘΟΛΟΓΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας
κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ
VI. Εἴδη βιοκοινωνικῶν νόσων.
VII. Ἐπίλογος.

***

VI. Εἴδη βιοκοινωνικῶν νόσων.

α) Ὡς κοινωνικὰ παθολογικὰ φαινόμενα δέον νὰ θεωρήσωμεν ἐν πρώτοις, πλὴν τῆς ἐγκληματικότητος, τὰς διαφόρους καταστρεπτικὰς διὰ τὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ ἐπικινδύνους κοσμοθεωρίας.

Ἐνταῦθα ἀνήκει λ.χ. ἡ ἀθεΐα, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἐν μιαρὸν ἐλάττωμα ἐνίων παγκοσμίων πολιτικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν κινήσεων, αἱ ὁποῖαι φαντάζονται ὅτι εἶναι προοδευτικαί, ὅτι ἀντικρύζουσι γυμνὴν τὴν πικρὰν ἀλήθειαν καὶ αἱ ὁποῖαι ἀρνοῦνται τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ. Αἴφνης ὁ ἀπαισιόδοξος ἀθεϊστὴς Σόπενχάουερ ἀναφωνεῖ ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ δὲν εἶναι ἢ θλίψεις, φροντίδες, φόβοι καὶ μία διαρκὴς πάλη ἐναντίον τῆς ἀδυναμίας, τῆς στερήσεως καὶ τῆς ἀνάγκης. Αὕτη παρουσιάζει πάντοτε τὴν ὄψιν μιᾶς τραγωδίας, τὴν τελευταίαν σκηνὴν τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ὁ θάνατος. Εὐτυχὴς ὁ ὄχλος, κατὰ τὸν Σόπενχάουερ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει συνείδησιν τῆς τοιαύτης δυστυχίας καὶ τραγικῶς δυστυχεῖς εἶναι ἡ μεγαλοφυεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐννοοῦν ὅτι ὅλα ταῦτα τὰ περὶ Θεοῦ, περὶ θείας Προνοίας καὶ αἰωνίας ζωῆς εἶναι ἓν μύθευμα, μία χίμαιρα «γεμάτη ἀπὸ τραγικὸν μεγαλεῖον», «ἀέναος πηγὴ ἠλιθιότητος καὶ δυστυχίας» (Ν. Ι.

λείψῃ ἀμέσως τὸ οἴκημα καὶ μεταβῇ στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση. Τοῦτο καὶ ἐγένετο χωρὶς νὰ σημειωθῇ καμμιὰ ἀπώλεια.

Ὁλόκληρος ἡ δύναμις ἀναδιοργανωθεῖσα κατόπιν, ἐνετάχθη σὲ νέους σχηματισμοὺς ἀστυνομικῶν καὶ μετέσχε στὶς ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις ποὺ ἐπηκολούθησαν. Ὅταν ἀπεχώρησαν οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπὸ τὸ Τμῆμα, οἱ κομμουνισταὶ μπῆκαν μέσα ἀλαλάζοντες καὶ τὸ ἐλεηλάτησαν κυριολεκτικῶς, συμπλεκόμενοι γιὰ τὸ πλιάτσικο.

109. Ἀστυνομικοὶ διακριθέντες κατὰ τὴν ἄμυναν τοῦ Ι' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.

Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ κατώτεροι ἀστυνομικοὶ τοῦ Τμήματος, πλὴν ἐλαχίστων μεμυημένων τὸ κίνημα, οἱ ὁποῖοι ἐνώθηκαν μὲ τοὺς στασιαστάς, ἐπετέλεσαν πλήρως τὸ καθῆκον των καὶ ἐπέδειξαν αὐτοθυσία καὶ ἡρωϊσμό.

Διεκρίθησαν γιὰ τὸν ἡρωϊσμό τους, ὡς ἀνέφερεν ὁ Διοικητὴς κ. Μουτογιάννης οἱ Ὑπαστυνόμοι Β' κ. κ. Ἀρλαπᾶνος Ἀθανάσιος καὶ Παπαπαναγιώτου Χρῆστος, οἱ Ἀρχιφύλακες Κ.139 Μαδοῦρος Κων.,14. Ἀρνίδης Λέανδρος καὶ Ι.6 Τσαγκανὸς Σταῦρος καὶ οἱ ἀστυφύλακες Ι.39 Λελούδας Ἰωάννης, Ι.58 Καραγιάννης Χρῆστος, Ι. 69 Στάμου Νικόλαος, Ι. 35 Ἀνδροῦτσος Ἠλίας, Ι.54 Νῖτσος Ἀθανάσιος, Ι.45 Φιορέντης Ἀριστείδης καὶ Ι.32 Τζιλαλῆς Εὐθύμιος.

(Στὸ ἑπόμενο ἡ δρᾶσις ἑτέρων Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀστ/κῆς Δ/νσεως Ἀθηνῶν).

Λούβαρι. 'Ιστορία τῆς Φιλοσοφίας. Τόμος Β'. 'Αθῆναι 1933», σ. 188, «Ν. Καζαντζάκη. Σόπενχάουερ. 'Εγκ. Λεξ. Κ. 'Ελευθερουδάκη. Τόμος 11. 'Αθῆναι. 1931», σ. 618).

Τί κρῖμα ἀλήθεια νὰ ὑπάρχωσι γενικῶς ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι παρασύρονται εἰς τὴν ἀθεΐαν! Καὶ ὅμως ὅσον χωρεῖ τις βαθύτερον εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας, ἐπὶ τοσοῦτον καταπλήσσεται πρὸ τοῦ ἀσυλλήπτου μεγαλείου τῆς Θείας Δημιουργίας. Δὲν ἔχουσιν ἄδικον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶπον ὅτι ἡ ἀθεΐα εἶναι «μιὰ μόδα, εἶναι ἕνα συμπέρασμα, ὅπου ἔφτασε τὸ ἀνθρώπινο μυαλὸ ζαλισμένο ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό, ποὺ τοῦ προξένησαν τὰ μεγάλα πραγματικῶς κατορθώματα τῆς θετικῆς ἐπιστήμης καὶ ὁ ὁποῖος δὲν τοῦ ἄφησε τὸν καιρὸ νὰ ἐκτιμήσῃ σωστὰ τὴν φιλοσοφικὴν ἀξίαν τῶν ἐπιστημονικῶν του ἀνακαλύψεων» («'Ελισαίου Γιαννίδη. Τὸ μεγάλο πρόβλημα. 'Αθῆναι 1925» σ. 7). Οὕτως οἱ καταλήξαντες εἰς τὴν ἀθεΐαν «μετήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα, ὅς ἐστιν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας» (πρὸς Ρωμαίους Ι 25.)

Μία ἄλλη ἐπικίνδυνος κοσμοθεωρία εἶναι ὁ ὑλισμός, ὁ ὁποῖος ἀποκτηνώνει τὸν ἄνθρωπον καὶ ζητεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς θρησκείαν τῆς σαρκός. Οὗτος θεωρεῖ τὸ πνεῦμα ὡς αὐταπάτην καὶ ὡς ἁπλῆν ἔκκρισιν καὶ λειτουργίαν τοῦ ἐγκεφάλου. 'Ο ἐγκέφαλος ἐκκρίνει τὴν σκέψιν, ὡς τὰ νεφρὰ ἐκκρίνουσι τὸ οὖρος. 'Ο αὐτὸς ὑλισμὸς ἐκλαμβάνει τὴν ἠθικὴν ὡς ἐφεύρεσιν καὶ ἀπάτην τοῦ κλήρου, δημιουργοῦσαν νευρώσεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὁ ὁποῖος κλῆρος ἐπιζητεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴν κληροκρατίαν, ἐκμεταλλευόμενος τὸ συναίσθημα τοῦ φόβου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον διακατέχεται ἡ ἀνθρωπότης. 'Ο ὑλισμός, ὑπεισερχόμενος καὶ εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ἐγκληματολογίας, διδάσκει ὅτι, ἐφ' ὅσον τὸ αὐτεξούσιον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι αὐταπάτη καὶ φιλοσοφικὴ χίμαιρα καὶ ἐφ' ὅσον αἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως εἶναι καθαρὰ μωρία, ἔπεται ὅτι ὁ ἐγκληματίας εἶναι θῦμα τῆς κακῆ τῇ μοίρᾳ δυσμενοῦς χημικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς συνθέσεως τοῦ ἐγκεφάλου του καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀποβαίνει ἀκατανόητος καὶ παράλογος πᾶσα πρόσκλησις τούτου πρὸς ἠθικὴν ἀπολογίαν καὶ τιμωρίαν (La Mettrie). Καὶ ὅμως, ἐνῷ ὁ ὑλισμὸς κομπορρημονεῖ, διότι νομίζει ὅτι μονοπωλεῖ τὴν εὐφυΐαν καὶ διότι νομίζει ὅτι συλλαμβάνει τὴν γυμνὴν πραγματικότητα, δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀντιληφθῇ μίαν ἄλλην ἀλήθειαν ἤτοι ὅτι πέραν τῆς ὑλικῆς ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ πραγματικότης καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνον «κρέας καὶ κόκκαλα», ὅτι ἡ κοινωνία δὲν εἶναι μία ἁπλῆ κοινότης ὑλικῶν συμφερόντων, ἀλλ' ὅτι εἶναι κυρίως μία ἠθικὴ πραγματικότης. 'Η ἠθικὴ αὕτη πραγματικότης, ἡ ὁποία λέγεται κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἰδέας, πίστεις, γνώσεις, συναισθήματα, ἀξιολογικὰς κρίσεις, μὲ μίαν λέξιν συνιστᾷ πνευματικὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὴν ἠθικὴν ἀτμόσφαιραν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀναπνέει τὸ πνεῦμα ἡμῶν. («Δ. Μωραΐτου. Γενικὴ Ψυχολογία. Ἔκδ. γ'. 'Αθῆναι. 1955» σ. 12) («Παρθενίου Πολάκη. 'Η χρεωκοπία τοῦ ὑλισμοῦ. Περιοδ. 'Ιερὸς Πολύκαρπος τῆς 11 Αὐγούστου 1912. Σμύρνη» σ. 1148 ἑπόμ.). Καὶ ὅμως τὸ «φρόνημα τῆς σαρκὸς θάνατος· τὸ δὲ φρόνημα τοῦ πνεύματος ζωὴ καὶ εἰρήνη» (Πρὸς Ρωμαίους VIII 6).

Ἐπικίνδυνον κοσμοθεωρίαν θεμελιοῦν καὶ αἱ ἀ ν α τ ρ ε π τ ι κ α ὶ καὶ ἀ ν α ρ χ ι κ α ὶ ἰ δ έ α ι. Καὶ βεβαίως ὑφίστανται ἀναρχικοὶ ὑπὸ τὴν εὐγενῆ τῆς λέξεως ἔννοιαν, ὡς ὁ Τολστόϊ καὶ ὁ Ἴψεν, οἱ ὁποῖοι ὑπεστήριξαν ὅτι ἀντίκειται εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, ἐμπνεομένης ὑπὸ ψυχικῆς εὐγενείας καὶ ὁρμῆς πρὸς κοινωνικότητα, ἡ ὕπαρξις τῶν τυραννικῶν κανόνων δικαίου, οἱ ὁποῖοι δεσμευτικῶς ρυθμίζουν τὴν ἀνθρωπίνην συμπεριφορὰν καὶ ἐξευτελίζουσι τὴν ἱερὰν ἔννοιαν τοῦ ἀνθρώπου. 'Αλλὰ βεβαίως, ὡς παρετηρήθη εὐστόχως, «ἡ θεωρία αὕτη παραγνωρίζει ὅτι πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι δυστυχῶς κατέχονται ὑπὸ ἐγωϊσμοῦ, μερικοὶ εἶναι κακοί, τινὲς δὲ καὶ θηριώδεις, ἐλάχιστοι δὲ οἱ ἅγιοι ἢ τουλάχιστον οἱ

ἔχοντες ὡς ἔμβλημα τῆς ζωῆς των τὸ Σωκρατικὸν παράγγελμα «εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν ἀδικεῖσθαι(Παραδόσεις Εἰσαγωγῆς εἰς τὴν 'Επιστήμην τοῦ Δικαίου ὑπὸ Δ. Σταύρου, καθηγητοῦ Παντείου 'Ανωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν 'Επιστημῶν).

β) Βιοκοινωνικὸν παθολογικὸν φαινόμενον, ἀποφασιστικὸν διὰ τὰς τύχας καὶ τῶν μεμονωμένων ἀνθρώπων καὶ τῆς ὁλότητος, συνιστᾷ καὶ ἡ δυστυχὴς πολυπληθὴς χορεία τῶν ὑπολελειμμένων ἀτόμων, εἴτε σωματικῶς, εἴτε πνευματικῶς, εἴτε ψυχικῶς. 'Η σύγχρονος ἐπιστήμη διαβλέπει εἰς τὰ ἄτομα ταῦτα προσωπικότητας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐπιρρεπέστεραι, ὅπως ἐξολισθήσωσι πρὸς τὴν ἠθικὴν πτῶσιν καὶ εἰς τὴν ἀντικοινωνικότητα. Διότι ἀφ' ἑνός, ὡς ἔχουσαι μειονεξίας, δὲν εἶναι ἱκαναὶ νὰ ἀνταπεξέλθωσι νικηφόρως εἰς τὸν σκληρὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι, ἐμφορούμεναι ὑπὸ συμπλεγμάτων κατωτερότητος καὶ ψυχικῶν καρκινωμάτων, συναισθάνονται λανθᾶνον μῖσος ἐναντίον τῶν συνανθρώπων. (Γίνεται λόγος «περὶ προδιαθέσεως εἰς τὸ ἔγκλημα». Σχετικῶς «Κωνσταντίνου Γ. Γαρδίκα. 'Εγκληματολογία. Τόμος Β'. Τεῦχος Α' 'Αθῆναι 1947» σ. 17).

γ) Πλῆθος βιοκοινωνικῶν δυστυχιῶν συνδέεται καὶ πρὸς τὴν γενετήριον ζωὴν τῶν ἀτόμων.

'Ενταῦθα ἀνήκει κατ' ἐξοχὴν ἡ βαρεῖα διαφθορά, ἡ ὁποία πλήττει κυρίως τὸν γυναικεῖον κόσμον, ἡ διαφθορὰ τῆς ἑταιριάσεως. Κοινωνικὴ νόσος, ἥτις συνιστᾷ παγκόσμιον παθολογικὸν φαινόμενον πάσης ἀνθρωπίνης κοινωνίας καὶ πάσης ἐποχῆς. Καὶ ἡ ὁποία σήμερον τροφοδοτεῖται ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν ἐργατριῶν καὶ τῶν ὑπηρετριῶν, ἰδίως ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζουσιν ἐπιπολαιότητα, εἶναι βλακικαὶ καὶ νωθραί, ἀντικρύζουσι δὲ τὴν ἐργασίαν ὡς κατάραν καὶ ὡς ἀγγαρείαν. ('Εκπληκτικῶς τεραστία ἡ σχετικὴ διεθνὴς βιβλιογραφία. «Max Hagemann. Prostitution. Wesen, Problemund Lösungsversuche. Handwörterbuch der Kriminologie. Berlin und Leipzig. 1936» σ. 392 ἑπ., «L. v. Wiese. Prostitution (Soziologie). Héndw der Sexualwissenschaften von M. Marcuse. 2 Aufl. Bomn 1926».

'Ομοίως ἐνταῦθα ἀνήκει ὁ κύκλος τῶν πασχόντων ἐκ διαφόρων γενετηρίων ἀνωμαλιῶν, αἱ ὁποῖαι τόσον διεφωτίσθησαν ὑπὸ τῆς συγχρόνου Σχολῆς τῆς Ψυχαναλύσεως τοῦ Sigmund Freud ἀλλ' ἐξ ἄλλου καὶ τόσον παρερμηνεύθησαν ἐπικινδύνως ὑπ' αὐτῆς. 'Η ὁποία μὲ τὸν ἀφόρητον πανσεξουαλισμόν της ἠθέλησε νὰ θεωρήσῃ τὴν γενετήριον ζωὴν ὡς αὐτόχρημα τὴν σπονδυλικὴν στήλην τῆς διαμορφώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος καὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαγωγῆς καὶ ἡ ὁποία καὶ αὐτὸν τὸν πολιτισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος ἐπεζήτησε νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν δύναμιν τῆς γενετηρίου ὁρμῆς τῶν δημιουργικῶν ἀνθρωπίνων προσωπικοτήτων. («Igor A. Caruss. Ψυχανάλυσις καὶ σύνθεσις τῆς ὑπάρξεως. Μετάφρ. 'Αθαν. Π. Καραντώνη. 'Αθῆναι 1953».—Μελέται τοῦ 'Ινστιτούτου 'Ιατρικῆς Ψυχολογίας καὶ Ψυχικῆς Ὑγιεινῆς).

Περὶ τὴν γενετήριον ζωὴν στρέφονται ὁμοίως καὶ αἱ παράνομοι συμβιώσεις καὶ αἱ παλλακεῖαι (Θαυμασία ἡ σχετικὴ δρᾶσις τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου 'Ενορίας 'Αγίου Γεωργίου 'Ελευσῖνος Γεωργίου Θ. Πειρουνάκη. "Ορα καὶ «'Ενοριακὰ Χρονικὰ» τῆς 1 'Ιανουαρίου 1956, σ. 28 ἑπ. : «Νὰ προτιμᾶτε τὴ φρόνιμη διαιτησία στὶς διαφορές, ἀπὸ τὴ μάταιη πάλη, ἢ τοὺς δύσκολους δικαστικοὺς ἀγῶνες». «Μὲ ἔγκαιρη καὶ ἀποτελεσματικὴ ἐπέμβαση τοῦ Πρεσβυτερίου, ἀρκετὲς δίκες ματαιώθηκαν, ἀφοῦ συμβιβάσθηκαν ἢ συμφιλιώθηκαν οἱ ἀντίδικοι. Συμφιλιώθηκαν σύζυγοι. Τακτοποίησαν τὶς διαφορές τους οἰκογένειες. Μὲ προνοητικὴν ἐνέργεια δὲν ἔφθασαν ἄλλοι σὲ διάστασι. Καὶ τριάντα τεσσάρων, ὡς τώρα, παρανόμων συμβιώσεων, ἔγινε νομιμοποίησι καὶ εὐλογία»).

'Εν συνεχείᾳ ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ κύκλος τῶν ἀγάμων μητέρων, αἱ ὁποῖαι φέρουσιν εἰς τὸν κόσμον τὸ «γεμᾶτο ἀπὸ δυστυχία» πλῆθος ἐξωγάμων καὶ ἐκθέτων τέκνων. 'Αγάπην ἐζήτει ἡ μικρὰ καὶ ἀθῴα παιδική των ψυχὴ καὶ ἀντὶ ταύτης συνήν-

τησε τὴν «ἀπονιά». Δὲν ἠγαπήθησαν ἀπὸ τὸν ἐγκαταλείψαντα ἀσυνείδητον πατέρα, δὲν ἠγαπήθησαν οὔτε κἂν ὑπὸ τῆς μητρός των, ἡ ὁποία τὰ ἀντικρύζει ὡς δυσάρεστα σύμβολα τῆς ἠθικῆς της πτώσεως καὶ ὡς ἐμπόδια εἰς τὴν ἀποκατάστασίν της. Τέλος δὲν ἠγαπήθησαν ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐπιδεικνύουσι περιφρόνησιν καὶ παίζοντες τὸν ρόλον τοῦ ἀναμαρτήτου βάλλουσι τὸν λίθον τοῦ χλευασμοῦ. Καὶ τοιουτοτρόπως «μία πονεμένη πικρία» πληγώνει τὴν παιδικὴν ψυχὴν καὶ «τὴν κάμνει» νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ κόσμος εἶναι κακός, ὅτι εἶναι ἀγέλη θηρίων, ὅτι ζῇ συνεπῶς ἐντὸς ἐχθρικοῦ περιβάλλοντος, «μέσα εἰς μίαν ἐπικίνδυνον χώραν». Καὶ ἀσυνειδήτως σχηματίζει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι δὲν δύναται νὰ συζητήσῃ ἁρμονικῶς μεταξὺ τοιούτου περιβάλλοντος. Τοιουτοτρόπως τελικῶς θανατοῦται ἠθικῶς ἡ ψυχὴ τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον συναισθάνεται βαθύτατον μῖσος ἐναντίον τῆς τοιαύτης ἀστόργου καὶ ἀδίκου κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων, διότι τὸ ἐτραυμάτισεν, ἂν καὶ δὲν ἔπταισε, καὶ διαμορφώνει ἀντικοινωνικὸν χαρακτῆρα, κηρύττον τὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν συνανθρώπων. Ὕστερα ἀπὸ αὐτά, «εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀπορήσωμεν, διατὶ ἀπὸ τοιαῦτα παιδία «γεμίζει» ἡ φυλακή, τὸ πορνεῖον, τὰ σανατόριον, τὸ νεκροταφεῖον, ἡ ἀλητεία, ἡ τοξικομανία, ἡ ἐπαιτεία, ἡ ἀνατροπὴ καὶ ὁ μηδενισμός; («Tonnies. Uneheliche und verwairste Verbrecher. Studien über Verbrechertum κτλ. Krim. Abhandlungen ἐκδοθεῖσαι ὑπὸ Franz Exner, Heft XIV. Leipzig 1930», «Gruhle. Die Ursachen der jugendlichen Verwahrlosng und Kriminalität. Berlin 1912». «Kavol. Γ. Γαρδίκα. Ἐγκληματολογία. Τόμος Β'. Τεῦχος Α'. Ἀθῆναι 1947» σ. 11 ἑπομ.

δ) Θλιβερὰν καὶ σοβαρὰν παθολογίαν τῆς κοινωνίας συνιστῶσιν ὡσαύτως «αἱ διαλελυμέναι οἰκογένειαι». Ἀποκρούομεν μετὰ δυνάμεως τὰς κινήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐμφανίζονται ὡς κομίζουσαι τὴν πρόοδον καὶ αἱ ὁποῖαι ἐπιζητοῦσι νὰ κλονίσωσι καὶ νὰ ἐξευτελίσωσι τὸν ἅγιον θεσμὸν τῆς «οἰκογενείας» ὡς ἀπηρχαιωθέντα καὶ ὡς δῆθεν ἐπιζήμιον.

Ἀποροῦμεν ἀπορίαν μεγάλην, πῶς δὲν διαβλέπουσιν οἱ ἐπικίνδυνοι οὗτοι ἄνθρωποι, πόσην τεραστίαν κοινωνικὴν καὶ ἐκπολιτιστικὴν δύναμιν περικλείει ἡ τοιαύτη οἰκογενειακὴ χριστιανικὴ ἑστία! Ὅτι ἡ κυψέλη τῆς οἰκογενείας εἶναι ἡ μικρὰ ἐκείνη κοινωνία, «μέσα εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς ὁποίας πρόκειται νὰ διαπλασθῇ ὁ μέλλων κοινωνικὸς ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος τῆς «συμπόνιας» καὶ τῆς αὐτοθυσίας. Καὶ ὅτι «ὅσο πιὸ πολὺ ἡ οἰκογένεια θὰ παρουσιάσῃ τὸν τύπον μιᾶς ἰδεώδους ἠθικῆς ἑνότητος, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ σχέσεις τῶν μελῶν της θὰ διέπωνται ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἀγάπην», τόσον ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ἐλευθέραν μεγάλην οἰκογένειαν τῆς κοινωνίας, θὰ παρουσιάζῃ ψυχικὴν καὶ ἠθικὴν ὑγείαν. Δηλονότι θὰ διαπλάσσῃ μίαν ἀξιοπρεπῆ ἀνθρωπίνην προσωπικότητα, ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ πλήρη ἐπίγνωσιν διὰ τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις της ἀπέναντι τῆς ὁλότητος, ἐπιδιώκουσα ὁμοῦ μετὰ τῆς ἀτομικῆς της ἀναπτύξεως καὶ εὐτυχίας ὡσαύτως τὴν ὁμαδικὴν ἀνάπτυξιν καὶ εὐδαιμονίαν. («Χαριλάου Γκιτάκου. Οἰκογενειακὴ εἰρήνη. Περιοδ. «Ἀτομικὴ Ψυχολογία». σ. 3—25. Ἀθῆναι 1934». «Ἡ ἀτομικὴ ψυχολογία διακηρύττει ὅτι μέτρον τῆς ψυχικῆς ὑγείας καὶ τῆς καθόλου ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀ γ ά π η. Ὅσον μεγαλυτέρα εἶναι ἡ Ἀγάπη, τόσον μεγαλυτέρα εἶναι ἡ ψυχικὴ ὑγεία, ὅσον μικροτέρα εἶναι ἡ ἀγάπη, τόσον μικροτέρα εἶναι ἡ ψυχικὴ ὑγεία. Τὸ πολὺ ἢ ὀλίγον, τὸ μικρὸν ἢ μέγα τῆς Ἀγάπης ρυθμίζει τὸ πολὺ ἢ ὀλίγον τῆς ψυχικῆς ὑγείας. Ἀφ' ἑτέρου τὴν κακίαν χαρακτηρίζει ὡς πλάνην, ὡς δεινὴν ἀσθένειαν λυμαινομένην τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς σταμάτημα τῆς ψυχικῆς ἐξελίξεως αὐτοῦ. Ἡ κακία οἱουδήποτε βαθμοῦ καὶ ἂν εἶναι καὶ ὁπωσδήποτε καὶ ἂν ἐκδηλοῦται, οὐδέποτε πρέπει νὰ κινῇ τὴν ὀργήν, τὴν ἀγανάκτησιν, πολὺ δὲ περισσότερον τὴν ἐκδίκησιν ἡμῶν. Τουναντίον ὡς ἀσθένεια πραγματικὴ τῆς ψυχῆς πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζεται μὲ τὸν οἶκτον μας, καθ' ὃν τρόπον ὁ ἰατρὸς ἀντιμετωπίζει μὲ περισσότερον οἶκτον τὸν κατατρυχόμενον ἐκ βαρυτάτης νόσου ἀσθενῆ του»).

ε) Παθολογίαν τῆς κοινωνίας ἀποτελοῦσι καὶ αἱ «αὐτοκτονίαι». Αὔξησις τοῦ δείκτου τῶν αὐτοκτονιῶν παρατηρεῖται κατὰ τὴν διάρκειαν ψυχικῶν κρίσεων, τὰς ὁποίας εὐνοεῖ ἡ καταθυμικὴ προσωπικότης, πολλῷ μᾶλλον ἡ κυκλικὴ ψυχικὴ νόσος τῆς μελαγχολίας, κατὰ τὴν ὁποίαν παρατηρεῖται καὶ τὸ ἀνατριχιαστικὸν ψυχικὸν φαινόμενον τῆς ἐπεκτάσεως τῆς προθέσεως πρὸς αὐτοκτονίαν. Διότι ὁ μελαγχολικός, ζῶν ὁ ἴδιος μέσα εἰς πένθος ψυχῆς, θέλει νὰ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν τραγῳδίαν ὄχι μόνον ἐγωϊστικῶς τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ τὰ ἀγαπημένα του πρόσωπα, τὴν σύζυγον, τὰ παιδιά του, τοὺς γονεῖς του, διὸ καὶ προβαίνει εἰς διοργάνωσιν ἀνατριχιαστικῆς ὁμαδικῆς οἰκογενειακῆς αὐτοκτονίας.

Οἱ ἄνδρες φέρονται πλειότερον τῶν γυναικῶν πρὸς αὐτοκτονίαν, τοῦθ' ὅπερ ἀποδίδεται εἰς τὴν μείζονα ροπὴν τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου πρὸς τὰς ἀκρότητας καὶ τὰς ἐκτροπάς. 'Εκ τῆς στατιστικῆς ἐδείχθη ὁμοίως καὶ ὅτι ὡρισμέναι φυλαί, ὡς ἡ Αὐστριακή, ἡ Γερμανικὴ καὶ ἡ 'Ελβετική, παρουσιάζουσι μεγαλυτέραν τάσιν πρὸς αὐτοκτονίας, προηγούμεναι σχετικῶς εἰς ἀριθμὸν αὐτοκτονιῶν τῆς μὲν Γαλλικῆς καὶ Δανικῆς κατὰ συντελεστὴν 4πλάσιον, τῆς δὲ 'Ελληνικῆς καὶ ἄλλων κατὰ συντελεστὴν 25 πλάσιον. («Alexander Elster. Selbstmord Cin Kriminologischer, ethischer und sozialer Beurtrilung. Handwörterbud der Kriminologie. L. Band. Berlin und Leipzig 1936» σ. 538 ἐπ.). ('Ενδιαφέρουσα καὶ ἡ δρᾶσις σχετικῶς πρὸς τὰς αὐτοκτονίας τοῦ Σταθμοῦ Πρώτων Κοινωνικῶν Βοηθειῶν τοῦ Βασιλικοῦ 'Εθνικοῦ 'Ιδρύματος).

στ) Κοινωνικὴν μάστιγα ἀποτελοῦσι ὁμοίως οἱ ἀλῆται καὶ οἱ ἐπαῖται. 'Εκ τούτων οἱ γνήσιοι ἀλῆται παρουσιάζουσι ροπὴν ἰσχυρὰν πρὸς διαρκῆ τῆδε κακεῖσε περιπλάνησιν, ἐναλλαγὴν βιωμάτων καὶ ἀποστροφὴν πρὸς εὔρυθμον ζωὴν καὶ τάξιν. 'Εξ ἄλλου οἱ γνήσιοι ἐπαῖται ἐμφανίζουσιν ἰσχυρὰν ψυχικὴν φορὰν πρὸς παρασιτικὸν βίον. 'Αμφότεραι αἱ κατηγορίαι αἰσθάνονται ἀπέχθειαν πρὸς τὰς κοπώσεις μιᾶς διαρρυθμισμένης καὶ κανονικῆς ἐργασίας, ἤτοι παρουσιάζουσι τὴν ὑπὸ τῆς ψυχοπαθολογίας καλουμένην φυγοπονίαν. 'Επίδρασιν τοῦ φυλετικοῦ παράγοντος πρὸς ἀλητείαν καὶ ἐπαιτείαν ἀπαντῶμεν εἰς τὴν ἰδιόρρυθμον φυλὴν τῶν 'Αθιγγάνων. 'Εκ τῆς 'Ελληνικῆς πραγματικότητος ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ περίπτωσις τῶν εἰς Κράβαρα κατοικούντων, τοὺς ὁποίους ἡ φήμη τῆς προσφάτου ἱστορίας τῆς 'Ελληνικῆς ζωῆς ἔφερεν ὡς προσποιουμένους ἐπιτηδείως τύφλωσιν ἢ στρέβλωσιν, ἵνα ἐπαιτῶσιν, ἀλώμενοι ἀνὰ τὰς διαφόρους πόλεις τῆς 'Ελλάδος ἢ ἀκόμη καὶ τῆς ἀλλοδαπῆς. Παραστατικὴ ἡ σχετικὴ περιγραφὴ τοῦ λογοτέχνου Α. Καρκαβίτσα «γιὰ τὴν ξακουσμένη ζητιανοφωλιὰ τῆς Ρούμελης». «Καθένας ποὺ θὰ πάγῃ στὴν πόλη γιὰ δουλειά του· τὸ τσοπανοῦδι ποὺ θὰ πουλήσῃ τὸ γάλα του καὶ ὁ χοντρονοικοκύρης ποὺ θὰ ζητήσῃ τὸ δικηγόρο του· ὁ ἄλλος ποὺ ἐκλητεύτηκε μάρτυρας στὸ δικαστήριον, ὥσπου νὰ εὕρῃ καιρὸ νὰ κάμῃ τὴν δουλειά του, δὲν ἐννοεῖ νὰ πάγῃ στὸ κρασοπουλειό, εἴτε στὸν καφενὲ νὰ καθίσῃ. Γυρίζει τὰ σπίτια καὶ ἁπλώνει χέρι σὲ κάθε διαβάτη καὶ κάτι μαλλοκουρεύει. Τί ἔχει νὰ χάσῃ. Τὰ παλιόρουχά του τὰ φορεῖ, τὸ χέρι ξέρει νὰ τὸ ἁπλώνῃ μὲ ἀμίμητη εὐκολία καὶ δεξιοσύνη. Γιατὶ νὰ χάνῃ λοιπὸν τὸν καιρό του; Πέντε δέκα λεφτὰ νὰ συνάξῃ, ἕνα κομματάκι ψωμί, δυὸ ἐληές, ἕνα σάπιο κρέμυδο νὰ ρίξῃ στὸν κόρφο του, νὰ κατορθώσῃ καὶ μόνο γυρίζοντας στὸ σπίτι νὰ φέρῃ ἀνέγγιχτο τὸ φαγὶ ποὺ ἐπῆρε γιὰ τὸ δρόμο, εἶναι ἀρκετὴ εὐτυχία σ' ἐκεῖνον...». 'Ο αὐτὸς λογοτέχνης περαιτέρω ἀναφέρεται εἰς τὴν εἰδικὴν πρὸς ἐπαιτείαν ἐκπαίδευσιν, «ἐσυνήθιζαν ἐκεῖ...οἱ ἑβδομηντάρηδες νὰ συνάζουν τὰ παιδιὰ στὸ χοροστάσι καὶ νὰ τὰ γυμνάζουν στῆς ζητιανιᾶς τὰ καμώματα. 'Εγυμναζόταν ἡ νεολαία, ἡ ἐλπίδα καὶ χαρὰ τοῦ χωρίου, νὰ εἶναι ἄξια, ἂν ὄχι καλλίτερη τῶν πατέρων της» («'Ανδρέου Καρκαβίτσα. 'Ο Ζητιᾶνος». (νατουραλιστικὴ ἱστορία Κραβαρίτου ἐπαίτου, παρουσιάζουσα μέγα κοινωνικὸν ἐνδιαφέρον).

ζ) Μάστιγα τῆς κοινωνίας ἀποτελεῖ καὶ ἡ ὁμὰς τῶν οἰνοφλύγων καὶ τοξικο-

μανῶν. Πρόκειται περὶ τῶν τραγικῶν ἐκείνων συνανθρώπων, οἵτινες ὑπεδουλώθησαν εἰς τὸ οἰνόπνευμα ἢ εἰς τὰ καλούμενα δηλητήρια τοῦ λαοῦ. Ἡ χρῆσις τῶν ἐν λόγῳ οὐσιῶν εἶναι παμπαλαία, διότι ἀνέκαθεν ὁ ἄνθρωπος ἐπεζήτησε νὰ ἀνεύρῃ οὐσίας αἱ ὁποῖαι θὰ ἦσαν ἐπιτήδειοι, ἵνα ἐξασφαλίσωσιν εἰς αὐτὸν λήθην τῶν δεινῶν καὶ ἐπίγειον παράδεισον. Ἡ ἐκ τῆς οἰνοφλυγίας καὶ τοξικομανίας βλάβη τῆς κοινωνίας δὲν εἶναι μόνον ἄμεσος, συνισταμένη εἰς τὴν ἀντικοινωνικὴν συμπεριφορὰν τῶν εἰς ταύτας ὑποδουλωθέντων, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ ἔμμεσος, ἤτοι ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς πολλαχῶς ἐπιβεβαρημένους ἐπιγόνους κατόπιν τῆς βλαστοφθορίας, ἤτοι τῆς βλάβης τῶν γεννητικῶν κυττάρων. Εἰς τὴν διεθνῆ ἐξάπλωσιν εἰδικῶς τῶν τοξικῶν οὐσιῶν ὑποβοηθεῖ τὸ ἀποφέρον τεράστια κέρδη λαθρεμπόριον, τὸ ἀποκληθὲν «λαθρεμπόριον τοῦ θανάτου». Τὸ τελευταῖον, ἀφορμώμενον ἀπὸ αἰσχρᾶς κερδομανίας, ἀγνοεῖ σύνορα, κέκτηται διεθνεῖς πλοκάμους καὶ ἐπεκτείνεται εἰς πάσας τὰς ἠπείρους τῆς ὑφηλίου. Εὑρίσκεται εἰς ὑψηλὴν ἄνθησιν εἰς τὰς ἀπομεμακρυσμένας χώρας τῆς ἐξωτικῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, ἰδίως εἰς τὴν ἀπέραντον Κίναν, ἔχει διακλαδώσεις εἰς τὸ Μεξικόν, εἰς τὴν βόρειον Ἀμερικήν, ἀκμάζει εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς τὴν Ἀφρικήν, εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Πολωνίαν καὶ ἄλλας χώρας. Σόλον προεκάλεσε πρό τινων ἐτῶν εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἰταλίαν ἡ ἀποκαλυφθεῖσα πολύκροτος ὑπόθεσις μεγάλης λαθρεμπορίας τοξικῶν οὐσιῶν Μοντέζι, εἰς ἣν ἐφέροντο ἀναμεμιγμέναι ἐξέχουσαι προσωπικότητες τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῆς Ἰταλίας. Συστηματικαὶ ἐξαγωγαὶ ἐνεργοῦνται εἰς μεγάλην κλίμακα διὰ λαθραίων ὁδῶν καὶ τρόπων ὑπὸ λαθρεμπορικῶν τράστ, ἐμφανιζομένων ὑπὸ μορφὴν ἐντίμων ἐπιχειρήσεων καὶ ἐντίμων ἐμπορικῶν οἴκων μὲ ἀξιολόγους ἐπωνυμίας καὶ μὲ κεφάλαια ἀνυπολόγιστα, μὲ τραπεζιτικὰς συνδέσεις καὶ πρακτορεῖα ἀνὰ τὰ μεγαλύτερα ἐμπορικὰ κέντρα τῆς ὑφηλίου καὶ μὲ ὀργάνωσιν, ἣν θὰ ἐφθόνουν ἰσχυρότατοι νόμιμοι οἰκονομικοὶ ἐργανισμοί. Κρυπτογραφικοὶ κώδικες, διατηρήσεις γραφείων, μέγαρα, αὐτοκίνητα, πλοῖα, πολυάριθμον προσωπικόν, πάντα ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐν λόγῳ τράστ. (Σχετικῶς «Σπ. Παξινοῦ. Ἔγκλημα, κοινωνία, ἀστυνομία. Ἔκδ. β' Ἀθῆναι 1940» σ. 70 ἑπ., 90 ἑπ.. «Μιχαὴλ Γ. Στριγγάρη. Χασίς. Ἀθῆναι 1937», «Μ. Γ. Στριγγάρη. Ψυχιατροδικαστική. Ἀθῆναι 1947», σ. 219 ἑπ. «Κωνστ. Γ. Γαρδίκα. Ἐγκληματολογία. Τόμος Α'. Ἀθῆναι. 1949» σ. 236 ἑπ., 263 ἑπ.).

η) Φρικτὸν κοινωνικὸν παθολογικὸν φαινόμενον τῆς κοινωνίας συνιστᾷ ὡσαύτως ἡ πενία. Ὑπὸ ταύτης πλήττεται μία μεγάλη τάξις τῆς κοινωνίας, παρ' ἣ θάλλουσιν ὁ πότος, ἡ πλευρῖτις, ἡ φυματίωσις, ἡ σύφιλις, ὁ ὑποσιτισμός, ἡ στενότης κατοικίας, τὸ ὑγρὸν ὑπόγειον, τραχύτατοι ὅροι ἐργασίας, ἀμάθεια, πλημμελὴς ἀγωγή. Τοιαῦται εἶναι αἱ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ζωὴν χιλιάδων οἰκογενειῶν, δυστυχίας ἀφθόνου καὶ εἰς τὴν χώραν ἡμῶν. Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν μόλις Κυριακὴν ἀνεγνώσαμεν τοὺς θλιβεροὺς στατιστικοὺς ἀριθμούς, τοὺς δοθέντας ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου ἐπὶ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ ἀφορῶντας εἰς τὸ λῆξαν ἔτος 1955, καθ' οὓς ἐπὶ πληθυσμοῦ 7.632.801 Ἑλλήνων κατοίκων, ἀπὸ συμφώνου πρὸς τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1951, τὰ 39,25 ο/ο τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἤτοι Ἕλληνες 2.983.804, διαθέτουσι πρὸς ὁλοκληρωτικὴν συντήρησίν των οὐχὶ πλέον τῶν 8 δραχμῶν ἡμερησίως. Οἱ ὁποῖοι κινοῦνται «μέσα σὲ μιὰ ζωὴ ἀπὸ εἰκόνας ἀγωνιώδους καὶ πλημμυρισμένης ἀθλιότητος». «Ἡ φτώχεια ὅμως εἶναι πάρα πολὺ κακὸς σύντροφος καὶ καταστρεπτικὸς ὁδηγός». Διότι δὲν διαλύει ἁπλῶς «σπίτια», δὲν διαλύει ἁπλῶς τὴν σωματικὴν ζωήν, ἀλλ' ἀτυχῶς διαλύει καὶ τὰς ψυχάς. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ᾖ σοφός τις, ἵνα ἀντιληφθῇ, εἰς τί ὀφείλεται ἡ τρομακτικὴ αὔξησις ἐντὸς τῶν λαϊκῶν μαζῶν τῆς ἠθικῆς πτώσεως ὑπὸ τὰς διαφόρους αὐτῆς μορφάς; Καὶ «διατὶ ἔχει καταπέσει τόσον τὸ αἴσθημα τῆς ἀξιοπρεπείας», διατὶ ἐξηυτελίσθη ἡ ἀξία τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ «πῶς διαπράττονται τόσον εἰδεχθῆ ἐγκλήματα;» (Ἐφημερὶς Ἐλευθερία τῆς 8-4-1956).

Παραστατικὸν τὸ ποίημα τοῦ ἀειμνήστου καλλιτέχνου τοῦ λόγου Πολέμη διὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν τῆς πενίας :

«Εἶπ' ὁ χρυσὸς στὸ μάρμαρο,
ἐγὼ ὁδηγῶ στὰ σκοτεινὰ τοῦ κλέφτη μου τὸ χέρι,
ἐγὼ ἀκονίζω τοῦ φονιᾶ τὸ δίκοπο μαχαῖρι,
ἐγὼ ἀγοράζω τὴν τιμὴ καὶ τὴν πουλῶ στὸ δρόμο,
ἐγὼ νικῶ τὴν ἀρετή, καταπατῶ τὸν νόμο,
περίσσειες εἶν' οἱ χάρες μου κι' ἡ δύναμή μου μόνη,
γκρεμίζει θρόνους ἀπ' ἐδῶ, θρόνους ἐκεῖ στηλώνει».

θ) Θὰ ἠδύνατό τις νὰ προσθέσῃ, παρὰ τὰ ἤδη δι' ἀδροτάτων γραμμῶν σκιαγραφηθέντα ἀνθρώπινα δεινά, καὶ μίαν ὁλόκληρον ἄλλην σειρὰν κοινωνικῶν δυστυχιῶν. 'Επὶ παραδείγματι θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀναφερθῇ εἰς τὸν ἀναλφαβητισμόν, εἰς τὴν πληγὴν τῆς ρυπαρᾶς καὶ «ξεπεσμένης» τέχνης, ἡ ὁποία ἐξευτελίζει τὴν πολιτιστικὴν ἀξίαν τοῦ ὡραίου, ὡς καὶ εἰς τὴν χυδαίαν καὶ κιτρίνην δημοσιογραφίαν, ἡ ὁποία ἐκχέει τὸ δηλητήριον τῆς χυδαιότητος καὶ τὴν χολὴν τοῦ μίσους εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἀναγνωστῶν της. Εἰς τὸ πάθος τῆς κυβείας, εἰς τὴν καπηλείαν τῶν ἀνθρωπίνων δυστυχιῶν, εἰς τὴν ἀστυφιλίαν καὶ εἰς τὴν διαρροὴν τοῦ ἐθνικοῦ αἵματος διὰ τῆς μεταναστεύσεως. Θὰ ἠδύνατό τις ἐπίσης νὰ μνημονεύσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ κομματισμοῦ εἰς τὰς διαφόρους χώρας, ὅπερ δηλητηριάζει τὴν πολιτιστικὴν ἀξίαν τῆς πολιτείας, ἢ τὸ πνεῦμα τοῦ λεγομένου «ρεαλισμοῦ» τῆς συγχρόνου ἀσκήσεως τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς ἢ τῆς διεθνοῦς διπλωματίας, ὅπερ ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει σημαίνει στραγγαλισμὸν τῆς ἠθικῆς. 'Ομοίως θὰ ἠδύνατό τις νὰ παραπέμψῃ εἰς τὴν ἀγωνίαν τῶν πολέμων, οἱ ὁποῖοι τείνουν νὰ λάβωσι τρομακτικὰς διαστάσεις κατόπιν τῶν νέων κατακτήσεων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας. Ἡ εἰς τὴν μάστιγα τῆς γενοκτονίας, ἥτις ἔπληξε τὸ 'Ελληνικὸν γένος κατὰ τὴν τελευταίαν ἐποχήν, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τοῦ παιδομαζώματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῶν βανδαλισμῶν τῆς 6ης Σεπτεμβρίου 1955 ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀργότερον δὲ καὶ ἐν Κύπρῳ. Περαιτέρω δὲ βεβαίως θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναφερθῇ τις ἄνευ δισταγμοῦ καὶ εἰς τὸ φαινόμενον τῆς δουλείας τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τὸ σχῆμα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, ὡς ἐν ὄψει τῆς καταδυναστεύσεως τῶν ἐγχρώμων συνανθρώπων ἢ τοῦ ἀποικιακοῦ ἰμπεριαλισμοῦ ἐκ μέρους δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι παρὰ ταῦτα κομπορρημονοῦσιν ἐπὶ ἠθικῷ πολιτισμῷ, τραγικὸν παράδειγμα τοῦ ὁποίου παρουσιάζουσιν οἱ ἐλεύθεροι πολιορκημένοι Ἕλληνες τῆς ἡρωϊκῆς μας Κύπρου.

ΥΙΙ. 'Επίλογος.

Ι. Καὶ θὰ ἠδύνατο ἁπάσας τὰς ἀνωτέρω κοινωνικὰς νόσους καὶ πληγὰς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀλλὰ ἴσως καὶ πολλὰς ἄλλας, νὰ διερευνήσῃ ὁ ἐπιστήμων μιᾶς Κοινωνικῆς Παθολογίας ἰδίως ἔνθεν μὲν ἀπὸ ἀπόψεως αἰτιολογίας, ἔνθεν δὲ ἀπὸ ἀπόψεως καταπολεμήσεως, διὰ θεμελιώσεως ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς μιᾶς ἱεραρχίας «Κοινωνικῆς 'Υγιεινῆς» καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης μιᾶς ἄλλης ἱεραρχίας τῆς «Κοινωνικῆς Θεραπευτικῆς».

ΙΙ. 'Εν τοῖς προηγουμένοις ἐσκιαγραφήσαμεν διὰ βραχέων διαφόρους δυστυχίας τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, καταστρεπτικὰς διὰ τὸν πολιτισμόν. Αἱ περὶ ὧν πρόκειται δυστυχίαι βεβαίως τελοῦσιν ἐν συναρτήσει στενῇ, κυρίως ἕνεκα τῆς ἀμοιβαίας πρὸς ἀλλήλας ἐπιδράσεως. Φυσικῷ τῷ λόγῳ, κατὰ τῆς ὑφ' ἡμῶν προταθείσης ἐντάξεως τούτων ἐν κλάδῳ δημιουργουμένης Κοινωνικῆς Παθολογίας, θὰ ἠδύναντο νὰ προβληθῶσι ποικίλαι ἀντιρρήσεις καὶ αἰτιάσεις, ὧν δὲν παραγνωρίζομεν ποσῶς τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σοβαρότητα. Φερ' εἰπεῖν θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀντιτάξῃ ὅτι πλεῖσται ὅσαι ἐκ τῶν ἄνω δυστυχιῶν ὑπάγονται θεωρητικῶς εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ Διοικητικοῦ

Δικαίου καὶ τῆς διοικητικῆς δράσεως. Ἤ ὅτι ἡ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διευρυνομένη Ποινικὴ Ἐπιστήμη θὰ διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ πελαγοδρομήσῃ ἢ ὅτι θὰ ἐξηναγκάζετο νὰ παραιτηθῇ τῆς ὀνομασίας της. Ἤ ἀκόμη ὅτι πλεῖσται ὅσαι κοινωνικαὶ πληγαὶ ἀντιμετωπίζονται ἤδη ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Ἐγκληματολογίας ὡς αἴτια τῆς ἐγκληματικότητος ἢ διὰ τῶν ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ ποινικοῦ δικαίου διαμορφωθέντων κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἀσφαλιστικῶν μέτρων.

Ἀλλ' ὅμως ἐναντίον τῶν τοιούτων μορφῶν καὶ αἰτιάσεων μεταξὺ ἄλλων θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἀντιτείνωμεν ὅτι δὲν ἀντικρύζωμεν τὸ ὅλον θέμα ὡς ὁρολογικὸν ἢ ὡς θέμα θεωρητικῆς κατατάξεως, ἀλλ' ἁπλῶς ὡς ἐνιαῖον πρόβλημα τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπερ χρήζει συστηματικῆς ἐνιαίας ἀντιμετωπίσεως, τ.ἔ. ὡς πρόβλημα ἐνιαίου κοινωνικοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν ποικίλων πολιτιστικῶν δυστυχιῶν, αἵτινες τιτρώσκουσι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Χαρακτηριστικὸν δὲ εἶναι ὅτι πλείστας ὅσας βιοκοινωνικὰς δυστυχίας προσπαθεῖ ἡ ἐπιστήμη, ἡ ποινικὴ καὶ ἡ ἐγκληματολογική, νὰ ἀντιμετωπίσῃ, ἐξευρίσκουσα σχέσεις ἀμέσους ἢ ἐμέσους πρὸς τὸ φαινόμενον τῆς ἐγκληματικότητος (Λ. χ. τοιαύτην προσπάθειαν καταβάλλει ὁ Alexander Elster προκειμένου περὶ τῆς αὐτοκτονίας (Selbstmord) ἐν «Handw örtrrbuch der Kriminologie. 2. Band. Berlin und Leipzig 1936» σ. 538 ἐπ.).

Διὰ τῶν λεχθέντων ἴσως κατηγορηθῶμεν ἐπὶ οὐτοπίᾳ. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει ἐπιθυμοῦμεν νὰ τονίσωμεν ὅτι εἰς τὰς ἀνωτέρω ἀνακοινώσεις προέβημεν κατόπιν σταθμίσεως καὶ τῆς πλευρᾶς τῆς δυνατότητος τῆς πραγματοποιήσεως. Βεβαίως ἀναγνωρίζομεν ὅτι οἱ νέοι οὗτοι ὁρίζοντες τῆς ἐπιστημονικῆς δράσεως εἶναι δυσχερέστατοι, πλὴν ὅμως νομίζομεν ὅτι πάντως εἶναι βαθμιαίως προσιτοί, ἐν ταὐτῷ ὅμως καὶ ὑψηλοὶ καὶ εὐγενέστατοι, συντείνοντες εἰς τὴν προώθησιν τοῦ ἀξιολογικοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

Εἰς τὰς σκέψεις ταύτας ὡδήγησεν ἡμᾶς ἡ θερμὴ πνοὴ μιᾶς χριστιανικῆς ἀγάπης, ὁδηγούσης εἰς τὴν πάλην κατὰ τῶν δυστυχιῶν τῶν συνανθρώπων. Πόσον ὡραῖον θὰ ἦτο, ἐὰν ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἠδύνατο νὰ ἐγκολπωθῇ τὸν τοιοῦτον οὐράνιον συνεκτικὸν δεσμόν της, τὸν δεσμὸν τῆς ἀγάπης, «διὰ νὰ ἠμπορέσῃ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον» νὰ ζήσῃ πλέον «ἔμπρακτον καὶ ζωντανὸν τὸ Εὐαγγέλιον»!

Καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἀγάπην καὶ τοῦ «ἐλαχίστου πλησίον» «ἕνας Θεὸς ἐνεσαρκώθη εἰς τὴν μορφὴν ἑνὸς ἀνθρωπίνου κορμιοῦ ὁμοίου μὲ τοὺς συνηθισμένους ἀνθρώπους καὶ ἐσταυρώθη ἐπάνω εἰς ἕνα σταυρὸν ἀνάμεσα σὲ δύο κακούργους ὡς ἐσταυρωμένη Ἀγάπη, ἵνα ἄρῃ τὰς ἀσχημίας, τὰς κακίας καὶ τὰς δυστυχίας τοῦ κόσμου».

ΤΙ ΔΙΑΦΕΡΕΙ Η ΔΙΟΡΑΣΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΝ

Καταπληκτικὰ περιστατικὰ διοράσεως μὲ τὴν βοήθειαν τηλεπαθείας.—Πῶς ἐξηγεῖται τὸ «κακομελέτημα».—Ἡ περίπτωσις τοῦ Π. Νιρβάνα.—Ἕνα ὄνειρο ποὺ σώζει δυὸ φίλους ἀπὸ ἕναν... σκορπιόν!

Τοῦ κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ**
Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν

Ὅσοι δὲν παρακολουθοῦν μὲ προσοχὴν τὰ ἐκτιθέμενα εἰς τὰς στήλας τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» φαινόμενα ἴσως δὲν ἐσχημάτισαν σαφῆ ἰδέαν περὶ τοῦ ποιὰ διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τηλεπαθείας καὶ διοράσεως.

Ἐν τούτοις τὸ ζήτημα δὲν εἶναι δύσκολον.

1) Τ η λ ε π ά θ ε ι α εἶναι εἶδος ἀσυρμάτου τηλεγράφου μεταξὺ δυὸ ἐγκεφάλων. 2) Δ ι ό ρ α σ ι ς εἶναι εἶδος ζωντανῶν ἀκτίνων Ραῖντγκεν, ὅπου ὁ ψυχαδυναμισμὸς (ψυχὴ) τοῦ μέντιουμ, βλέπει διὰ μέσου τῆς ὕλης ὡσὰν αὐτὴ νὰ μὴ ὑπῆρχε ἢ σὰν νὰ εἶναι διαφανής.

Ὅταν κάποιος γνωρίζῃ τί εἶναι τὸ ἀντικείμενον ποὺ μαντεύει τὸ μέντιουμ, ἢ ἡ λέξις ποὺ διαβάζει μέσα εἰς ἕνα κλεισμένον φάκελλον, τότε δὲν εἶναι πλέον διόρασις.

Ἡ ραβδοσκοπία εἶναι καθαρὰ διόρασις, ἡ ἀνάγνωσις ἀγνώστων λέξεων ἐντὸς φακέλλων ἐπίσης, ἡ διάγνωσις ἀσθενειῶν, ἐ φ ' ὅ σ ο ν δ ὲ ν τ ὰ ς ὑ π ο π τ ε ύ ε τ α ι ὁ ἰ α τ ρ ό ς, ἐπίσης. Ὅταν ὅμως ὑπάρχῃ ἡ ὑπόνοια περὶ αὐτῶν, τότε δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀποκλεισθῇ ἡ τηλεπάθεια.

Ἁπλούστατον πείραμα διοράσεως εἶναι νὰ γυρίζῃ κανεὶς τοὺς δείκτας τοῦ ὡρολογίου χωρὶς ν ὰ τ ο ὺ ς β λ έ π ῃ. Ἂν τὸ μέντιουμ μαντεύῃ τὴν θέσιν των, πρόκειται περὶ διοράσεως.

Παραθέτομεν μερικὰ σχετικὰ περιστατικά.

Κατὰ τὸ 1915, ὁ ἀκαδημαϊκὸς Παῦλος Νιρβάνας εἶχε καθ' ὁδόν, ἐν Φαλήρῳ, μιὰν ἡμέραν τὴν ἑξῆς σκέψιν :

—Καιρὸ ἔχω νὰ πάθω καμμιὰ σοβαρὰ ἀσθένεια...

Συγχρόνως δέ, ἐπίσης αὐθορμήτως ἐσκέφθη :

—Μπᾶ! Τί θέλω νὰ κακομελετῶ!

Μετὰ 4—5 ἡμέρας ἀνεπτύχθη εἰς τὸν λαιμόν του δοθιήν, ὁ ὁποῖος ἐπροξένησε σοβαρὰν ἐρυσιπελατώδη μόλυνσιν ποὺ ἔφερε εἰς πραγματικὸν κίνδυνον τὴν ζωήν του.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁ Νιρβάνας διῃσθάνθη, ἴσως ἀπὸ ἀσυναισθήτους ἐνοχλήσεις, τὸν ἐπωαζόμενον δοθιῆνα καὶ ἡ διαίσθησις αὐτὴ ἐπροξένησε τὴν ἀνησυχίαν δι' ἐνδεχομένην ἀσθένειαν.

Κατὰ τὸ 1928 ἡ Κουρούκλη ὠνειρεύθη ὅτι εἰς τὴν πλατεῖαν Συντάγματος ἕνας μαῦρος μὲ δρεπάνι ἔκοβε κεφάλια καὶ ἐπρόκειτο νὰ κόψῃ καὶ τὴν μητέρα της. Αὐτὴ τότε ἔπεσε εἰς τὰ πόδια του καὶ ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλῇ. Μετὰ ἕνα μῆνα λοιπὸν ἡ μητέρα της προσεβλήθη ὑπὸ τύφου καὶ παρωτίτιδος ἐκ τῶν ὁποίων μόλις ἐσώθη.

Ἡ περίπτωσις αὐτὴ εἶναι ὁμοία μὲ τοῦ Νιρβάνα. Μόνον ὅτι ἐδῶ ὁ ἐπωαζόμενος τυφοειδὴς πυρετὸς θὰ παρουσιάζετο εἰς τὴν μητέρα τῆς Κουρούκλη, ἡ δὲ φαντασία τῆς ἰδίας ἐσυμβόλιζε τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου ὑπὸ δρεπανοφόρου ἀράπη.

Ἡ σύζυγος τοῦ δημοδιδασκάλου Φιλ. Κακλαμάνου, γνωστὴ διὰ τὰς διαισθητικάς της ἰδιότητας, μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἄπλωνε ροῦχα εἰς τὴν ταράτσαν, ἤκουσε κοράκια νὰ κράζουν. Ἐσχημάτισε τότε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι κάποιος θ' ἀποθάνῃ εἰς τὸ γειτονικὸ σπίτι, ὅπου ὅλοι ἐν τούτοις ἦσαν ὑγιεῖς. Τὴν ἐντύπωσιν αὐτὴν μετέδωσεν ἀμέσως εἰς τὸν σύζυγόν της, εἰς τὸν ὁποῖον συνέστησε νὰ μὴν ἀναφέρῃ τίποτε

διὰ νὰ μὴ φανῇ ὅτι «κακομελετᾷ». Τῷ ὄντι δὲν ἐπέρασαν πέντε μέρες καὶ ἀπέθανε ἀπὸ ὀξεῖς ρευματισμοὺς ἡ κόρη ἐκείνου τοῦ σπιτιοῦ.

Μιὰν ἄλλην ἡμέραν, ἐνῷ κατεγίνετο ἡ ἴδια μὲ τὸ μαγείρευμα, ἐνόμισε ὅτι εἶδε ἐμπρός της ἕνα νεκρὸν θεῖον της νὰ τῆς λέγῃ :

—Ἔ! Τί κάθεσαι καὶ μαγειρεύεις! Πέθανε ἡ ἀδελφή σου ἡ 'Εργίνα...

Τὸ ὅραμα αὐτὸ τῆς ἔκανε μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ τὸ ἀνεκοίνωσε τρομαγμένη εἰς τὸν σύζυγόν της. Ὄντως δὲ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπληροφορήθησαν τὸν προαναγγελθέντα θάνατον, ὁ ὁποῖος συνέβη ἀπὸ γρίππην, ἀκριβῶς τὴν ὥραν τοῦ ὁράματος.

Τὸ πρῶτον μέρος τῆς περιπτώσεως αὐτῆς εἶναι ἐπίσης διόρασις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὀξέων ρευματισμῶν τῆς κόρης, ποὺ θὰ τῆς ἐπροξένουν τὸν θάνατον. Τὸ δεύτερον εἶναι τηλεπάθεια.

'Ο ἰατρὸς Γεώργ. Παπαδάκης μοῦ ἀνεκοίνωσε τὸ ἑξῆς περιστατικόν :

—Εἴχαμε πάει κυνῆγι μὲ τὸν φίλον μου κτηματίαν Μιλτ. Θεολόγου τὴν ἐποχὴν τῶν τρυγονιῶν, πρὸ ἑνὸς περίπου μηνός. 'Εκοιμηθήκαμε τὸ βράδυ εἰς ἕνα πανδοχεῖον τῆς Βούλας γιὰ νὰ βρεθοῦμε στὴ Βουλιαγμένη πολὺ πρωΐ. Περὶ ὥραν ὅμως $2\,^1/_2$ μετὰ μεσονύκτιον ὁ φίλος μου ξύπνησε. 'Εγώ, ἀντιληφθεὶς τοῦτο, τὸν ρώτησα μήπως ἦταν ὥρα νὰ ξεκινήσωμε.

—Ὄχι ἀκόμη... μοῦ ἀπάντησε. 'Αλλὰ ὠνειρεύθηκα ὅτι ἕνας μεγάλος σκορπιὸς ἦταν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ μὲ τσιμπήσῃ... Τὸ ὄνειρο ἦταν τόσο ζωηρό, ὥστε ξύπνησα. Καὶ νοιώθω ὅτι εἶμαι τόσο νευριασμένος, ὥστε δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν πεισθῶ ὅτι δὲν συμβαίνει τίποτε... 'Ατυχῶς δὲν μπορῶ νὰ βρῶ τὰ σπίρτα μου γιὰ νὰ ἰδῶ...

Ἄναψα τότε τὸ ἠλεκτρικὸ φαναράκι, καὶ πόση ὑπῆρξε ἡ ἔκπληξίς μας ὅταν εἴδαμε εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ προσκέφαλον τοῦ Θεολόγου, ἕναν μεγάλο σκορπιό. Τὸν ἐσκοτώσαμε ἀμέσως.

Κατὰ τὴν πλημμύραν τοῦ Νοεμβρίου 1926 ἐπνίγη παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ Κηφισσοῦ, περὶ ὥρην 3 μ.μ. καὶ εἰς τὴν θέσιν Ποδαράδες, ὁ μικρὸς πρόσφυξ Γεώργιος Κλειδᾶς. Τὸ πτῶμα του δὲν κατορθώθη νὰ εὑρεθῇ μέχρι βαθείας νυκτὸς ἕνεκα τῆς ἐκχειλίσεως τῶν ὑδάτων. Περὶ τὰ ἐξημερώματα, ὁ πατήρ του, κοιμισμένος εἰς ἕνα κάθισμα, εἶδε μιὰ μαυροφόρα γυναῖκα νὰ τὸν καλῇ.

—Σήκω νὰ βρῇς τὸ παιδί σου... τοῦ ἔλεγε. 'Εδῶ κοντὰ εἶναι...

'Η ἐντύπωσις ἦτο τόσον ἰσχυρά, ὥστε ὁ πατὴρ ἐξύπνησε ταραγμένος καὶ διηγήθη τὸ ὄνειρον εἰς τὴν γυναίκα του.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ ἀπέναντί των κατοικῶν 17ετὴς Γεώργιος Γρίβας εἶδε τὸν μικρὸν πνιγέντα νὰ κτυπᾷ τὴν θύραν του κρατῶντας ἕνα κόκκινο φανάρι.

—Γιῶργο! ἔλεγε... ἐλᾶτε νὰ μὲ βγάλετε... Τώρα ἐβγῆκα στὸ μεϊντάνι (ἐπιφάνειαν). Βγῆκε ἔξω τὸ χέρι μου!

'Ο Γρίβας ἐπῆγε τὸ πρωΐ εἰς συνάντησιν τοῦ πατρὸς τοῦ μικροῦ, διηγήθησαν καὶ οἱ δυὸ τὰ ὄνειρά των καὶ ἐπῆγαν ψάχνοντας μέχρι τῆς Κολοκυνθοῦς, ἄνευ ἀποτελέσματος. 'Αλλὰ τότε ἕνα κοριτσάκι τοὺς εἰδοποίησε ὅτι τὸ παιδὶ εὑρέθη νεκρὸν εἰς μίαν χαβούζαν παρὰ τὸ Μεταξουργεῖον, μέσα εἰς τὴν λάσπην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προεξεῖχε τὸ χέρι του! Τὸ ζωηρὸν αὐτὸ ὄνειρον ὀφείλεται εἰς διόρασιν τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ Γρίβα, οἵτινες ἀντελήφθησαν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ πτώματος καὶ τὸ μετέδωσαν τηλεπαθικῶς ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον.

'Ο ἰατρὸς Δ. Μακέδος εἶδε εἰς τὸ ὄνειρόν του ὅτι κάποια γνωστὴ κυρία τὸν ἐκάλει ἀλλόφρων εἰς βοήθειαν τοῦ τέκνου της. Τὴν ἑπομένην, ἐνῷ ὁ ἴδιος εὑρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀκούει σπαρακτικὰς κραυγὰς εἰς τὴν θύραν :

—Γιατρέ!! συμφορά μου! Τὸ παιδί μου γιατρέ! Σῶσε το, τὸ βρῆκε κρότος.

Ἦτο ἡ κυρία τοῦ ὀνείρου τῆς ὁποίας τὸ μικρὸ εἶχε πάθει ποροξυσμὸν κακοήθους πυρετοῦ, ἐνῷ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦτο καλά.

ΑΓΓ. ΤΑΝΑΓΡΑΣ



ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ (1)

— ΠΩΣ Θ' ΑΠΑΛΛΑΓΩΜΕΝ ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ —

Γραμμένο ἀπὸ τὸ Don Wharton καὶ δημοσιευόμενο στὸ περιοδικὸ Reader's Digest, κατὰ μετάφρασι τοῦ 'Αστυνόμου Α' κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΟΡΟΥ**

Πρέπει τὰ φρικιαστικά, τά γεμᾶτα τρόμο καὶ ἀγωνία προγράμματα, τῶν Σταθμῶν Τηλεοράσεως ποὺ παρουσιάζουν ζωντανὰ διάφορα ἐγκλήματα, νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ δηλητηριάζουν καὶ νὰ ἐκθέτουν σὲ φοβερὸ κίνδυνο τὴ διανοητικὴ κατάστασι τῆς νεότητός μας;

Εἴκοσι πέντε δολοφονίες διαπράττονται κατὰ μέσον ὅρον κάθε μῆνα στὴ Ν. Ὑόρκη. Τὰ προγράμματα ὅμως τῶν Σταθμῶν Τηλεοράσεως τῆς Πόλεως αὐτῆς περιλαμβάνουν περὶ τοὺς τριάντα φόνους κάθε ἡμέρα καὶ ἐκπέμπονται κυρίως κατὰ τὶς ὧρες ποὺ τὰ παιδιὰ παρακολουθοῦν τὴν τηλεόρασι στὰ σπίτια τους.

Στὰ προγράμματα αὐτὰ ἐκπέμπονται διάφορα γκαγκστερικὰ ἔργα ποὺ εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ φρίκη τρόμου καὶ ἀγωνίας, γιὰ τοὺς θεατάς.

Κατὰ τὸ πρῶτο 6μηνο τοῦ 1955 στὸ Λὸς Ἄντζελες τῆς 'Αμερικῆς διεπράχθησαν 48 φόνοι, ἐνῷ σὲ μιὰ ἑβδομάδα προεβλήθησαν 120 τοιοῦτοι στὰ προγράμματα τῶν Σταθμῶν Τηλεοράσεως τῆς Πόλεως αὐτῆς.

'Αναφορὲς τῆς 'Εθνικῆς 'Ενώσεως Βελτιώσεως τοῦ Ραδιοφώνου καὶ Τηλεοράσεως δείχνουν ὅτι, τὰ προγράμματα τηλεοράσεως τοῦ 1955 περιλαμβάνουν περιγραφὲς καὶ ἐξιστόρησι στὶς ἐκπομπὲς ποὺ κατὰ συνήθεια παρακολουθοῦν τὰ παιδιά, κατὰ πέντε φορὲς περισσότερες ἀπὸ ὅτι περιλάμβαναν τὸ 1951.

Ἔτσι, θεάματα περιέχοντα κῦμα διαφθορᾶς ἐγκλημάτων, βίας, ἀγριότητος, σκληρότητος καὶ σαδισμοῦ παρακολουθοῦνται μέσα στὰ σπίτια μὲ τὶς συσκευὲς τηλεοράσεως σ' ὁλόκληρο τὸ ἔθνος.

Σὲ μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔκαμε μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἐνόρκους τὸ 1954, βρῆκε πὼς σὲ μιὰ ἑβδομάδα μόνον τὰ προγράμματα τῶν Σταθμῶν Τηλεοράσεως τῆς Νέας

(1) Καίτοι οἱ συσκευὲς τηλεοράσεως δὲν ἔχουν ἀκόμη εὐρεῖα κυκλοφορία στὴν 'Ελλάδα, κρίνεται σκόπιμος ἡ δημοσίευσις τῆς μελέτης αὐτῆς γιὰ νὰ τὴν ἔχουν ὑπ' ὄψι των οἱ ἁρμόδιοι ὅταν θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ ἐγκατασταθῇ καὶ στὴν 'Ελλάδα πομπὸς Σταθμοῦ Τηλεοράσεως.

Ὑόρκης περιλαμβάνουν 7.065 περιγραφὲς ἐγκλημάτων. Καὶ ἐνῷ τὰ δραματικὰ προγράμματα τῆς Ν. Ὑόρκης ὡς ἕνα σύνολο περιλαμβάνουν κατὰ μέσον ὅρο 20 βίαιες σκενὲς κάθε ὥρα, τὰ προγράμματα τὰ παρακολουθούμενα ἀπὸ τὰ παιδιὰ περιλαμβάνουν 38 τοιαῦτες κατὰ μέσον ὅρον κάθε ὥρα.

Ὅταν μιὰ ὑποεπιτροπὴ ἀπὸ Γερουσιαστὲς ἔκαμε ἔρευνα στὰ προγράμματα στοὺς τέσσαρες Σταθμοὺς Τηλεοράσεως τῆς Οὐάσιγκτων, βρῆκε ὅτι, τὸ $^1/_4$ τοῦ χρόνου ἀπὸ τὶς 4—10 μ.μ. διατίθεται γιὰ τὴν ἐκπομπὴ σκηνῶν ποὺ περιγράφουν καὶ ἐξιστοροῦν ἐγκλήματα καὶ βίαιες πράξεις.

Στὶς πόλεις Σύλτ, Ντόβερ, Σικάγο, Ἅγιο Φραντζῖσκο, Κάνσας, Δάλλας, Ἀτλάντικ, Φλέβελαν καὶ Φιλαδέλφεια, ἡ ἐν λόγῳ ἐπιτροπὴ διεπίστωσε ἐπίσης ὅτι ὁ διατ.θέμενος χρόνος γιὰ τὴν ἐκπομπὴ ἐγκληματικῶν καὶ γκαγκστερικῶν σκηνῶν εἶναι τρομακτικὰ μεγάλος, δηλ. διατίθεται τὸ $^1/_5$ τοῦ χρόνου τῶν προγραμμάτων.

Ἐπίσης ἀπὸ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν ἀποδεικνύεται ὅτι νεαρὰ παιδιὰ μέχρι 15 ἐτῶν διαθέτουν κατὰ μέσον ὅρον 22—27 ὧρες τὴν ἑβδομάδα μπροστὰ στὴ συσκευὴ τηλεοράσεως.

Ἡ τηλεόρασις ἀκόμη χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὶς μητέρες γιὰ ν' ἀφήνουν τὰ μικρὰ παιδιά τους ἐμπρὸς στὴ συσκευὴ καὶ ν' ἀσχολοῦνται στὴ κουζίνα νὰ ἑτοιμάσουν τὰ φαγητά. Ἀλλὰ ἐνῷ αὐτὲς ἀσχολοῦνται νὰ ἑτοιμάσουν φαγητὰ γιὰ τὸ στομάχι των, τὰ μυαλὰ τῶν μικρῶν τρέφονται μὲ τὶς ἐκπεμπόμενες σκηνὲς τρόμου, φόβου καὶ σκληρότητος. Γιατὶ ὅπως ἀναφέρει ἡ ὑποεπιτροπὴ ἐρεύνης καὶ ὅπως καὶ παραπάνω ἀνεφέρθη ἐκπέμπονται, ἰδιαιτέρως κατὰ τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες, περιγραφὲς διαφόρων ἐγκλημάτων, τὰ δὲ μικρὰ παιδιὰ ἀρέσκονται ἰδιαίτερα νὰ παρακολουθοῦν τὶς σκηνὲς αὐτές.

Ἐκάθησα μπροστὰ στὴ συσκευὴ τηλεοράσεως στὸ σπίτι μου κατὰ τὶς παιδικὲς ἐκπομπὲς καὶ παρηκολούθησα ὅλη αὐτὴ τὴ σαπίλα ποὺ ἐκπέμπεται.

Ἰδοὺ μερικὲς σκηνὲς ποὺ παρηκολούθησα :

—Ἕνας Ἰνδιάνος βασανίζεται συρόμενος ἀπὸ δυὸ ἄλογα σὲ δυὸ διάφορες κατευθύνσεις. Κατόπιν ἀφοῦ κεῖται κάτω ἀβοήθητος, πυροβολεῖται καὶ φονεύεται.

—Αἷμα τρέχει ἀπὸ ἕνα ρὸλ—τὸπ ὅπου βρίσκεται ἕνας μισοπεθαμένος ἀπὸ τὰ τραύματα—Ἕνα ἀναμμένο τσιγάρο τὸ κρατᾷ ὁ ἐγκληματίας πάνω στὸ λαιμὸ ἑνὸς ἄλλου—Ἕνας «ἥρως» ρίπτει ἕναν ἄλλο βίαια κάτω, τὸν σύρει στὰ πόδια του, τὸν ρίπτει καὶ πάλιν κάτω, τὸν ἁρπάζει καὶ τὸν σηκώνει καὶ τὸν ξανακτυπᾷ κάτω.

—Ἕνας τραυματισμένος δένεται σ' ἕνα δένδρο καὶ κάποιος ἄλλος ἀκούεται νὰ λέγῃ: «Ἀφῆστε τον νὰ τὸν φᾶνε τὰ ἄγρια θηρία».

—Εἶδα ἕναν νὰ στραγγαλίζεται μ' ἕνα σῦρμα, ἕναν ἄλλο νὰ τὸν βασανίζουν μὲ τὴ φωτιὰ τῆς ἀσετυλίνης, ἕνα κορίτσι νὰ τὸ σκοτώνουν μ' ἕνα ἐγχειρίδιο καὶ ἕνα μικρὸ παιδὶ ν' ἀπαγάγεται γεμᾶτο τρόμο καὶ φρίκη ἀπὸ ἕναν ἄγριο λῃστή, τὴν ὥρα ποὺ ἔτρεχε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ εἶχαν δολοφονήσει τὸν πατέρα του.

—Καὶ ἀκόμη τὸ πιὸ φρικιαστικὸ ποὺ εἶδα ἐγὼ καὶ τόσα ἑκατομμύρια θεατῶν ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν τηλεόρασι, ἦτο ἕνα ὡραῖο παιδὶ δέκα ἐτῶν ν' ἁρπάζῃ τὸ κεφάλι ἑνὸς τραυματισμένου ποὺ ἦτο ξαπλωμένος σένα λάκκο μὲ νερὸ καὶ νὰ τὸ κτυπᾷ πολλὲς φορὲς στὸ ἔδαφος.

—Αὐτὲς οἱ σκηνές, εἶναι μερικὲς ἀπὸ τὶς πνευματικὲς τροφὲς ποὺ προσφέρει μιὰ πόλις στὰ παιδιά μας, μ' ὅλα τὰ τεχνάσματα ποὺ χρησιμοποιεῖ ἡ τηλεόρασις γιὰ νὰ κάνῃ τὴ βία, φρίκη καὶ τρόμο περισσότερο ἐντυπωσιακά.

***

Ἡ ὑποεπιτροπὴ ἀπὸ τοὺς Γερουσιαστὰς βρῆκε τόση σαδιστικὴ σκληρότητα στὴν τηλεόρασι κατὰ τὰ παιδικὰ προγράμματα ποὺ θ' ἀρκοῦσαν μόνο λίγες σκηνὲς γιὰ ν' ἀποδειχθοῦν τὰ συμπεράσματά της !

Ἰδοὺ μερικὲς σκηνές :

—Ἕνας ἄνθρωπος ἀνασκολοπίζει ἕναν ἄλλον ἀπὸ τὸ στομάχι μ' ἕνα σπαθί.

—Ἕνας ἄλλος συνθλίβει τὸ χέρι ἑνὸς ἀνακριτοῦ, πατῶντας στὰ δάκτυλά του σ' ἕνα σιδερένιο σκαλοπάτι.

—Ἕνας, ποὺ τὸν πέταξαν ἀπὸ ἕνα ψηλὸ παράθυρο, κομματιάζεται ἀπάνω στὸ πεζοδρόμιο.

—Ἕνα κορίτσι ἀγωνιᾷ γεμᾶτο πόνο καὶ φρίκη καθὼς τοῦ ἔστριβαν τὸ χέρι του πίσω, τὸ δὲ ἄλλο συνθλίβετο σ' ἕνα συρτάρι ποὺ ἔκλεινε.

—Μερικοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι, ἀφοῦ δὲν μπορεῖ στατιστικῶς ν' ἀποδειχθῇ ὅτι τὰ προγράμματα αὐτὰ στὴν τηλεόρασι εἶναι αἰτία τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος δὲν μποροῦμε νὰ σκοτισθοῦμε περισσότερο.

Τοῦτο εἶναι παραλογισμός. Πῶς μπορεῖ τέτοια θεάματα παρακολουθούμενα κάθε μέρα νὰ μὴν ἐπιδράσουν πάνω στὰ μὴ ὥριμα, στὰ εὐφάνταστα καὶ χωρὶς κρίσι ἀκόμη παιδιά μας;

Ἡ ἐγκληματικότης δημιουργεῖται ἀπὸ πολλὰ αἴτια.

Δὲν μποροῦμε νὰ προσδιορίσουμε ἐπακριβῶς καὶ στατιστικῶς ὅτι αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν θεαμάτων προξένησε ἐκείνου τοῦ εἴδους τὰ ἐγκλήματα. Πράγματι ὅμως μποροῦμε νὰ παρουσιάσουμε ἕνα βουνὸ ἀπὸ παραδείγματα ποὺ πείθουν ὅτι, ἡ παρακολούθησις στὴν τηλεόρασι ἢ στὸν κινηματογράφο σκηνῶν περιγραφῆς ἐγκλημάτων καὶ βιαίων πράξεων ὁδηγοῦν στὴν ἄμιλλα καὶ τὴ μίμησι.

Ὁ Διευθυντὴς προστασίας τῆς Νεότητος στὴν Καλλιφόρνια Heman Stark ἀναφέρει ὅτι, «σὲ συζητήσεις ποὺ ἔκαμε τακτικὰ μὲ παιδιὰ ποὺ διέπραξαν ἐγκλήματα βρῆκε ὅτι, ἀκολούθησαν κατ' εὐθεῖαν τὴ μέθοδο ποὺ εἶδαν στὴν τηλεόρασι».

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Κλινικῆς τοῦ Μπροῦκλιν Ralph Banan ποὺ ἔχει ἰδιαιτέραν συνεργασίαν μὲ τὸ Γραφεῖο τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἀνηλίκων, βλέπει, σπουδάζει καὶ μελετᾷ 400 περίπου νεαροὺς ἐγκληματίες κάθε χρόνο, καὶ ἀναφέρει τὰ κατωτέρω συμπεράσματά του, γιὰ τὴν ἐπίδρασι τέτοιων προγραμμάτων τηλεοράσεως πάνω σὲ νεαρὰ πρόσωπα.

Ἔχουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὅλη ἡ ζωὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἐγκλήματα. Μαθαίνουν τὴν τέχνη, τρόπους καὶ μεθόδους τῶν «ἐγκληματιῶν». Γιὰ πολλοὺς διανοητικῶς ἀνωμάλους νέους ἡ τηλεόρασις εἶναι ἕνα «προπαρασκευαστικὸ Σχολεῖο Ἐγκληματιῶν».

***

Ἰδιαίτερα παραδείγματα :

—Ἕνας ψυχίατρος στὴ Νέα Ὑόρκη ἀνέφερε τὴν περίπτωσι ἑνὸς κοριτσιοῦ 13 ἐτῶν ποὺ παρακολουθοῦσε μιὰ ἐγκληματικὴ σκηνὴ στὴν τηλεόρασι.

Ὅταν ἡ μητέρα του ἐγύρισε τὸ διακόπτη τῆς συσκευῆς καὶ διεκόπη ἡ ἐκπομπή, τὸ κορίτσι αὐτὸ ἅρπαξε ἕνα μαχαῖρι τῆς κουζίνας καὶ ἀπεπειράθη νὰ μαχαιρώσῃ τὴ μητέρα του.

—Στὸ Λὸς Ἀντζελες ἕνα παιδὶ 16 ἐτῶν εἶδε στὴν τηλεόρασι ἕνα ἔγκλημα μὲ στραγγαλισμό, καὶ ἀκολούθως ἐστραγγάλισε ἕνα παιδὶ 6 ἐτῶν ποὺ ἐκοιμᾶτο μὲ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο ποὺ εἶδε στὴν τηλεόρασι.

Ἐκτὸς αὐτῶν ποία ὅμως εἶναι ἡ ἐπίδρασις τῆς παρακολουθήσεως σκηνῶν φρίκης, τρόμου καὶ φόβου, στὴν ὑγεία τῶν παιδιῶν;

Ἡ ἰατρὸς Preston τοῦ Πανεπιστημίου Στάντφορνρ ἀνέφερε πρὸ ἐτῶν γιὰ τὶς ἀντιδράσεις τῶν παιδιῶν ποὺ κατὰ συνήθειαν παρακολουθοῦσαν κινηματογράφο καὶ ραδιόφωνο καὶ ἔκανε σύγκρισι μὲ τὶς ἀντιδράσεις παιδιῶν ποὺ δὲν παρακολουθοῦσαν οὔτε κινηματογράφο οὔτε ραδιόφωνο. Ἡ παρακολούθησις πράξεων βίας, τρόμου καὶ φρίκης αὐξάνει κατὰ πολὺ τὴ νευρικότητα τῶν παιδιῶν, προξενεῖ διαταραχὲς κατὰ τὸν ὕπνο καὶ φόβους.

Ἡ ἰατρὸς αὕτη βρῆκε ὅτι ἡ παρακολούθησις τέτοιων σκηνῶν συχνὰ δημιουρ-

γεῖ πώρωσι σ' αὐτοὺς γιὰ τὸν πόνο τῶν ἄλλων, καθὼς ἐπίσης μειώνει τὸ αἴσθημα τοῦ οἴκτου αὐτῶν πρὸς ἐκείνους ποὺ ὑποφέρουν.

Ἡ ἐφημερὶς τῆς Ἀμερικανικῆς Ἰατρικῆς Ἑνώσεως ἀναφέρει ὅτι τὰ ἴδια συμπεράσματα ἰσχύουν καὶ γιὰ τὴν τηλεόρασι, σὲ βαθμὸ πολὺ μεγαλύτερο, ἀφοῦ τὰ προγράμματα αὐτῆς περιλαμβάνουν σκηνὲς ποὺ εἶχαν περικοπῆ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο. Οἱ πιὸ ἥσυχες σκηνές, ποὺ θὰ μποροῦσαν ν' ἀφήσουν μιὰ στιγμὴ τὸ παιδὶ ν' ἀνακουφισθῆ περικόπτονται. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ συνεχὴς προβολὴ σκηνῶν σκληρότητος χωρὶς ν' ἀφίεται χρόνος πρὸς ἀνακούφισιν.

Ὁ ἰατρὸς F. Wertham ποὺ ὠργάνωσε καὶ διηύθυνε τὶς πιὸ σπουδαῖες ψυχιατρικὲς κλινικές, ἀναφέρει ὅτι δὲν βρίσκει ἄξια τὰ ὑποστηριζόμενα ἀπὸ μερικοὺς ὅτι δηλ. μόνον τὰ ἀνώμαλα διανοητικῶς παιδιὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ αὐτὰ τὰ προγράμματα. «Κέθε παιδὶ» λέγει, «εἶναι εὐαίσθητο, εὐφάνταστο καὶ ἱκανὸ νὰ πλάσσῃ στὸ μυαλό του σχέδια ὁλόκληρα». Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὸ δὲν ἐξάπτῃ τὴ φαντασία τῶν παιδιῶν καὶ δὲν ὁδηγεῖ αὐτὰ πρὸς τὴν ἐγκληματικότητα, δὲν θὰ ἦτο καλλίτερο ν' ἀπόσχουν ἀπὸ παρόμοια θεάματα; Γιατὶ θὰ ἔπρεπε νὰ τρέφωνται μὲ ἱστορίες ποὺ τείνουν ν' ἀμβλύνουν τὰ καλά τους αἰσθήματα καὶ νὰ ἀγριέψουν τὴν ὄψιν τους;

Ἡ προβολὴ σκληρῶν καὶ φρικτῶν σκηνῶν καθὼς καὶ ἡ προβολὴ ἐγκληματικῶν ἔργων ὑποστηρίζεται μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι αὐτὰ τὰ προγράμματα διδάσκουν ὅτι τὸ ἔγκλημα δὲν τιμωρεῖται. Εἶναι ἀμφίβολον ἂν ἕνα τέτοιο μάθημα εἶναι διδακτικό. Μιὰ μελέτη τοῦ Πανεπιστημίου Χάρβαντ ἀποδεικνύει ὅτι, ἡ ἧττα τοῦ ἐγκληματίου στὰ 30 τελευταῖα δευτερόλεπτα τοῦ προγράμματος κάνει πολὺ μικρότερη ἐντύπωσι στὰ παιδιά, ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας κάνουν οἱ βίαιες καὶ οἱ παράνομες πράξεις του.

***

Τί μποροῦμε νὰ κάνουμε;

Εἰσηγοῦμαι ὅπως οἱ γονεῖς καθήσουν καὶ παρακολουθήσουν πολλὰ ἀπογεύματα καὶ βράδυα γιὰ νὰ διαπιστώσουν τί βλέπουν καὶ τὶ ἀκοῦνε τὰ παιδιά τους στὴν τηλεόρασι. Μετὰ νὰ γράψουν ἐπιστολὲς διαμαρτυρίας στοὺς συντάκτες τέτοιων ἀπαραδέκτων προγραμμάτων.

Μιὰ τέτοια διαμαρτυρία θὰ εἶχε ἀσφαλῶς μιὰ σοβαρὴ ἀπήχησι.

Ἕνα δεύτερο διάβημα, θὰ ἦταν ἡ ὁμαδικὴ δρᾶσις ἀπὸ τὶς Χριστιανοκοινωνικὲς ὀργανώσεις καὶ λέσχες τῶν γυναικῶν.

Αὐτὲς θὰ μποροῦσαν νὰ ὀργανώσουν συμβουλευτικὲς ὁμάδες παρακολουθήσεως τῶν προγραμμάτων τηλεοράσεως καὶ ἔπειτα νὰ διαμαρτυρηθοῦν γιὰ τὸ περιεχόμενο αὐτῶν στοὺς συντάκτας, διευθυντὰς τῶν Σταθμῶν Τηλεοράσεως, στὴν ἁρμοδία Ἐπιτροπὴ τῆς Γερουσίας καὶ στὴν Ἐθνικὴ Ἕνωσι Βελτιώσεως Ραδιοφώνου καὶ Τηλεοράσεως.

Καμμιὰ ἔνδειξις δὲν ὑπάρχει ὅτι, μόνοι τους οἱ Σταθμοὶ Τηλεοράσεως θὰ μελετήσουν τὰ πρόβλημα, χωρὶς νὰ κεντρισθοῦν πρὸς τοῦτο ἀπὸ τὸ κοινό.

Ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὑπῆρχε ἕνας κῶδιξ ποὺ διεῖπε τὴ Βιομηχανία παραγωγῆς παρομοίων ταινιῶν, ἀλλὰ βέβαια δὲν ἦταν δυνατὸ ὁ κῶδιξ αὐτὸς νὰ προβλέπῃ ὅλες τὶς λεπτομέρειες. Ἀκόμη δὲ δὲν προέβλεπε γιὰ τοὺς Σταθμοὺς Τηλεοράσεως γιατὶ δὲν ὑπῆρχαν, ὅταν συνετάχθη ὁ κῶδιξ αὐτός. Δὲν πρέπει νὰ καθήσουμε μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια καὶ ν' ἀρκεσθοῦμε σὲ συζητήσεις γιὰ κώδικες ἢ προτάσεις ἢ γιὰ περαιτέρω ἔρευνες.

Ἡ ἐκπομπὴ στὴν τηλεόρασι σκηνῶν φρίκης, τρόμου, σκληρότητος καὶ ἡ περιγραφὴ ἐγκλημάτων ἔφθασε στὸ ἀπροχώρητο, σὰν μιὰ ἐπιδημία, καὶ ὡς τοιαύτη πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῆ καὶ νὰ θεραπευθῆ.

ΓΕΝΙΚΑ ΠΕΡΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ (1)

Ὑπὸ κ. **Κ. ΤΟΥΖΕΝΗ**
Ἀστυνόμου Α'

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ:

1. *Ἔννοια Διοικήσεως.*
2. *Μορφαὶ Διοικήσεως.*
3. *Ἔννοια ἡγήτορος.*
4. *Προσόντα ἡγήτορος.*
5. *Ἔργον τοῦ Διοικητοῦ.*
6. *Μέσα Διοικήσεως*
7. *Συμπεράσματα.*

***

1. Ἔννοια Διοικήσεως.

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ Κανονισμῶν Ἀστυνομίας Πόλεων μᾶς ἐδόθη κατ' ἐπανάληψιν ἀφορμὴ ν' ἀναπτύξωμεν θέματα σχετικὰ μὲ τὴν διοίκησιν τοῦ Σώματος καὶ περὶ τῶν καθηκόντων τῶν ἀσκούντων τὴν διοίκησιν βαθμοφόρων.

Ἀποφεύγοντες κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν ἀνάπτυξιν ξηρῶν τύπων, ὁσάκις ἐδίδετο εὐκαιρία, ἐτονίζετο ἰδιαιτέρως ὁ σοβαρὸς ἡγετικὸς ρόλος τοῦ βαθμοῦ σας, καθὼς καὶ παντὸς βαθμοῦ τοῦ Σώματος.

Θὰ προσπαθήσωμεν ν' ἀναλύσωμεν κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως «Διοίκησις» καὶ τ' ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ἐνάσκησιν καλῆς διοικήσεως προσόντα τοῦ ἡγότορος, ὥστε ἀναλαμβάνοντες ἐντὸς ὀλίγου τὰ καθήκοντά σας ὡς Ὑπαστυνόμοι καὶ ἀσκοῦντες καὶ ὑμεῖς διοίκησιν ἐν τῷ βαθμῷ σας νὰ προσπαθήσητε ν' ἀποδώσητε τὰ καλλίτερα δυνατὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, ὅπως καὶ ὅλαι αἱ ὠργανωμέναι Ὑπηρεσίαι, παρουσιάζεται ὡς συνάρτησις δύο μεταβλητῶν παραγόντων. Τῆς «Διοικήσεως» ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ὀργάνων ἐκτελέσεως τῶν ἐντολῶν της ἀφ' ἑτέρου. Λέγοντες «Διοίκησιν» ἐννοοῦμεν τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἐνασκοῦσι ταύτην, ἤτοι τὰ ὄργανα διὰ τῶν ὁποίων καθίσταται δυνατὴ ἡ ἐπίτευξις ἑνὸς ταχθέντος σκοποῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῆς πειθαρχίας ἀφ' ἑτέρου. Νοοῦμεν ἐπίσης τὴν ἐξουσίαν τὴν ὁποίαν ἓν μέλος τοῦ Σώματος, ὁ κατὰ βαθμὸν ἀνώτερος, ἀσκεῖ ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων του, δυνάμει τῶν ἰσχυόντων νόμων καὶ Κανονισμῶν.

Συνεπῶς αἱ ἔννοιαι «Διοίκησις» καὶ «Ἡγεσία» εἶναι ἔννοιαι λίαν συναφεῖς. Ἡ διαφορά των ἔγκειται εἰς τοῦτο. Ἡ «Διοίκησις» ἐντοπίζεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον εἰς τοὺς περιορισμοὺς τῶν κανονισμῶν διὰ τὴν ἐναρμόνισιν τῶν συλλογικῶς καταβαλλομένων προσπαθειῶν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ, θεωρεῖται τρόπον τινὰ ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία. Ἡ «Ἡγεσία» ὡς ἔννοια ἐξέρχεται τῶν περιορισμῶν τούτων, ἀποτελεῖ τεχνικὴν καὶ ἀφορᾷ κυρίως τὴν προσωπικὴν ἐπιρροήν, ἣν ἐξασκεῖ ὁ ἡγήτωρ ἐπὶ τοῦ τμήματός του. Πάντως ἀμφότεραι αἱ ἔννοιαι ἐφάπτονται μεγάλως καὶ δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ταυτόσημοι. Οὕτως ὅταν λέγωμεν «Διοίκησι.» δὲν νοοῦμεν ξηρῶς τὴν δικαιοδοσίαν τὴν χορηγουμένην ὑπὸ τῶν νόμων καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων τῆς πειθαρχίας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἱκανότητα τοῦ ἡγήτορος νὰ ἐμπνέῃ καὶ νὰ ἐπηρεάζῃ τοὺς ὑπ' αὐτόν, νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸ τμῆμα του τὴν θέλησίν του, ἐκφράζουσαν πάντοτε τὰς ἀπαιτήσεις καὶ ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας, ὥστε δι' ἁρμονικῆς συνεργασίας τῶν ὑπ' αὐτῶν νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον, ὅπερ τῷ ἀνατίθεται.

1. Διάλεξις ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων.

2. Μορφαὶ Διοικήσεως.

Ἐξετάζοντες τὴν διοίκησιν ἀπὸ ἀπόψεως μορφῆς διακρίνομεν δύο τύπους ταύτης. Τὴν συγκεντρωτικὴν καὶ τὴν ἀποκεντρωτικήν. Εἰς τὴν πρώτην ἐπικρατεῖ τὸ στοιχεῖον τῆς ἰσχύος καὶ ὑπὸ τὸ κράτος ταύτης περιορίζεται ἡ ἀνάπτυξις πρωτοβουλίας. Ἡ ἀποκεντρωτικὴ δεσμεύει τοὺς ὑπὸ ταύτην, διότι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τηροῦν τὰς βασικὰς ὁδηγίας, ἀλλ' ἀφήνει εὐρεῖαν πρωτοβουλίαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκτέλεσιν. Ἀμφότεραι αἱ μορφαὶ αὗται διοικήσεως, συμπληροῦσαι ἡ μία τὴν ἄλλην, εἶναι ἀπαραίτητοι ὡς ἔχουσαι ἐφαρμογὴν ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Ἐν τούτοις φρονοῦμεν ὅτι διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν καὶ θεραπείαν τῶν σημερινῶν ἀναγκῶν, ὡς αὗται ἐμφανίζονται ὑπὸ τὰς νέας μορφὰς ἀστυνομεύσεως εἰς τὰ μεγάλη ἰδίως ἀστικὰ κέντρα, ὁ Ἀξ/κὸς τῆς Ἀστυνομίας πρέπει σήμερον νὰ εἶναι περισσότερον προσηρμοσμένος πρὸς τὴν ἀποκεντρωτικὴν διοίκησιν. Ὁ ἡγήτωρ πρέπει νὰ παρέχῃ κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν εὐχέρειαν καὶ τὰ μέσα εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ν' ἀναπτύσωσι πρωτοβουλίαν. Πᾶς λογικὸς ἄνθρωπος μὲ ἀντικειμενικότητα, εἰς τὸν ὁποῖον παρέχεται ἐλευθερία δράσεως, εἶναι ἱκανός, ἐφ' ὅσον θὰ ἔχῃ ἀποκτήσῃ προηγουμένως σταθερὰν γνῶσιν τῶν βασικῶν ἀρχῶν, ν' ἀναζητήσῃ καὶ ἀνεύρῃ τὰς περισσοτέρας τῶν λεπτομερειῶν ἐφαρμογῆς. Ἀρκεῖ νὰ καθορίζεται ἐπακριβῶς τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργον, νὰ ἔχῃ ἐλευθερίαν σκέψεως καὶ νὰ διαθέτῃ τὰς πρὸς τοῦτο ψυχικὰς ἰδιότητας καὶ πνευματικὰς καὶ σωματικὰς ἱκανότητας. Εἰδικώτερον παρ' ἡμῖν λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ὑπηρεσίας μας κατὰ κανόνα προσαρμόζεται τὸ ἀπεκεντρωτικὸν σύστημα καὶ ὁ ἀστυνομικὸς βάσει τῶν γενικῶν ὁδηγιῶν καὶ ἀναλόγως τῶν παρουσιαζομένων περιπτώσεων δρᾷ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας. Εἰς ὡρισμένας ὅμως περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Ἀστυνομία δρᾷ πρὸς ἐπιβολὴν τῆς τάξεως καὶ ἀπαιτεῖται ὁμαδικὴ τρόπον τινὰ ἐνέργεια, εἶναι ἀπαραίτητον ὅπως ἐφαρμόζωνται ἀπολύτως αἱ ὑπάρχουσαι διὰ τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν διαταγαί, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δυνάμεως νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐλέγχῃ τοὺς ὑπ' αὐτόν, οἵτινες καὶ δέον νὰ ἐκτελῶσι τὰς διαταγάς του αὐστηρῶς.

3. Ἔννοια ἡγήτορος.

Ὑπὸ τὸν ὅρον «Διοικητὴς» νοοῦμεν ὅλους τοὺς βαθμοφόρους τοῦ Σώματος, ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ἀρχιφύλακος μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ἀρχηγοῦ. Πάντες οὗτοι ἀσκοῦσι διοίκησιν καὶ ἡγοῦνται μιᾶς μικρᾶς ἢ μεγάλης δυνάμεως. Ἡ ἔννοια τοῦ ἡγήτορος, τοῦ ἀρχηγοῦ μιᾶς ὁμάδος, ἐμφανίζεται ὁμοῦ μὲ τὴν πρώτην παρουσίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ ἀρχηγὸς ἀποτελεῖ κοινωνικὴν ἀνάγκην καὶ εἶναι ἀναποσπάστως συνδεδεμένος μὲ τὴν ἀνθρωπίνην ὁμάδα. Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ρέπων φυσικῶς πρὸς κοινωνίαν συνέπηξεν ὁμάδας εἰς τὰς ὁποίας αὐτομάτως ἀνεπήδησεν ἡ ἔννοια τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἕτερα ὄντα ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐμφανίζεται ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς ὁμάδος (μέλισαι—μύρμηγκες). Τοῦτο δεικνύει ὅτι ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς ὁμάδος εἶναι φυσικὴ ἀνάγκη, ὡς ἡ συνισταμένη τῆς δράσεως ἑνὸς συνόλου. Ἡ ἱστορία καταδεικνύει ἀλάθητα τὴν ἀδήρητον ἀνάγκην τοῦ ἀρχηγοῦ. Οὐδέποτε ὑπῆρξε παράδειγμα ἀκεφάλου κοινωνικῆς ὁμάδος, εἰς οἱανδήποτε δὲ περίπτωσιν ἕνας ἀποτελεῖ τὸν ἀρχηγόν, ὅστις διευθύνει, καθοδηγεῖ καὶ καθίσταται ὁ ἄξων τῆς ὅλης κινήσεως καὶ δράσεως μιᾶς ὁμάδος ἀνθρώπων. Ὑπάρχει ἡ θεμελιώδης στρατιωτικὴ ἀρχὴ καθ' ἣν εἷς κακὸς στρατηγὸς εἶναι προτιμώτερος δύο καλῶν. Ἡ ἀρχὴ δὲ αὕτη ἐφαρμόζεται εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης οἱ δέκα στρατηγοὶ τῶν Ἀθηνῶν ἐνηλάσσοντο εἰς τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Στρατοῦ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν. Πρὸ ὅμως τοῦ ἐπαπειλουμένου κινδύνου τῆς εἰσβολῆς τῶν Περσῶν, ἀναγνωρίσαντες τὰς στρατηγικὰς ἱκανότητας τοῦ Μιλτιάδου, τὸν ἀνέδειξαν μόνον ἀρχηγὸν καὶ οὕτω ἐκτὸς τῶν ἄλλων παραγόντων κύριος συντελεστὴς τῆς λαμπρᾶς νίκης τοῦ Μαραθῶνος ὑπῆρξεν καὶ ἡ ἐνιαία διοίκησις τῶν ἀγωνιζομέ-

νων. Θυμοσοφικώτατα ἀποδίδει τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἡ λαϊκὴ παροιμία «ὅ π ο υ λ α λ ο ῦ ν π ο λ λ ο ὶ κ ο κ κ ό ρ ο ι ἀ ρ γ ε ῖ ν ὰ ξ η μ ε ρ ώ σ ῃ».

4. Προσόντα ἡγήτορος.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῆς κοινωνίας λόγῳ τοῦ ἁπλοῦ τρόπου ζωῆς καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι αἱ διανοητικαὶ ἱκανότητες τοῦ συνόλου εὑρίσκοντο εἰς νηπιώδη κατάστασιν, ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς ὁμάδος ἤρκει νὰ συγκεντρώνῃ σωματικὴν καὶ ψυχικὴν ρώμην. Μὲ τὴν πάροδον ὅμως τοῦ χρόνου αἱ πνευματικαὶ ἱκανότητες, ἡ ἀνδρεία, ἡ αὐτοθυσία, ἡ δικαιοσύνη ἀπετέλεσαν τὰς βασικὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῶν ἀρχηγῶν. Ὁ πανοῦργος Ὀδυσσεὺς διὰ τοῦ Δουρείου Ἵππου ἐπεβλήθη ὡς ἡγετικὴ μορφὴ εἰς τὴν πολεμικὴν κονίστραν τῆς Ὁμηρικῆς ἐποχῆς.

Ὁ ἡγήτωρ χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας ὡς ἀνώτερος. Ἕκαστος δὲ βαθμὸς ἡγήτορος ὀφείλει νὰ διαθέτῃ καὶ ν' ἀκολουθῆται ὑπὸ ὡρισμένων ἀναλόγων ἰδιοτήτων καὶ προσόντων, τὰ ὁποῖα οἱ ὑποδεέστεροί του ἀναμένουν νὰ διαθέτῃ ὁ Διοικητής των, ἀκριβῶς διότι θεωρεῖται ὑπὸ τούτων ὡς ἀνώτερος καὶ τίθεται ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας εἰς ἀνωτέραν ἐν σχέσει μὲ αὐτοὺς θέσιν.

Ὁ ἡγήτωρ δὲν νοεῖται μόνον ὡς ὁ πιστὸς τηρητὴς τῶν νόμων, ὁ ἀσκῶν ζηρῶς τὴν δικαιοδοσίαν τὴν χορηγουμένην αὐτῷ ὑπὸ τῶν κανονισμῶν. Νοεῖται ὡς ἐμπνευσμένος ἀρχηγός, ὡς ἀκούραστος ἐργάτης τῆς ἐπαγγελματικῆς ἐπαρκείας τοῦ τμήματός του, ὡς ἐθνικὸς παιδαγωγός, ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν. Εἰς τὸν διοικητὴν ἔγκειται ἀπολύτως νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἀνωτέραν ἀντίληψιν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς πειθαρχίας, νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὑποδεεστέρων του τὴν ἐν ἁρμονίᾳ συνεργασίαν καὶ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Ὁ Ἀξιωκὸς τῆς Ἀστυνομίας ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ του, ἡγεῖται μικρᾶς ἢ μεγάλης δυνάμεως δέον δὲ ἡ ἐπαγγελματική του κατάρτισις, ἡ μόρφωσις καὶ τὸ ἦθος του νὰ εὑρίσκωνται εἰς τὴν ἐπιθυμητὴν ἐκείνην στάθμην, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὰς ψυχὰς τῶν ὑποδεστέρων του καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τούτους τὴν πίστιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν, ἵνα δυνηθῇ ν' ἀνταποκριθῇ εὐδοκίμως εἰς τὸ τραχὺ ἔργον του. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἡγήτορος δὲν ἀπορρέει ἐκ τῆς συμμορφώσεώς του πρὸς κανόνας καὶ ὑποδείγματα, ἀλλ' ἔγκειται εἰς τὴν κατανόησιν τῶν δεσποζόντων ἑκάστοτε γεγονότων μιᾶς καταστάσεως. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τὴν ἱκανότητα ἐπιρροῆς καὶ ἑνώσεως ἀτόμων ὑπὸ τὴν προσωπικότητά του, δέον τοῦτο νὰ συνδυάζηται καὶ μὲ τὴν ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῶν γεγονότων. Παραλλήλως πρὸς τὴν βαθεῖαν πίστιν, τὴν ἐνεργητικότητα, τὸν προσωπικὸν μαγνητισμόν, ὃν ἐξασκεῖ διὰ τῆς βουλήσεως καὶ τοῦ χαρακτῆρος του, ὁ ἡγήτωρ δέον νὰ διαθέτῃ καὶ νοημοσύνην, εὐφυΐαν, εὐστροφίαν πνεύματος, ἰδιότητες ἀπαραίτητοι διὰ τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν μιᾶς καταστάσεως. Ὁ ἡγήτωρ πρέπει νὰ καταβάλῃ κάθε προσπάθειαν, ὥστε ἐγκαίρως ν' ἀντιλαμβάνηται τὰς καταστάσεις καὶ ἐγκαίρως νὰ ἐπεμβαίνῃ διὰ τὴν συνταύτισιν τῶν προσπαθειῶν, διότι τὸ πᾶν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς καταλλήλου στιγμῆς. Ἡ ποικιλία τῶν ὑπὸ τοῦ ἡγήτορος ἀναλαμβανομένων καθηκόντων, ρόλων καὶ ἐργασιῶν εἶναι τόσον σύνθετος καὶ μεγάλη, ὥστε ὀφείλει οὗτος ἵνα ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀποστολήν του νὰ διαθέτῃ εὐρυτάτην καὶ πολυσχιδῆ μόρφωσιν καὶ ἐξόχους φυσικὰς καὶ ψυχικὰς ἱκανότητας. Διοίκησις σημαίνει κατὰ κύριον λόγον, προνοεῖν, προβλέπειν καὶ προλαμβάνειν. Πρὸς τοῦτο ἡ ἡγήτωρ δέον νὰ διαθέτῃ κρίσιν, ἀντίληψιν ὀξεῖαν, ἀλτρουϊσμόν, αὐταπάρνησιν, δραστηριότητα, ἐνεργητικότητα, ἀποφασιστικότητα καὶ ἱκανότητα ν' ἀντιλαμβάνηται καὶ ν' ἀποφασίζῃ ὀρθῶς ὑπὸ δυσμενεῖς συνθήκας. Ἐπίσης δέον νὰ διαθέτῃ τὴν ἱκανότητα νὰ παρασύρῃ τοὺς ἄλλους εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ καὶ ν' ἀναπτύσσῃ εἰς μέγιστον βαθμὸν πρωτοβουλίαν. Πρέπει νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ προλαμβάνῃ τὰ γεγονότα καὶ νὰ μὴ καταλαμβάνεται ὑπ' αὐτῶν, καθὼς ἐπίσης ἐκ τοῦ ὄγκου τῶν λεπτομερειῶν νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐπιλέγῃ τὰ οὐσιώδη σημεῖα τοῦ παρουσιαζομένου προβλήματος.

Πρέπει ἐπίσης νὰ διαθέτῃ τὸ προσὸν τοῦ διοικεῖν. Ἡ τέχνη τοῦ διοικεῖν εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία ἀποσπᾷ ἀπὸ τοὺς κατωτέρους μας περισσότερον ἀπὸ τὸ παραδεκτὸν ἀνώτατον ὅριον ἀποδόσεως. Ὁ ἡγήτωρ πρέπει πρὸ παντὸς ν' ἀποκαταστήσῃ μὲ τοὺς κατωτέρους του προσωπικὴν ἐπαφὴν στηριζομένην ἐπὶ τῆς συναδελφότητος, χωρὶς ὅμως νὰ χάσῃ οὐδὲ σπιθαμὴν τοῦ κύρους του.

Αἱ συνιστῶσαι καὶ συνθέτουσαι τ' ἀνωτέρω βασικὰ προσόντα ἰδιότητες καὶ ἱκανότητες ἐνυπάρχουσιν εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον, ἄλλοτε εἰς μικρὰν καὶ ἄλλοτε εἰς μεγάλην ἀναλογίαν. Ὅσοι ἔχουν τὸ ἐξαιρετικὸν προνόμιον νὰ διαθέτουν ἐμφύτους τὰς ἰδιότητας ταύτας ἀποβαίνουν οἱ μεγάλοι κατὰ καιροὺς ἡγέται τῆς ἀνθρωπότητος, οἵτινες θέτουν τὴν σφραγῖδα τῆς προσωπικότητός των καὶ παρασύρουν τοὺς λαοὺς εἰς διάφορα ἱστορικὰ γεγονότα. Ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως, τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ἀσκήσεως ἐν τῇ διοικήσει εἶναι δυνατὸν ν' ἀναπτυχθοῦν τὰ ἡγετικὰ προσόντα εἰς ἐπίζηλον βαθμόν.

5. Ἔργον τοῦ Διοικητοῦ.

Ἡ ἐξουσία ἢ ἡ Διοίκησις ἐν τῇ Ἀστυνομίᾳ ἐνασκεῖται ὑπὸ τοῦ ἡγήτορος, ὅστις δύναται νὰ εἶναι Ἀξιωματικὸς ἢ Ἀρχιφύλαξ. Αἱ ἀποστολαὶ καὶ αἱ εὐθῦναι τὰς ὁποίας ἀναλαμβάνει ὁ ἡγήτωρ εἶναι πολυάριθμοι, διάφοροι μεταξύ των καὶ πάντοτε ἐξαιρετικῆς σοβαρότητος. Τὸ ἔργον τοῦ Ἀξιωματικοῦ εἶναι βαρὺ καὶ πλῆρες βαρυτάτων εὐθυνῶν. Εἰδικώτερον ὁ Ἀξ/κὸς τῆς Ἀστυνομίας λόγῳ τῆς συνεχοῦς μεταμορφώσεως καὶ ἐξελίξεως τῶν κοινωνικῶν ἰδεῶν καὶ τάσεων, διὰ νὰ δύναται νὰ ἵσταται εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του καὶ εἶναι ὄντως ἡγήτωρ καὶ ἀρχηγὸς ἐπιβάλλεται, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ διαθέτῃ ἀδαμάντινον χαρακτῆρα καὶ πλήρη φυσικὴν καὶ ψυχικὴν ρώμην, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ εἶναι πενεπιστήμων. Οὕτω ὁ Ἀξ/κὸς ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἔργου του καλεῖται :

α) Νὰ διοικῇ. Νὰ δύναται δηλαδὴ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησίν του, συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὑπηρεσίας, ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνῃ τὸν καθορισθέντα σκοπόν.

β) Νὰ ἐκπαιδεύῃ καὶ νὰ ἐκπαιδεύεται. Ἤτοι νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς καταρτίσεως τοῦ Τμήματός του, ὥστε τοῦτο νὰ εἶναι πάντοτε εἰς θέσιν ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὑπηρεσίας καὶ ν' ἀποκτᾷ τὰς ἑκάστοτε ἀπαιτουμένας γνώσεις καὶ ἱκανότητας πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ του.

γ) Νὰ ἐπιλέγῃ προσωπικόν. Νὰ δύναται δηλαδὴ νὰ ἐπιλέγῃ καὶ τοποθετῇ τὰ κατάλληλα πρόσωπα εἰς τὰς καταλλήλους θέσεις καὶ καθήκοντα. Τοῦτο ἐνέχει σπουδαιοτάτην σημασίαν διὰ τὴν ὁμαλὴν καὶ ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῆς ὑπηρεσίας.

δ) Νὰ μεριμνᾷ διὰ τὸ προσωπικόν του. Νὰ θέλῃ δηλαδὴ καὶ νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐπιλύῃ κατὰ τὸν καλλίτερον δυνατὸν τρόπον, οὐδέποτε βεβαίως ἐπὶ ζημίᾳ τῶν συμφερόντων τῆς ὑπηρεσίας, τὰ διάφορα προσωπικὰ προβλήματα καὶ ἀνάγκας τῶν ὑποδεεστέρων του. Ἡ διοικητικὴ μέριμνα τῶν προϊσταμένων πρὸς τοὺς ὑφισταμένους των ἀπετέλεσε πάντοτε τὸ κυριώτερον αἴτιον καὶ σοβαρὸν κίνητρον ὑψηλῆς ἀποδόσεως ἐργασίας ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸν συνδετικὸν κρίκον ψυχικῆς ἐπαφῆς των.

ε) Νὰ πειθαρχῇ ὁ ἴδιος καὶ νὰ δίναται νὰ ἐπιβάλῃ τὴν πειθαρχίαν. Δηλαδὴ νὰ ὑπακούῃ καὶ ἐκτελῇ πάντοτε μετὰ προθυμίας καὶ συνειδήσεως τὰς διαταγὰς τῶν προϊσταμένων του καὶ νὰ ἐπιβάλλεται πρὸς τοὺς ὑποδεστέρους του. Διοίκησις ἄνευ πειθαρχίας εἶναι ἀδύνατος. Ἡ ἀξία, ἡ σκοπιμότης καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς πειθαρχίας ὑπό οὐδενὸς δύναται ν' ἀμφισβητηθῇ. Ἡ πειθαρχία, ἰδίως παρ' ἡμῖν πρέπει νὰ εἶναι συνειδητὴ καὶ νὰ διδάσκωμεν εἰς τοὺς ὑποδε-

εστέρους μας ὅτι ἡ πειθαρχία κυρίως δέον νὰ ἔγκειται εἰς τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των καὶ οὐχὶ εἰς τὸν φόβον τῶν ποινῶν. Εἰς τὴν ἀρχαίαν Σπάρτην ἡ πειθαρχία ἦτο ἀπολύτως συνειδητή, ἔχουσα καταστῆ συμφυὴς ἰδιότης πρὸς τὰ ἄτομα. Ὁ συγγραφεὺς Πολύδωρος ὁ Ἀλκαμένους ἐρωτηθείς: «Διατὶ οἱ Σπαρτιᾶται κινδυνεύουσιν ἀνδρείως» ἀπήντησεν: «Αἰδεῖσθαι τοὺς ἡγεμόνας ἔμαθον οὐ φοβεῖσθαι».

στ) Νὰ διατηρῇ ἀκμαῖον τὸ ἠθικὸν φρόνημα τῶν ὑποδεεστέρων του. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς καλῆς διοικήσεως καὶ διὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως. Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἔργου διαφόρων ἰσχυρῶν προσωπικοτήτων, παραδειγμάτων ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ ἄλλων σχετικῶν συντελεῖ πρὸς τοῦτο. Ἀπὸ τῶν μυθικῶν χρόνων καὶ καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ὁ παράγων τοῦ ἠθικοῦ ἀπετέλεσε τὸ κύριον χαρακτηριστικόν. Ἡ ἱστορία μας εἶναι πλήρης περιπτώσεων ἀνδρείας καὶ ἡρωϊκῶν πράξεων. Ὁ Λεωνίδας ὅταν τοῦ ἐμηνύθη ὅτι θὰ εἶναι τόσα τὰ βέλη τῶν ἐχθρῶν, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν οἱ Σπαρτιᾶται οὔτε τὸν ἥλιον νὰ βλέπουν ἀπήντησε μὲ τὸ γνωστὸν «καλλίτερα, θὰ μαχόμεθα καὶ ὑπὸ σκιάν», δίδων οὕτω τὸ παράδειγμα ἀφαντάστου ἠθικοῦ μεγαλείου.

Αἱ ἀνωτέρω ἐνδεικτικῶς ἀναφερόμεναι περιπτώσεις διὰ τὸ ἔργον τοῦ ἡγήτορος ἀποτελοῦν μικρὸν μόνον μέρος τῆς πολυσυνθέτου καὶ πολυσχιδοῦς ἀποστολῆς του καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονῇ, ὅτι ἔχει ταχθῇ νὰ διοικήσῃ καὶ διαπαιδαγωγήσῃ ἄτομα ποικίλης ψυχικῆς διαρθρώσεως.

6. Μέσα Διοικήσεως.

Ὁ ἡγήτωρ ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του διάφορα μέσα διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὰς ἀπόψεις του: ὑλικά, ψυχολογικά, ἠθικά. Εἰς αὐτὸν ὅμως ἐναπόκειται, ἰδίως σήμερον, ἡ ἐκλογὴ καὶ χρησιμοποίησις τῶν καταλλήλων μέσων. Ἀναμφισβητήτως ἡ χρησιμοποίησις τῶν καταλλήλων μέσων εἶναι συνάρτησις τῆς προσωπικῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ ἡγήτορος καθὼς καὶ τῆς γνώσεως τῆς ψυχολογίας τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν γνῶσιν τοῦ χαρακτῆρος τῶν ὑποδεεστέρων μας καθὼς καὶ ἡ ἐκμάθησις τοῦ τρόπου χειρισμοῦ αὐτῶν δέον ν' ἀποτελοῦν συνεχῆ μέριμναν τοῦ ἡγήτορος. Ἂς μὴ ξεχνᾶμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ποικίλης καὶ διαφόρου ψυχοσυνθέσεως καὶ ὅτι τὸ νὰ μποροῦμε νὰ ἐκτιμήσωμεν ὀρθῶς τὰ ἐνδιαφέροντα αὐτὸν ζήτημα εἶναι πολλὲς φορὲς τέχνη. Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον βασίζεται ἡ τεχνικὴ τῆς ἡγεσίας.

Ὁ Garnegie, Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων, εἰδικῶς ἀσχοληθεὶς ἐπὶ τῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ βιβλίον του, «Πῶς ν' ἀποκτοῦμε φίλους καὶ πῶς νὰ ἐπηρεάζωμε τοὺς ἀνθρώπους» ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: Ὅταν ἀσχολούμεθα μὲ ἀνθρώπους, ἂς ἐνθυμούμεθα ὅτι δὲν ἀσχολούμεθα μὲ ὄντα λογικά. Ἀρχολούμεθα κυρίως μὲ ὄντα αἰσθηματικά, ὄντα ὀρθούμενα ἀπὸ προκαταλήψεις καὶ παρορμούμενα ὑπὸ ὑπερηφανείας καὶ ματαιοδοξίας καὶ ὅτι ἡ ἐπιτίμησις εἶναι ἕνας ἐπικίνδυνος σπινθὴρ δυνάμενος νὰ προκαλέσῃ ἔκρηξιν εἰς τὴν πυριτιδαποθήκην τῆς ὑπερηφανείας».

Εἶναι φανερὸν ὅτι διὰ νὰ ἐμβαθύνῃ ὁ ἡγήτωρ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν καὶ ἀντιληφθῇ τοὺς τρόπους, τὰ κενὰ καὶ τὰς δυνατότητας μεταβολῆς τῶν κρίσεων καὶ δοξασιῶν τῶν ἀτόμων πρέπει νὰ ἔχῃ ἀρτίαν ἐπαγγελματικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν, θέλησιν, δημιουργικότητα, ἀποφασιστικότητα καὶ πρὸ παντὸς διάθεσιν νὰ ἐργασθῇ, ἵνα φανῇ ἀντάξιος τῆς τιμῆς ποὺ τῷ ἐγένετο, δηλαδὴ τῆς ἀναθέσεως τοῦ ἔργου τοῦ διοικεῖν ψυχάς. Ὁ Διοικητὴς ὀφείλει νὰ ἔχῃ τὴν ἱκανότητα νὰ ψυχολογῇ τοὺς ὑφισταμένους του, ν' ἀνευρίσκῃ τὰς ἀρετάς των καὶ νὰ τὰς ἀξιοποιῇ. Πρέπει νὰ δύναται νὰ κατανοῇ τὰς ἀνθρωπίνους ἱκανότητας, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας. Διὰ καταλλήλου μεταχειρίσεως, καθοδηγήσεως καὶ ἐμπνεύσεως δύναται νὰ κάμῃ σπουδαῖον αὐτὸν ποὺ θεωρεῖται ἄχρηστος.

Καλὴ καὶ ἴση μεταχείρισις τῶν κατωτέρων μας θεωρεῖται ὡς τὸ πρωτεῦον

στοιχεῖον καλῆς διοικήσεως. Ὁ τρόπος κολασμοῦ τῶν ἀξιοποίνων πράξεων τῶν κατωτέρων μας δὲν πρέπει νὰ δημιουργῇ αἴσθημα κατωτερότητος καὶ ἀντιπάθειαν πρὸς τὸν ἡγήτορα. Πρέπει ν' ἀντιλαμβάνεται ὁ κατώτερος ὅτι ἡ ποινὴ τῷ ἐπιβάλλεται πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἰδίου καὶ τῆς ὁλότητος.

Ἂς εἴμεθα προσεκτικοὶ εἰς τὰς ἐκφράσεις μας, καὶ αἱ πλέον ἀθῷοι εἶναι δυνατὸν νὰ πληγώσουν. Ἡ κρίσις τῶν κατωτέρων μας δι' ἡμᾶς πρέπει νὰ εἶναι ὁμοιογενὴς κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ τοῦτο δέον ἐκτὸς τῆς προσωπικῆς ἀξίας τοῦ ἡγήτορος ἡ μεταχείρισις νὰ εἶναι ὁμοιογενής, ἴση καὶ ὁ κολασμὸς τῶν παραπτωμάτων ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας ὁ αὐτός. Ἀρχὴ ἀπαράβατος διὰ καλὴν διοίκησιν εἶναι νὰ ἀμείβωνται οἱ μετὰ ζήλου ἐκτελοῦντες τὸ καθῆκον των καὶ νὰ τιμωροῦνται οἱ παραμελοῦντες αὐτό. Ἄνευ τηρήσεως τῆς ἀρχῆς ταύτης δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ Σῶμα ἄξιον τῆς ἀποστολῆς του. Ἡ ἄμεσος ἀμοιβὴ καὶ ἡ ἄμεσος ποινὴ ἔχουν τὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ τῶν κατωτέρων μας. Αὐστηρότης, δικαιοσύνη, ἀλλὰ καὶ στοργὴ πρέπει νὰ εἶναι αἱ βάσεις τῆς Διοικήσεώς μας.

Ὁμοίως ἡ μέθοδος τοῦ παραδείγματος θεωρεῖται ὡς ἡ καλλιτέρα μέθοδος διδασκαλίας, ἀγωγῆς, ἀλλὰ καὶ διοικήσεως. Συχνὰ ἀκούομεν παραινέσεις πρὸς τοὺς ἀναλαμβάνοντας οἱαδήποτε διαπαιδαγώγησιν ὡς: «νὰ δίνῃς τὸ καλὸ παράδειγμα» νὰ «εἶσαι παράδειγμα» κ.λ.π. Ὁ Κανονισμός μας εἰς τὸ ἄρθρ. 125 τονίζει ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ διὰ τῆς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καλῆς συμπεριφορᾶς των ὀφείλωσι νὰ παρέχωσιν ἑαυτοὺς «ὑπόδειγμα» καλοῦ πολίτου καὶ καλοῦ δημοσίου λειτουργοῦ. Ὁ ἡγήτωρ ἀποτελεῖ πάντοτε πρότυπον διὰ τοὺς ὑπ' αὐτόν. Ἡ μίμησις εἶναι ἔμφυτος ἰδιότης εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἡ χρῆσις καὶ ἐκμετάλλευσις ταύτης εἶναι λίαν διαδεδομένη. Πλεῖσται ἐνέργειαι καὶ πράξεις τοῦ ἀνθρώπου γίνονται κατὰ μίμησιν προτύπου ἢ παραδείγματος. Ἡ δύναμις τοῦ παραδείγματος ἀποδεικνύεται πολλάκις ὁ μοναδικὸς παράγων δι' οὗ τ' ἄτομα παρασύρονται εἰς τὴν διὰ συνεργασίας ἐκτέλεσιν πράξεως τινός. Διὰ καταλλήλων ὁμιλιῶν εἶναι εὔκολον νὰ διεγείρωμεν εἰς τοὺς ὑποδεεστέρους μας τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φθάσουν ὡρισμένον πρότυπον, νὰ καταστοῦν καλοὶ καὶ χρήσιμοι. Δημιουργοῦμεν οὕτω μίαν αἰτίαν μιμήσεως. Ἂς μὴ ξεχνᾶμε ὅτι ἡ ἐπιθυμία νὰ κερδίσωμεν τὸν ἔπαινον καὶ τὸν ἐκτίμησιν τῶν ἀνωτέρων μας ὑπάρχει, εἰς διάφορον βεβαίως βαθμόν, εἰς ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ἐπιθυμία αὕτη εἶναι ζωηροτέρα ὅταν τὸ ἄτομον βλέπει σαφέστερον τὴν ἀμοιβὴν ἢ τὸν ἔπαινον. Ὁ ἡγήτωρ ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν δύναμιν τοῦ παραδείγματος πρέπει πάντοτε νὰ δίδῃ τὸ παράδειγμα τῆς λιτότητος, τῆς ἐγκρατείας, τῆς ὑπομονῆς, τῶν καλῶν τρόπων καὶ τοῦ ἀμέμπτου ἤθους. Οἱ κατώτεροι παρακολουθοῦν τὰς θυσίας εἰς τὰς ὁποίας ὑποβάλλονται οἱ ἀνώτεροι καὶ παραδειγματίζονται. Αὐξάνει δὲ οὕτω ἡ ἐκτίμησις, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς αὐτούς.

7. Συμπεράσματα.

Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω προαναφερθέντων προκύπτουν σαφῶς τὰ κάτωθι χρήσιμα διδάγματα :

α) Ἡ Διοίκησις εἶναι τέχνη ἀλλὰ καὶ ἐπιστήμη. Εἶναι τέχνη διότι εὑρίσκει τὸν κατάλληλον τρόπον βελτιώσεως τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἐμψύχου ὑλικοῦ, ἐπιστήμη δὲ διότι χειριζομένη ἔμψυχον ὑλικὸν καθιστᾷ τοῦτο παράγοντα ἐπιβολῆς τῆς θελήσεως τοῦ ἡγήτορος, ἐκφράζοντος τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὑπηρεσίας.

β) Ὁ ἡγήτωρ, ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς ὁμάδος, ἀποτελεῖ κοινωνικὴν ἀνάγκην, εἶναι συμφυὴς μὲ τὴν κοινωνικήν τοῦ ἀνθρώπου ἀποστολὴν καὶ συνιστᾷ προεξάρχον φαινόμενον ἐμφανιζόμενον ἀναγκαίως εἰς τὰς ποικίλας ἐκδηλώσεις τῆς ἀνθρωπίνης δράσεως. Ὡς ἀρχηγὸς ἀναδεικνύεται ἐκεῖνος, ὅστις διαθέτει μείζονας πνευματικὰς καὶ σωματικὰς ἱκανότητας καθὼς καὶ ψυχικὰς ἰδιότητας.

γ) Τὸ ἔργον τοῦ ἡγήτορος εἶναι πλῆρες εὐθυνῶν ἀλλὰ καὶ ὑψηλόν, διότι καλεῖται νὰ διαπαιδαγωγήσῃ καὶ διαπλάσῃ ἀνθρωπίνους ψυχάς.

δ) Κατὰ τὴ ἄσκησιν τῶν καθηκόντων μας ὡς Ἀξ/κῶν, διοικούντων μικρὰν ἢ μεγάλην μονάδα, ἔχομεν ποικίλα μέσα εἰς τὴν διάθεσίν μας ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων μας αὐτῶν, οὐδέποτε ὅμως πρέπει νὰ λησμονῶμεν, ὅτι κατὰ πρῶτον λόγον καλούμεθα νὰ διοικήσωμεν ἀνθρώπους καὶ συνεπῶς οἱ κανόνες οἱ διέποντες τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐπιδροῦν τόσον ἐφ' ἡμῶν τῶν ἰδίων, ὅσον καὶ τῶν ὑποδεεστέρων μας.

ε) Ἂς μὴ λησμονῶμεν ὅτι διὰ τοὺς κατωτέρους μας ἀποτελοῦμεν τὸ πρότυπον μιμήσεως καὶ συνεπῶς πρέπει νὰ παρουσιάζωμεν εἰς αὐτοὺς τὸ πρότυπον τοῦτο ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἄριστον καὶ ἄξιον μιμήσεως καὶ ὅτι τοῦτο ἐπιτυγχάνεται ὄχι διὰ σχοινοτενῶν θεωριῶν, ἀλλὰ διὰ τοῦ παραδείγματός μας.

Ὡς νέοι Ἀξιωματικοὶ εἶναι φυσικὸν ὅταν διὰ πρώτην φορὰν ἔλθητε εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς κατωτέρους σας νὰ αἰσθανθῆτε κάποιον δισταγμόν. Τελειώσατε τὴν θεωρίαν καὶ εἰσέρχεσθε εἰς τὴν πρᾶξιν. Ὁμοιάζετε πρὸς χειρουργὸν ποὺ ἐκτελεῖ τὴν πρώτην ἐπέμβασιν. Καλεῖσθε ὄχι μόνον ν' ἀσκήσητε τ' ἀστυνομικά σας καθήκοντα ἀλλὰ καὶ νὰ διοικήσητε τοὺς ὑποδεεστέρους σας.

Ἂν προσέξητε, θὰ ἐπιβληθῆτε καὶ θὰ καταστῆτε ἱκανοὶ νὰ συνεχίσητε τὴν λαμπρὰν παράδοσιν τοῦ Σώματος.

Σᾶς εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ἔργον σας καὶ καλὴν σταδιοδρομίαν.

Ὑπὸ τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφόρησεν βιβλίον, ὑπὸ τὸν τίτλον : «Μαθήματα Πρακτικῆς Διδασκαλίας», χρησιμώτατον διὰ τὰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις Σχολῶν Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων καὶ πολύτιμον βοήθημα διὰ πάντα ἀστυνομικόν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες δύνανται νὰ προμηθεύωνται τοῦτο ἐκ τοῦ Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς.

ΤΑ ΑΤΟΜΙΚΑ ΚΑΙ ΘΕΡΜΟΠΥΡΗΝΙΚΑ ΟΠΛΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ.
Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

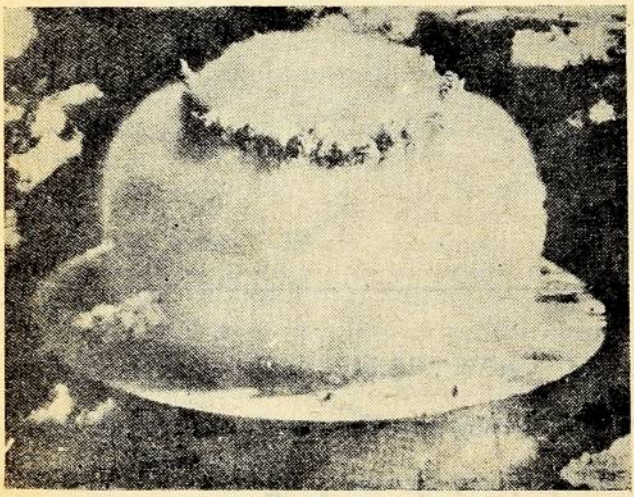
1. Ὠφελιμότης ἐκ τῆς γνώσεως τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν πυρηνικῶν ἐκρήξεων.
2. Διαφορὰ μεταξὺ ἀτομικῆς βόμβας καὶ βόμβας κοινοῦ τύπου.
3. Διαφορὰ μεταξὺ ἀτομικῆς βόμβας καὶ ὑδρογονικῆς τοιαύτης.
4. Πότε ἐγένετο ἡ πρώτη δοκιμὴ ἀτομικῆς βόμβας.

***

1. Ὠφελιμότης ἐκ τῆς γνώσεως τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν πυρηνικῶν ἐκρήξεων.

Ἡ μελέτη τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἀτομικῶν καὶ θερμοπυρηνικῶν ἐκρήξεων εἶναι λίαν ἐπωφελὴς διὰ τὴν σύνταξιν Σχεδίων, τόσον ὑπὸ τῶν Ὑπηρεσιῶν Πολιτικῆς Ἀμύνης, πρὸς προστασίαν τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ ἐξ ἐνδεχομένης ἐπιθέσεως διὰ παρομοίων ὅπλων, ὅσον καὶ ὑπὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, πρὸς προστασίαν διαφόρων στρατιωτικῶν στόχων.

Ἔχομεν τὴν γνώμην ὅτι, ἐφ' ὅσον τὰ πυρηνικὰ ὅπλα εὑρίσκωνται ὑπὸ τὴν κατοχὴν καὶ κρατῶν ἐχθρικῶς διακειμένων πρὸς ἡμᾶς, θὰ ἦτο ἀπαραίτητος ἡ γνῶ-



Ὑποβρύχιος ἔκρηξις ἀτομικῆς βόμβας, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν τὴν 25ην Ἰουλίου 1946 παρὰ τὰς νήσους Μπικίνι τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἡ ὑψωθεῖσα τεραστία στήλη ὕδατος ἐν εἴδει μύκητος, προεκάλεσε τὴν βύθισιν πολλῶν πλοίων τὰ ὁποῖα εἶχον τοποθετηθῆ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκρήξεως.

σις τῆς φύσεως καὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν κινδύνων τοὺς ὁποίους εἶναι δυνατὸν νὰ διατρέξῃ ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας, ἐκ πιθανῆς ἐπιθέσεως διὰ τοιούτων ὅπλων.

Παρόμοιαι γνώσεις θὰ εἶναι περισσότερον ὠφέλιμοι εἰς τοὺς ἀστυνομικούς, οἱουδήποτε βαθμοῦ, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει τοῦ γεγονότος ὅτι, συμφώνως τῇ κειμένῃ Νομοθεσίᾳ, εἰς αὐτοὺς ἔχει ἀνατεθῆ ἡ ὀργάνωσις, ἐκπαίδευσις καὶ ἡ ἐν γένει καθοδήγησις τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ.

2. Διαφορὰ μεταξὺ ἀτομικῆς βόμβας καὶ βόμβας κοινοῦ τύπου.

Τὰ ἀποτελέσματα ἐκ τῆς ἐκρήξεως μιᾶς ἀτομικῆς βόμβας διαφέρουν, ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς ἐκρήξεως μιᾶς βόμβας παλαιοῦ τύπου μὲ γόμωσιν ἐκ τροτύλης, κατὰ τὰ ἑξῆς :

α) Ἡ ἔκρηξις τῆς ἀτομικῆς βόμβας εἶναι περισσότερον ἰσχυρά. Ἡ ἐκλυο-

μένη, κατὰ τὴν ἔκρηξιν ταύτης, ἐνέργεια εἶναι πολλαπλασία ἐκείνης ἡ ὁποία ἀπελευθεροῦται κατὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς μεγαλυτέρας βόμβας ἐκ τροτύλης. Ἔχει ὑπολογισθῆ ὅτι, κατὰ ἔκρηξιν τῶν βομβῶν αἱ ὁποῖαι ἐρρίφθησαν εἰς τὰς Ἰαπωνικὰς πόλεις Χιροσίμα καὶ Ναγκασάκι, τὸν Αὔγουστον τοῦ ἔτους 1945, ἀπεδεσμεύθη ἐνέργεια ἀντίστοιχος πρὸς ἐκείνην ἡ ὁποία θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποδευσμευθῆ ἀπὸ τὴν ταυτόχρονον ἔκκρηξιν 20.000 τόννων τροτύλης (T.N.T.).

Αἱ εἰς Ἰαπωνίαν ριφθεῖσαι ἀτομικαὶ βόμβαι, χιλιαπλασίας ἰσχύος ἀπὸ τὴν μεγαλυτέραν βόμβαν ἐκ τροτύλης, λέγονται καὶ τυπικαὶ ἢ βασικαὶ ἀτομικαὶ βόμβαι.

β) Κατὰ τὴν ἔκρηξιν μιᾶς ἀτομικῆς βόμβας ἐκπέμπονται ἀκτῖνες Γάμμα, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀόρατοι, ἔχουν μεγάλην διεισδυτικὴν ἱκανότητα καὶ ἐπιδροῦν ἐπιβλαβῶς εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν.

γ) Τὰ προϊόντα τῆς ἀτομικῆς ἐκρήξεως, παραμένοντα καὶ μετ' αὐτήν, ἐκπέμπουν ἀκτινοβολίαν ἡ ὁποία εἶναι ἐπικίνδυνος εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

3. Διαφορὰ μεταξὺ ἀτομικῆς βόμβας καὶ ὑδρογονικῆς τοιαύτης.

Ἡ κατὰ τὴν ἔκρηξιν μιᾶς ἀτομικῆς βόμβας ἐκλυομένη ἐνέργεια προέρχεται ἀπὸ τὴν σχάσιν ἢ διάσπασιν τῶν πυρήνων τῶν ἀτόμων οὐρανίου, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ὡς γόμωσις τῆς ἀτομικῆς βόμβας.

Οἱ πυρῆνες τῶν ἀτόμων τοῦ οὐρανίου, βαμβαρδιζόμενοι δι' οὐδετερονίων, διασπῶνται. Κατὰ τὴν διάσπασιν ταύτην ἕνα μικρὸν μέρος τῆς ὕλης ἢ μάζης τοῦ πυρῆνος ἐξαφανίζεται, μεταβαλλόμενον εἰς ἐνέργειαν. Τὸ εἰς ἐνέργειαν μεταβαλλόμενον μέρος τῆς ὕλης τοῦ πυρῆνος λέγεται ἔ λ λ ε ι μ μ α μ ά ζ η ς.

Ἀλλ' ὅμως, δὲν παράγεται ἐνέργεια μόνον ἐκ τῆς διασπάσεως ἢ σχάσεως τῶν πυρήνων τῶν ἀτόμων. Ἐνέργεια ἐπίσης δύναται νὰ παραχθῆ καὶ ἐκ τῆς ἑνώσεως τῶν πυρήνων τῶν ἀτόμων. Ἡ ἕνωσις τῶν πυρήνων αὐτῶν δύναται νὰ ἐπιτευχθῆ διὰ τῆς ἐπιδράσεως μεγάλης θερμότητος καὶ λέγεται σύντηξις ἢ θερμοπυρηνικὴ ἀντίδρασις.

Τὸ φαινόμενον τῆς πυρηνικῆς συντήξεως παρατηρεῖται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς τὸν ἥλιον, ὁ ὁποῖος, εἰς κάθε δευτερόλεπτον, χάνει τέσσαρα μέχρι πέντε ἑκατομμύρια τόννους ὕλης, ἡ ὁποία μεταβάλλεται εἰς ἐνέργειαν. Ἡ κολοσσιαία ποσότης ἐνεργείας, ἡ ὁποία συνεχῶς ἀποδεσμεύεται ἀπὸ τὸν ἥλιον, δὲν προέρχεται ἀπὸ πυρηνικὰς διασπάσεις, ἀλλ' ἀπὸ θερμοπυρηνικὰς συντήξεις.

Τοῦτ' αὐτὸ παρατηρεῖται καὶ κατὰ τὴν ἔκρηξιν μιᾶς βόμβας ὑδρογόνου.

Τὰ ἄτομα τοῦ ὑδρογόνου, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν μεγάλης θερμότητος, παραγομένης ἐκ προηγουμένης διασπάσεως ἀτόμων οὐρανίου, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ὑδρογονοβόμβας χρησιμοποιεῖται ὡς ἐμπύρευμα, ἑνοῦνται καὶ σχηματίζουν ἄτομα ἡλίου.

Κατὰ τὴν ἕνωσιν αὐτήν, τῶν πυρήνων τοῦ ὑδρογόνου εἰς πυρήνας ἡλίου, δημιουργεῖται ἔλλειμμα μάζης, ἤτοι παράγεται ἐνέργεια.

Κατόπιν τούτων, παρατηροῦμεν ὅτι, κατὰ τὴν ἔκρηξιν μιᾶς ἀτομικῆς βόμβας, ἡ παραγομένη ἐνέργεια προέρχεται ἐκ τῆς διασπάσεως τῶν πυρήνων οὐρανίου, ἐνῶ ἡ ἐκλυομένη ἐνέργεια κατὰ τὴν ἔκρηξιν μιᾶς ὑδρογονοβόμβας προέρχεται ἐκ τῆς ἑνώσεως ἀτόμων ὑδρογόνου εἰς ἄτομα ἡλίου.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, ἔχομεν σχέσιν τῶν πυρήνων τῶν ἀτόμων, ἐνῶ εἰς τὴν δευτέραν, ἔχομεν ἕνωσιν ἢ σύντηξιν ἢ θερμοπυρηνικὴν ἀντίδρασιν.

4. Πότε ἐγένετο ἡ πρώτη δοκιμὴ ἀτομικῆς βόμβας.

Ἡ διάσπασις τοῦ ἀτόμου ἐπετεύχθη τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων εἰς τὰ ἐργαστήρια τοῦ Πανεπιστημίου Κολούμπια, διαρκοῦντος εἰσέτι τοῦ δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου.

Εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν διάσπασιν τοῦ ἀτόμου, ἐπεδιώχθη ἡ κατασκευὴ ἀτο-

μικῆς βόμβας. Κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν καὶ πειραμάτων ἐπετεύχθη ἡ κατασκευὴ τῆς πρώτης ἀτομικῆς τὸ ἔτος 1945.

Πρὶν ἀκόμη χρησιμοποιηθῇ αὕτη διὰ στρατιωτικοὺς σκοπούς, ἔπρεπε νὰ γίνῃ πειραματικὴ χρησιμοποίησίς της, προκειμένου νὰ μελετηθοῦν τὰ ἐνδεχόμενα ἀποτελέσματα ἐκ τῆς ἀτομικῆς ἐκρήξεως.

Πράγματι, τὴν 16ην Ἰουλίου 1945, μετεφέρθη εἰς τὸ Ἀλαμογκόρντο τοῦ Νέου Μεξικοῦ, ἡ πρώτη Ἀμερικανικὴ ἀτομικὴ βόμβα. Ταύτην ἐτοποθέτησαν ἐπὶ χαλυβδίνου πύργου ὕψους 30 μ. καὶ τὴν ἐπυροδότησαν ἐξ ἑνὸς καταφυγίου εὑρισκομένου εἰς ἀπόστασιν 9 χιλιομέτρων. Ἀμέσως μετὰ τὴν πυροδότησιν, παρετηρήθη ἐκτυφλωτικὴ λάμψις, ἡ ὁποία προήρχετο ἀπὸ τεραστίαν πυρίνην σφαῖραν, διαφόρων χρωμάτων. Ἠκολούθησεν ἐλαφρὸς σεισμὸς καὶ ἰσχυρὸν ρεῦμα θερμοῦ ἀέρος. Ὁ χαλύβδινος πύργος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε τοποθετηθῇ ἡ ἀτομικὴ βόμβα, διελύθη κυριολεκτικῶς. Ἀκολούθως ἐσχηματίσθη μία πελωρία στήλη καπνοῦ, ἡ ὁποία ἔφθασε ταχέως εἰς ὕψος ὀκτὼ χιλιάδων μέτρων καὶ ἐσχημάτισε τὸ γνωστὸν σχῆμα μύκητος. Πέριξ τοῦ σημείου εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε τοποθετηθῇ ὁ χαλύβδινος πύργος, ἐδημιούργήθη ἕνας κρατὴρ ἀρκετοῦ μεγέθους καὶ ἐσημειώθη ἡ ὕπαρξις ραδιενεργείας.

Ὅλα ὅσα ἐπηκολούθησαν τῆς ἀτομικῆς ἐκρήξεως εἶχον προβλεφθῇ ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων. Ἀφοῦ ἐμελετήθησαν λεπτομερειακὰ ζητήματα, οἱ Ἀμερικανοὶ ἡτοιμάζοντο νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἀτομικὴν βόμβαν διὰ στρατιωτικοὺς σκοπούς.

5. Βομβαρδισμὸς Ἰαπωνικῶν πόλεων δι' ἀτομικῶν βομβῶν.

Τὸ ἔτος 1945, συνεχίζετο ἀκόμη, μὲ μεγάλην ἔντασιν, ὁ πόλεμος ἐναντίον τῆς Ἰαπωνίας. Ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἀτομικῆς βόμβας ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν, ἐπραγματοποιήθη εἰς τὸ πλέον κρίσιμον σημεῖον τοῦ ἀγῶνος καὶ ἦλθε ν' ἀνατρέψῃ ἀμέσως τὴν πλάστιγγα ὑπὲρ αὐτῶν.

Ὡς πρῶτος στόχος ἐξελέγη ἡ Ἰαπωνικὴ πόλις Χιροσίμα, ἔχουσα πληθυσμὸν 300.000 περίπου κατοίκων. Περὶ τὴν 11ην ὥραν τῆς 6ης Αὐγούστου 1945, ἐνεφανίσθησαν ὑπεράνω τῆς Χιροσίμα, τρία Ἀμερικανικὰ ἀεροπλάνα. Αἱ Ὑπηρεσίαι Ἀεραμύνης τῆς πόλεως δὲν ἔδωσαν σημασίαν εἰς τὸ γεγονός, καθ' ὅσον τὰ ἐξέλαβον ὡς ἀεροπλάνα ἀναγνωρίσεως. Ἦσαν ἄλλωστε συνηθισμένοι ἀπὸ ἐπιδρομὰς πολυαρίθμων Ἀμερικανικῶν ἀεροπλάνων, καὶ οὕτω δὲν ἐθεώρησαν σκόπιμον νὰ δώσουν τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ διὰ μίαν τόσον ἀσήμαντον ἐπιδρομήν.

Ἡ μετ' ὀλίγον ἐπακολουθήσασα ῥῖψις καὶ ἔκρηξις τῆς ἀτομικῆς βόμβας εἰς ὕψος 600 περίπου μέτρων, ὑπεράνω τοῦ κέντρου τῆς πόλεως Χιροσίμα, εὗρεν ἀκάλυπτον τὸ πλεῖστον τῶν κατοίκων.

Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν καταστρεπτικά. Οἱ νεκροὶ ἀνῆλθον εἰς 70.000 περίπου καὶ ἄλλοι τόσοι ἦσαν οἱ τραυματίαι.

Τῆς ἐκρήξεως τῆς ἐν λόγω βόμβας ἐπηκολούθησεν ἐκτυφλωτικὴ λάμψις, θερμικὸν καὶ ὠστικὸν κῦμα. Τὸ ὠστικὸν κῦμα ἦτο τόσον ἰσχυρόν, ὥστε προεκάλεσε καταστροφὰς καὶ σοβαρὰς ζημίας εἰς τὰ κτίρια μέχρις ἀποστάσεως τριῶν περίπου χιλιομέτρων, οἱ δὲ ὑαλοπίνακες τῶν κτιρίων ἐθραύσθησαν μέχρις ἀποστάσεως 12 περίπου χιλιομέτρων. Μετὰ πάροδον ἀρκετῶν ἡμερῶν πολλοὶ ἐκ τῶν πολιτῶν ἠσθένησαν καὶ ἀπέθνησκον διότι εἶχον προσβληθῇ ὑπὸ ραδιενεργείας.

Πολλαὶ ἐπίσης ἦσαν αἱ ἀπώλειαι καὶ μεταξὺ τῶν ἰατρῶν, νοσοκόμων καὶ πυροσβεστῶν, τῶν ὁποίων τὸ ποσοστὸν ἀπωλείας ἔφθασε τὰ 80 ο/ο.

Τὸ μέγεθος τῶν ἀπωλειῶν, εἰς τὴν πόλιν τῆς Χιροσίμα, ὀφείλεται, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐλέχθη, εἰς τὸ ὅτι δὲν ἐδόθη τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ, διὰ νὰ καλυφθοῦν οἱ κάτοικοι εἰς τὰ διάφορα καταφύγια.

Ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον θὰ πρέπει ν' ἀποδίδηται σημασία καὶ εἰς ἓν ἀκόμη ἀερο-



ΟΙ ΣΤΑΜΠΕΣ

Ὑπὸ κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΚΙΔΗ**, Ἀστυνόμου Β'

Τὸν συνήντησα στὴν Πλατεῖα Ἀγάμων, περνοῦσε μὲ τ' αὐτοκίνητό του. Μόλις μὲ εἶδε σταμάτησε, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μοῦπε: «ἔμπα μέσα».

«Γιὰ καλό;» τὸν ρώτησα.

«Τί σὲ νοιάζει; μπορεῖ πάλι κάτι νὰ βγῇ γιὰ τὸ περιοδικό σου».

Κάθησα δίπλα του. Εἶχε ἀρχίσει νὰ σουρουπώνῃ· ἀνάμεσα στὶς χαραμάδες ποὺ σχημάτιζαν τὰ σύννεφα φαινόταν τὸ τελευταῖο χρυσάφι τοῦ ἥλιου, ποὺ πῆγε νὰ δύσῃ. Κάπου ἐκεῖ στὸ Γαλάτσι, κοντὰ στὰ Νταμάρια, σταθήκαμε, λίγο παραπέρα ἦταν σταματημένη μιὰ γκρίζα κατακαίνουργη Σεβρολέτ. Ἕνα γυναικεῖο κεφάλι πρόβαλε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ὁδηγοῦ καὶ μᾶς ἔγνεψε· καθήσαμε μέσα στὸ αὐτοκίνητό της. Ἡ γυναῖκα ἦταν ὠχρὴ σὰν πτῶμα, καὶ μιλοῦσε μὲ μεγάλη δυσκολία. Ἰδοὺ δὲ τὶ μᾶς εἶπε :

Λίγη ὥρα πρωτύτερα εἶχε πάει μὲ τὸ αὐτοκίνητο νὰ πάρῃ τὸν ἄντρα της ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο κι' ἐπειδὴ εἶχε συμβούλιο τὸν περίμενε νὰ τελειώσῃ. Τό μέρος εἶναι κάπως ἐρημικό. Παραπλεύρως τοῦ ἐργοστασίου εἶναι ἕνα μεγάλο πρατήριο βενζίνης. Καθότανε στὸ βολὰν καὶ διάβαζε ἕνα βιβλίο, ὁπότε σὲ μιὰ στιγμὴ ἄνοιξε ξαφνικὰ ἡ δεξιὰ πόρτα καὶ ἕνας νέος εὔσωμος, μὲ τραγιάσκα κατεβασμένη ἕως τ' αὐτιά, μπῆκε μέσα, κάθησε δίπλα της κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

«Τί θέλετε κύριε;» τὸν ρώτησε ἐκείνη φοβισμένα. «Βούλωστο γιατί...» τῆς ἀπήντησε ἀπότομα καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ αἰστάνθηκε τὴν κάνη τοῦ περιστρόφου, ποὺ ὁ ἄγνωστος κρατοῦσε μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι, νὰ τὴν πιέζῃ στὴ δεξιὰ πλευρά, ἐνῷ μὲ τὸ δεξιὸ κρατοῦσε μιὰ ἐφημερίδα μπρός του γιὰ νὰ μὴ φαίνεται: Ἀμέσως σχεδὸν εἶδε νὰ βγαίνῃ ὁ γνωστός της βενζινᾶς ἀπὸ τὸ πρατήριο καὶ νὰ φωνάζῃ «Βοήθεια! μ' ἔκλεψαν! Ἀστυνομία». Φαινόταν σὰν νἄχε κακοποιηθῇ, μὲ τὰ μαλλιὰ ἄνω κάτω καὶ τὰ πουκάμισα ἔξω.

«Τράβα γρήγορα καὶ πάτα», τὴν διέταξε ὁ ἄγνωστος, πιέζοντας ἀκόμη περισσότερο τὴν κάνη στὸ πλευρό της. Ἐκείνη ἔβαλε μπρός, ἀνέπτυξε ταχύτητα κι' ἀπεμακρύνθησαν γρήγορα. Ὁ ἄγνωστος πέταξε τὴν ἐφημερίδα καὶ χαμογέλασε ἱκανοποιημένος ποὺ ξέφυγε, πλὴν ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἀπειλῇ μὲ τὸ πιστόλι, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔστριψε τὸν καθρέφτη τοῦ βολὰν πρὸς τὸ μέρος του γιὰ νὰ ἰδῇ μὴ τυχὸν καὶ παρακολουθεῖτο. Ἡ κυρία τότε ἔριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ καὶ εἶδε τὶς «διαστίξεις» ποὺ εἶχε πάνω στὸ χέρι του, ὡς καὶ ἕνα ρολόϊ τὸ ὁποῖον ἔδειχνε 19.40', ἐνῷ τὸ δικό της ἔλεγε 19.30' ἀκριβῶς.

πλάνον, διότι πιθανὸν τοῦτο νὰ φέρῃ ἀτομικὴν βόμβαν, καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ πρέπει νὰ μεταδίδηται ἐγκαίρως τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ καὶ νὰ καλύπτωνται ὁπωσδήποτε οἱ ἄνθρωποι.

Ἐκ τοῦ τρόπου τῆς καλύψεως θὰ ἐξαρτηθῇ τὸ μέγεθος τῶν ἀπωλειῶν μεταξὺ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ, ἐκ μιᾶς ἀτομικῆς ἐπιθέσεως.

(Εἰς τὸ προσεχὲς: Τὰ ἀποτελέσματα ἐκ μιᾶς ἀτομικῆς ἐκρήξεως)

'Η «κίνησις» αὐτὴ τῆς γυναίκας ὑπέπεσε στὴν ἀντίληψι τοῦ ἀγνώστου, ὁ ὁποῖος τῆς εἶπε: «ἄσε τὶς στάμπες μου κατὰ μέρος καὶ πάτα». «Γιατὶ πρᾶγμα μιλάει;» διερωτᾶτο ἡ κυρία ἡ ὁποία δὲν καταλάβαινε τίποτε ἀπὸ στάμπες καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς τοῦ κακοποιοῦ «δεξιά, ἀριστερά, στὰ ἴσια» χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ πηγαίνει. «Πῶς θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία; πῶς θὰ ξεμπλέξω»; σκέφτηκε ἡ γυναῖκα καὶ ἡ καρδιά της κτυποῦσε. Τέλος σώθηκε ἡ βενζίνη καὶ τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε ἐκεῖ ποὺ τὸ βρήκαμε.

«Μὴν κουνηθῇς ἀπὸ τὴ θέσι σου ἂν δὲν περάσουν 15′ λεπτά! Κατάλαβες;» τῆς εἶπε ὁ ἄγνωστος καὶ πήδησε ἔξω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Ἔκαμε δυὸ βήματα, κοντοστάθηκε σὰν κάτι νὰ θυμήθηκε καὶ ξαναγύρισε.

Ἔβγαλε τότε τὸ μαντῆλι του καὶ ἄρχισε νὰ σκουπίζῃ προσεκτικὰ τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου μέσα κι' ἔξω, τὰ χερούλια, τὰ τελάρα τοῦ παραθύρου καὶ τέλος τὸ κάθισμα.

«Ἄ!! τ' ἀποτυπώματα!» σκέφθηκε ἡ γυναῖκα, ἡ ὁποία δὲν τολμοῦσε ν' ἀφήσῃ τὴ θέσι της μὴ τυχὸν καὶ ὁ κακοποιὸς τὴν παρακολουθοῦσε. 'Αφοῦ πέρασε τὸ τέταρτο βγῆκε ἔξω καὶ τηλεφώνησε στὸν Συνεργάτη μας ἀστυνόμο «Χ».

«Τί ἄλλα χαρακτηριστικὰ κράτησες;» τὴν ρώτησε αὐτός.

«Θὰ ἦταν 30 χρόνων, μᾶλλον ψηλός, μελαχροινός, φοροῦσε δερμάτινο καφὲ σακκάκι καὶ γκρὶ τραγιάσκα», ἀπάντησε ἡ κυρία.

«Θυμᾶσαι τὶ ζωγραφιὲς εἶχε στὸ χέρι του;»

«Φαινόταν σὰν σταυρός, ἀλλ' ἀκριβῶς δὲ μπόρεσα νὰ καταλάβω».

«Μήπως ἦταν ἄγκυρα;»

'Ακούμπησε τὸ πηγούνι πάνω στὸ χέρι της, σκέφτηκε λίγο καὶ ἀπάντησε: «Μάλιστα ἔχετε δίκαιο, ἦταν ἄγκυρα, τώρα θυμᾶμαι καλά».

'Αφήσαμε τὴ γυναίκα καὶ προχωρήσαμε στὸ αὐτοκίνητό μας.

«Μοῦ φαίνεται πῶς τὸν ἔχω στὰ χέρια τὸ δράστη», μοῦ εἶπε ὁ Συνεργάτης μας ἀστυνόμος «Χ». «Γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δράστου ποὺ μᾶς ἔδωσε ἡ κυρία, ἔχουμε καὶ τὴν περιγραφὴ ποὺ μᾶς ἔκανε, ἀπὸ τὴν ὁποία βγαίνουν τρία οὐσιώδη «στοιχεῖα» εἰς βάρος του καὶ μία ἐπίσης σπουδαία παράλειψις ποὺ ἔκανε. Καὶ ἰδοὺ τὰ στοιχεῖα:

1) 'Ο δράστης ὁπωσδήποτε θὰ πρέπῃ νἄναι σεσημασμένος. Αὐτὸ βγαίνει ἀπὸ τὴ φρασεολογία του.

2) Θὰ πρέπῃ νὰ εἶναι ναυτικός, νἄχῃ δουλέψῃ πολὺ καιρὸ στὴ θάλασσα. Αὐτὸ μᾶς τὸ δείχνει ἡ ἄγκυρα πάνω στὸ χέρι του. Συμφωνεῖς;» μὲ ρώτησε.

«'Απολύτως τοῦ ἀπήντησα».

«Καὶ τώρα μήπως μπορεῖς νὰ βρῇς ἐσὺ τὸ τ ρ ί τ ο «στοιχεῖο» καὶ τὴν παράλειψι ποὺ ἔκανε ὁ δράστης;»

'Εδῶ δὲν συνεφώνησα![1]

1. 'Η λύσις θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. 'Εν τῷ μεταξὺ ἠμποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυνομικοὶ νὰ ἀποστείλουν μέχρι τῆς 6ης Αὐγούστου ἐ. ἔ. τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ ὀρθὴ ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.



Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Ο ΦΟΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

4. Περίπτωσις Γ'.

***

4. Περίπτωσις Γ'.

Εἰς τὴν προηγουμένην περίπτωσιν, ἡ ἀναζήτησις τοῦ δολοφόνου ἦτο περιωρισμένη εἰς τοὺς ἄνδρας τοῦ στρατοπέδου. Συνήθως, ὅμως, «τέλειος» εἶναι ὁ φόνος ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ὁ δράστης δὲν ἔχει τὴν παραμικρὰ σχέσι μὲ τὸ θῦμά του ἢ μᾶλλον ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ὁ δράστης καὶ τὸ θῦμα εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστοι μεταξύ των καὶ ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ συμπτωματικὴ καὶ ἀπρόβλεπτον ἀνθρωποκτονία. Παρ' ὅ,τι ἕνα μεγάλο ποσοστὸ φόνων ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτήν, μόνον ὀλίγοι μένουν ἀνεξιχνίαστοι. Ἡ περίπτωσις ποὺ ἀκολουθεῖ εἶναι ἕνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀνθρωποκτονίας, ὡς καὶ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων τὸ ἐχαρακτήρισε. Συνεπῶς ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν ἐμπίπτει καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν φόνων, πλὴν ὅμως ἀποτελεῖ ἀφαίρεσιν ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν κρίνεται σκόπιμον ν' ἀναφερθῇ ἐδῶ

Ἡ σκηνὴ τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ ἦτο μιὰ πόλις ἀνθρακωρύχων εἰς τὴν Βόρειον Ἀγγλίαν. Τὰ ἄθλια λιθόκτιστα σπίτια της, χωρὶς κήπους ἢ πρασιές, τὸ ἕνα κολλητὰ εἰς τὸ ἄλλο, μὲ μόνο τὸ πλακόστρωτο πεζοδρόμιο μπροστὰ ἀπὸ κάθε ἕνα, μαυρισμένα ὅλα ἀπὸ τὴν καρβουνόσκονη τῶν ἀνθρακωρυχείων, ἐσχημάτιζαν ἀκαλαίσθητες γραμμὲς καὶ ἔδιναν μιὰ ἀπέραντη πληκτικὴ μονοτονία εἰς τὴν πόλιν. Ὅταν ἔβρεχε, ἔβλεπε κανεὶς τοὺς δρόμους πλημμυρισμένους ἀπὸ ἀκάθαρτα νερά, σὰν νὰ εἶχαν μαζευτῇ εἰς τὰ σύννεφα ποὺ τὰ ἔρριξαν ὅλοι οἱ ὑπόνομοι τῆς Ἀγγλίας.

Κέντρον τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῆς πόλεως ἦτο ἡ Ἀγορά, μιὰ πλατεῖα τρία περίπου ἑκτάρια, περιτριγυρισμένη ἀπὸ μιὰ δωδεκάδα δημόσια κτίρια, δύο ντάνσιγκ (αἴθουσες χοροῦ) καὶ ἕνα κινηματογράφο. Ἡ κεντρικὴ ὁδὸς περνοῦσε ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τῆς πλατείας, συνέχιζε ἀνάμεσα εἰς τὰ σπίτια ἕνα περίπου χιλιόμετρο μέχρι τῶν παρυφῶν τῆς πόλεως καὶ ἔστριβε κοντὰ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, διὰ νὰ διασχίσῃ κατόπιν τὴν περιοχὴ τῶν ἀνθρακωρυχείων μὲ τοὺς πελώριους σωροὺς ἀπὸ καρβουνόσκονη. Μερικοὶ μικρότεροι δρόμοι συνέδεαν τὸ Σταθμό, ποὺ ἦτο 250 περίπου μέτρα πιὸ μέσα ἀπὸ τὸ κεντρικὸ δρόμο, καὶ τὰ γύρω ἀρθρακωρυχεῖα.

Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἔδειχναν ἔκδηλα σημεῖα «σκληρῆς» ζωῆς. Εἶχαν ὑποφέρει κατὰ τὴν οἰκονομικὴ κρίσι τοῦ 1930 καί, παρ' ὅλας τὰς αὐξήσεις μισθῶν ποὺ ἐπηκολούθησαν μέχρι τοῦ τελευταίου πολέμου καὶ τὰ μέτρα κοινωνικῆς μερίμνης ποὺ ἐλήφθησαν δι' αὐτούς, ἰδίως κατὰ τὴ μεταπολεμικὴ περίοδο, ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἐζοῦσαν εἰς διαρκῆ ἀμφιβολία διὰ τὴν ἐπαύριον. Ἔτσι «γλεντοῦσαν» κυριολεκτικὰ τὸ παρόν. Ἦσαν ἀνίκανοι καὶ διὰ τὴν μικροτέραν οἰκονομίαν καὶ ἐσπαταλοῦσαν τὸ «βδομαδιάτικό τους» μέχρι δεκάρα εἰς τὰ χαρτιά, τὰ στοιχήματα καὶ τὰ οἰκοπνευματώδη ποτά.

Κάθε Σαββατόβραδο οἱ περισσότεροι νεαροί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες τῆς πόλεως, ἐμαζεύοντο εἰς τὴν ἀγορά. Πήγαιναν εἰς τὰ μπὰρ ἢ τὸ χορὸ ἢ ἦσαν «οὐχὶ κοσμίως περιπτυγμένοι» μέσα εἰς τὴ σκοτεινὴν αἴθουσα τοῦ σινεμὰ ἤ, σχηματίζοντας μικρὲς ἢ μεγάλες συντροφιές, μιλοῦσαν γιὰ τ' ἀποτελέσματα τῶν ἱπποδρομιῶν. Τὰ μπὰρ ἔκλειναν τὴν 10 μ.μ.,τὸ σινεμὰ τελείωνε περίπου τὴν 10.45' μ.μ.καὶ τὰ ντάνσιγκ ἄδειαζαν τὴν 11 μ.μ. Μετὰ τὴν ὥραν αὐτὴν ἡ Πλατεῖα «ἔπηζε» ἀπὸ κόσμο, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, τρεῖς ἢ τέσσαρες χιλιάδες ἄτομα κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς 'Αστυνομίας. «"Εκαναν βόλτες» καὶ ἐσπρώχνοντο μεταξύ των καὶ σιγὰ-σιγὰ κατέληγαν εἰς τὸ «ζευγάρωμα» καὶ ἐξηφανίζοντο εἰς τοὺς δρόμους ποὺ ὡδηγοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Πολλοὶ πήγαιναν πρὸς τὸν κεντρικὸ δρόμο. "Αλλοι, ἀντὶ νὰ πᾶνε κάπου μακρύτερα διὰ τὴν «ἱκανοποίησιν τῶν ἀπαιτήσεων τῆς στιγμῆς», προτιμοῦσαν τὸ σιδηροδρομικὸ Σταθμὸ ἢ τὰς ἐγκαταστάσεις τῶν γειτονικῶν ἀνθρακωρυχείων.

"Ενα τέτοιο Σαββατόβραδο, τὸ χειμῶνα τοῦ 1948, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς «ψάρεψε μιὰ συντροφιὰ» χωρὶς νὰ τὴν ξέρη ἀπὸ πρὶν καὶ τὴν ὡδήγησε πρὸς τὸ Σταθμὸ καὶ μπῆκαν σὲ μιὰ παληὰ παράγκα ποὺ εὑρῆκαν διὰ νὰ «κάνῃ τὸ κέφι του». 'Αλλὰ μέσα ἐκεῖ ἄρχισαν νὰ μαλλώνουν. 'Η γυναῖκα κατὰ σύμπτωσιν ἦτο κοινὴ καὶ τοῦ ἐζήτησε χρήματα ἤ, ὅπως εἶπε ἀργότερα ὁ ἄνδρας, ἀπεπειράθη νὰ τοῦ πάρῃ τὸ πορτοφόλι διὰ τῆς βίας. 'Ανεξαρτήτως ὅμως τῆς αἰτίας, ὁ ἄνδρας ἔχασε τὴν ψυχραιμίαν του, τὴν ἔρριξε κάτω καὶ τὴν ἐφόνευσε, καταφέροντας ἀλλεπάλληλα κτυπήματα μ' ἕνα φτυάρι εἰς τὸ κεφάλι.

Τὸ πτῶμα ἀνευρέθη τὸ ἑπόμενο πρωΐ ἀπὸ τοὺς ἐργάτας ποὺ ἐδούλευαν ἐκεῖ κοντά, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐκάλεσαν τὴν 'Αστυνομίαν. 'Η περιοχὴ αὐτὴ ἀστυνομεύετο ἀπὸ ἕνα μεγάλο 'Αστυνομικὸ Σῶμα, τοῦ ὁποίου τὸ C.I.D. ('Υπηρεσία 'Ασφαλείας) εἶχε ἐξαιρετικὴ φήμη διὰ τὴν ἱκανότητα του εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ἐγκλημάτων. 'Ο 'Αρχηγὸς τοῦ Σώματος κατέληξε εἰς τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ καλέσῃ τὴν Σκώντλαντ Γυὰρδ καὶ ἀνέθεσε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τοὺς ντέντεκτιβς τῆς 'Υπηρεσίας του.

'Ο τόπος τοῦ ἐγκλήματος δὲν ἀπεκάλυψε καὶ πολλὰ πράγματα. 'Η αἰτία τοῦ θανάτου ἦτο προφανής. Τὸ μέσον, μὲ τὸ ὁποῖον προεκλήθη ἦτο ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὸ πτῶμα, χωρὶς νὰ ἔχῃ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. Μετὰ ἀπὸ ὄχι καὶ τόσο εὔκολη ἔρευνα, διεπιστώθη ἡ ταυτότης τοῦ πτώματος καὶ συνελέγησαν πληροφορίαι διὰ τὸ ἦθος καὶ τὴ ζωή του. 'Αλλά, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὀλίγα αὐτὰ στοιχεῖα, ἡ 'Αστυνομία δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο διὰ νὰ ἐργασθῇ. Διεξήχθησαν γενικαὶ (ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα) ἔρευναι εἰς τοὺς πέριξ τοῦ Σταθμοῦ συνοικισμοὺς καὶ εἰδικώτερον εἰς τὰ διάφορα νόμιμα (ἐφωδιασμένα δι' ἀδείας) κέντρα διασκεδάσεως καὶ καταστήματα τῆς Πλατείας.

Αἱ ἔρευναι ἀπεκάλυψαν καὶ ἕνα ἀκόμη στοιχεῖο. Τὸ πορτοφόλι τοῦ θύματος εἶχεν ἀνευρεθῇ κοντὰ σ' ἕνα μανδρότοιχο, περίπου 400 μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. "Ιχνη πελμάτων, ποὺ εὑρέθησαν ἐκεῖ, ἔδειχναν ὅτι κάποιος εἶχε ἀναρριχηθῇ εἰς τὸ μανδρότοιχο. Οἱ ντέντεκτιβς συνεπέραναν ἀπ' αὐτὰ ὅτι ὁ καταζητούμενος δράστης θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε φύγει πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτή. Τώρα μποροῦσαν νὰ καθορίσουν, κατὰ προσέγγισι, τὴ διαδρομὴ ποὺ ἠκολούθησε ὁ δράστης καὶ νὰ ὑποθέσουν τὴ θέσι τῆς κατοικίας του, ἀπὸ τὰ ἴχνη ποὺ εὑρῆκαν. Περαιτέρω ἔρευναι εἰς τὴν Πλατεῖαν ἀπεκάλυψαν, ὅτι τὸ θῦμα εἶχε πάει εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ δύο ντάνσιγκ, διὰ νὰ χορέψῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀλλὰ ἔφυγε χωρὶς παρέα ὅταν τελείωσε ὁ χορός.

Μετὰ ἀπ' αὐτὰ ἐτοιχοκολλήθησαν, παντοῦ εἰς τὴν πόλι, φωτογραφίαι τῆς γυναικὸς σὲ μεγέθυνσι καὶ ἐκκλήσεις τῆς 'Αστυνομίας, ποὺ ἐκαλοῦσε οἱονδήποτε ποὺ νὰ εἶχε συναντήσει τὸ θῦμα τὸ βράδυ τοῦ ἐγκλήματος, νὰ καταθέσῃ δι' αὐτό. Αἱ τοιχοκολλήσεις ἔφεραν μερικοὺς ποὺ ἐνεθυμοῦντο ὅτι τὴν εἶχαν δῆ ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἰς τὸ χορό, ἀλλὰ κανένας δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ πῇ μὲ ποιὸν χόρευε ἢ ποιὸς ἤτανε μαζί της, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ χοροῦ καὶ μετὰ ἀπ' αὐτόν. 'Επὶ πλέον ἡ ἐξέτασις τῶν συγγενῶν της δὲν «ἔβγαλε» τίποτα.

Αἱ ἄκαρποι ἐνέργειαι καὶ ἡ ἀδυναμία ἀνευρέσεως ἑνὸς διαφωτιστικοῦ στοιχείου εἰς τὸ σκοτεινὸν αὐτὸ ἔγκλημα, ἔκανε τὴν ἐξιχνίασί του νὰ «κολλήσῃ» καὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ χρησιμοποιήσουν ἄλλα, πιὸ δραστικά, μέσα διὰ τὴν διαλεύκανσί του. Ἐπληροφορήθησαν ἀπὸ τὴν τοπικὴν Ἀστυνομίαν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς κινήσεως τῆς Πλατείας κατὰ τὰ Σάββατα, ἰδίως τὰ βράδυα, καὶ κατέληξαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν διαπίστωσιν ὅτι τὰ ἴδια περίπου ἄτομα ἐσύχναζαν ἐκεῖ. Τὸ ἑπόμενο Σαββατόβραδο, τὴν 10.45′ μ.μ., ἀπέκλεισαν κάθε ἔξοδο τῆς Πλατείας καὶ «ἐμπλοκάρισαν» ὅλους αὐτοὺς ποὺ εὑρέθησαν σ' αὐτήν. Καθὼς κάθε ἕνας ἢ κάθε ζευγάρι προχωροῦσε ἀνύποπτα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Πλατεῖα, οἱ ἀστυνομικοὶ τὸ σταματοῦσαν καὶ τοῦ ὑπέβαλαν μερικὰς ἐρωτήσεις διὰ τὸ προηγούμενο Σάββατο, τὴν ἴδια ὥρα.

Ἐξητάσθησαν περισσότερα ἀπὸ δυὸ χιλιάδες ἄτομα. Πολλοὶ δὲν ἐνεθυμοῦντο μὲ ποῖον ἦσαν τότε, ἄλλοι τὸ μόνο ποὺ ἐγνώριζαν ἦτο τὸ μικρὸν ὄνομα τῆς συντροφιᾶς των τὸ βράδυ αὐτό, ἄλλοι δὲν ἠδύναντο οὔτε νὰ περιγράψουν αὐτοὺς ἢ αὐτὰς ποὺ ἦσαν μαζί των. Ἐπὶ πλέον ἄλλοι δὲν ἤθελαν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι ἐσύχναζαν ἐκεῖ, ὄχι ἐπειδὴ εἶχε συμβῇ τὸ ἔγκλημα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο τοὺς ἢ τὰς συζύγους των. Οἱ ντέντεκτιβς ἤλεγξαν ὅσο μποροῦσαν περισσοτέρας καταθέσεις, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ περιορίσουν τὸν κύκλον τῶν ἐρευνῶν εἰς ἐννέα ἄτομα, ποὺ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐξηγήσουν κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικὸν πῶς πέρασαν τὸ βράδυ τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἐξητάσθη πιὸ προσεκτικὰ ἀπὸ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας, ποὺ τοὺς ἐκάλεσε νὰ ἐπαναλάβουν ὅσα εἶχαν πῇ καὶ νὰ ἐξηγήσουν τὰς ἀντιφάσεις ποὺ διεπιστώθησαν κατὰ τὴν ἐξακρίβωσίν των. Τοὺς ἠρώτησεν ἀπὸ ποῖον δρόμο πῆγαν εἰς τὸ σ.τίτι τους, τί ἐνδύματα ἔφεραν τὸ βράδυ τοῦ ἐγκλήματος, ἐὰν εἶχαν πάει ποτὲ εἰς τὸ Σταθμὸ καὶ ἂν ἤξεραν τὰ παραπήγματα ἐκεῖ, ποῖοι ἦσαν οἱ φίλοι των, ἐὰν ἐγνώριζαν τὸ θῦμα, εἰς ποῖο ντάνσιγκ ἐσύχναζαν καὶ ποῖο ἦτο τὸ συνηθισμένο τους μπάρ. Ἠρώτησεν ἐπὶ πλέον νὰ τοῦ ποῦν διὰ τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς των, διὰ τὴν ἐργασίαν καὶ τὸ παρελθόν των, μέχρις ὅτου οἱ ντέτεκτιβς εἶχαν σχηματίσει πλήρη φάκελλο διὰ τὸν κάθε ἕνα ἀπ' αὐτούς. Κάθε γεγονός, ποὺ ἠδύνατο νὰ ἐλεγθῇ, ἠλέγχετο ἀμέσως. Ἀπὸ τὰς ἐνεργείας αὐτὰς αἱ ὑποψίαι συνεκεντρώθησαν εἰς ἕνα ἐκ τῶν ἐννέα. Ἀλλὰ τὸ μόνο ψέμμα ποὺ εἶχε πῇ—ὅτι δηλαδὴ οὐδέποτε εἶχε μπῇ εἰς τὸ ντάνσιγκ ποὺ τὸ θῦμα εἶχε πάει ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἐνῷ πήγαινε συχνὰ ἐκεῖ—δὲν ἀποτελοῦσε ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς του.

Εἰς τὸν μεταξὺ χρόνον οἱ ντέντεκτιβς ἀπέστειλαν τὰ ἐνδύματα καὶ τῶν ἐννέα ὑπόπτων εἰς τὸ Ἐγκληματολογικὸν Ἐργαστήριον τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, πρὸς ἐξέτασιν. Αἱ ἐκθέσεις τοῦ Ἐργαστηρίου ἀνέφερον ὅτι διεπιστώθη ἐργαστηριακῶς ἡ ὕπαρξις ἰχνῶν μικρᾶς ποσότητος ἀνθρωπίνου αἵματος εἰς τὸ παντελόνι τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, καὶ αὐτὸς ἦτο ἀκριβῶς ὁ ὕποπτος ποὺ εἶχε πῇ τὸ ψέμμα. Ἡ προσοχὴ τῶν ἀστυνομικῶν συνεκεντρώθη τώρα σ' αὐτόν. Τὸν ἐξήτασαν ἐκ νέου καὶ τοῦ παρουσίασαν τὸ νέον ἐπιβαρυντικὸν στοιχεῖον ἐναντίον του. Εἰς τὰς προηγουμένας ἐξετάσεις του δὲν εἶχε ἀναφέρει τὸ παραμικρὸ περὶ ἀτυχήματος εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἰδίου ἢ τῶν φίλων του, ὥστε νὰ δικαιολογῆται ἡ παρουσία ἀνθρωπίνου αἵματος εἰς τὰ ἐνδύματά του. Μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν «ἀστυνομικὴν ἐπίθεσιν», ὁ ὕποπτος παρεδέχθη τὴν ἧτταν του καὶ ὡμολόγησε τὴν ἐνοχήν του. Κατὰ τὴν δίκην του, οἱ ἔνορκοι παρεδέχθησαν ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶχε διαπράξει τὸ ἔγκλημα ὑπὸ «ἀσυνήθως ἐξαιρετικὴν πρόκλησιν» ἐκ μέρους τοῦ θύματος, καὶ εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν των ἔκριναν τοῦτον ἔνοχον ἀναιρέσεως, καὶ ὄχι φόνου καὶ τὸ δικαστήριον τοῦ ἐπέβαλε δωδεκαετῆ φυλάκισιν.

(Συνεχίζεται)



Στὸ διάβα τῆς νειότης

Ὑπὸ κ. **Ι. ΡΑ· Ι· ΚΟΥ**, Ὑπαστυνόμου Β'

Γιὰ νὰ τελειοποιήσῃς τὸν ἑαυτό σου, ὀφείλεις πρωτίστως νὰ τὸν παραδεχθῇς ἀτελῆ. Μελέτησέ τον ἀπὸ κάθε πλευρά. Πρέπει νὰ ἐρευνήσῃς μὲ θέλησι καὶ εἰλικρίνεια τὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου γιὰ ν' ἀνακαλύψῃς τὶς κακὲς τάσεις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἔχεις ὑποχρέωσι νὰ γνωρίζῃς καλὰ τὸ Εἶναι σου καί, γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃς, πρέπει νὰ ἐξετάζῃς τὸν ἑαυτό σου μὲ ψυχραιμία καὶ δίχως προκατάληψι. Ὅταν γνωρίσῃς τὶς ἀδυναμίες σου, τὰ ἐλαττώματά σου, τὶς ὁποιεσδήποτε ροπές, θὰ μπορέσῃς νὰ τιναχθῇς πάνω ἀπὸ τὰ ποταπὰ συμφέροντα καὶ νὰ ἀπαλλαγῇς ἀπὸ τὰ πάθη ποὺ συγκλονίζουν τὴν κοινωνία, ὅπως εἶναι ἡ ἀλαζονεία, τὸ προσωπικὸ συμφέρον, ἡ ὀργή, τὸ πεῖσμα, ἡ ὑποκρισία, τὸ ψεῦδος, ἡ ἀδικία καὶ πολλὰ ἄλλα.

Νὰ διαβάζῃς μὲ ἐνδιαφέρον τὴν ἱστορία τῆς φυλῆς μας, ὄχι γιὰ νὰ θυμᾶσαι μερικὲς προσωπικότητες ἢ ἡρωϊκὲς ἐκδηλώσεις τῆς πατρίδος μας, ἀλλὰ γιὰ νὰ βγάλῃς ὠφέλιμα συμπεράσματα γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Πρέπει νᾶσαι στ' ἀλήθεια ὑπερήφανος γιὰ τὴν καταγωγή σου. Ποτέ σου ὅμως νὰ μὴν ἀρκῆσαι σ' αὐτό. Τὰ περασμένα ἀνήκουν στὸ παρελθόν, στοὺς χρόνους ποὺ πέρασαν. Τὸ παρελθὸν νὰ τὸ θυμᾶσαι μόνον γιὰ νὰ παρακινῆσαι στὴ δημιουργία καλλιτέρου μέλλοντος. Ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα γνωρίζει ὅτι εἴμαστε ἀπόγονοι τῆς μεγάλης καὶ δοξασμένης ἐκείνης γενιᾶς, ἡ ὁποία ἐτροφοδότησε μὲ τὸν ὑπέρλαμπρο πολιτισμό της ὁλόκληρο τὸν κόσμο καὶ ἡ ὁποία μὲ τὴ γλῶσσά της ὑπῆρξε ἡ φωτεινὴ λαμπάδα ποὺ σκόρπισε τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας τοῦ Θεοῦ. Τὸ αἷμα, ποὺ χύνεται πάντοτε στὴ χώρα μας γιὰ τὴν ἐλευθερία, ποτὲ δὲν πῆγε χαμένο. Ξέρομε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες πόσο βαρειὰ εἶναι ἡ κληρονομία μας καὶ γι' αὐτὸ θυσιάζομε πάντοτε ὅ,τι πολυτιμώτερο ἔχομε γιὰ τὴν διατήρησι τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς καὶ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Δὲν ἔχομε καμμιὰ ἄδικη ἢ παράλογη διεκδίκησι εἰς βάρος κανενός. Εἴμαστε ὅμως ἀποφασισμένοι νὰ διεκδικήσουμε μὲ ὁποιαδήποτε προσωπική μας θυσία ὅλα ὅσα μᾶς ἀνήκουν.

Ν' ἀγαπᾷς τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ σέβεσαι τὴν τρανὴ αὐτὴ Ἰδέα. Νὰ ἐργάζεσαι γιὰ τὸ μεγαλεῖό της καὶ τὴν εὐτυχία της. Ἂν χρειασθῇ, δῶσε τὸ αἷμά σου—φτάνει μόνον νὰ προστατεύσῃς τὴν ὕπαρξί της. Πρέπει νὰ πιστεύῃς στὰ πεπρωμένα τῆς Πατρίδος μας. Ἡ Γαλανόλευκη Σημαία ἂς εἶναι γιὰ σένα τὸ ὁρμητήριο. Πολλὲς γενιὲς πότισαν τὸ κορμὶ τῆς μάνας μας Ἑλλάδος μὲ τὸν ἱδρῶτα τῆς λαχτάρας γιὰ τὴν ἐλευθερία. Φύτρες ποὺ ἔσπειραν τὸ σπόρο τῆς ἐλευθερίας. Πόνος καὶ θέλησι στήνουν πάντοτε στὶς ψυχὲς τῶν ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων, τρανὸ πανηγύρι. Αὐτὸς ὁ πόνος κι' αὐτὴ ἡ θέλησι ὅμως χαρίζουν τὴν ἐλευθερία. Ἔτσι ἔγινε πάντοτε, τὸ ἴδιο καὶ σήμερα γίνεται. Πολὺ σύντομα οἱ τύραννοι θὰ γυρίσουν στῆς ἀνάξιας γῆς των τὶς ὁμίχλες, ὅλο ντροπὴ καὶ καταφρόνια. Κράτησε λοιπὸν ψηλὰ τὰ λάβαρα τῆς Φυλῆς μας καὶ μὴ ξεχνᾷς πὼς μὲ παιδιὰ σὰν κι' ἐσένα καὶ ἄνδρες σὰν ὅλους ἐμᾶς, ἡ Ἑλλάδα ποτὲ δὲν θὰ πεθάνῃ.

Φίλε μου. Λένε πολλοὶ ὅτι ὁ παράδεισος εἶναι στὴ γῆ. Ἂν ὅμως ὁ παράδεισος βρίσκεται ἐδῶ στὴ γῆ καὶ ἡ εὐτυχία συνίσταται εἰς τὴν ἀφθονωτέρα κατανομὴ τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, τότε γιατὶ ὁ πλούσιος ποὺ συνεχῶς θησαυρίζει, συνεχῶς καὶ βασανίζεται; Ἀλλὰ μήπως ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε ποτὲ ἱκανοποιημένοι; Ὁ παράδεισος δὲν φυτρώνει στὴ γῆ, ἀλλὰ βρίσκεται στὴν ἤρεμη συνείδησι. Φρόντισε λοιπὸν νἄχῃς πάντοτε τὴν συνείδησί σου ἐγρήγορη καὶ ποτὲ νὰ μὴ θελήσῃς νὰ παρακού-

σῃς τὴ φωνή της. Μόνον ἔτσι θὰ μπορῇς νᾶσαι ἀσφαλὴς καὶ βέβαιος ὅτι βαδίζεις τὸ σωστὸ δρόμο. Σ' ὅλα τὰ πράγματα ὑπάρχει κάποιο ὅριο. Ἂν ξεπεράσῃς τὸ σύνορο αὐτό, θὰ βρεθῇς ξαφνικὰ στὸν παραλογισμό. Χρειάζεται νἄχῃς μεγάλη ἱκανότητα νὰ διακρίνῃς τὸ ὅριο αὐτὸ καί, ἀφοῦ τὸ βρῇς, νὰ σταματήσῃς ἐκεῖ. Αὐτὸ χαρακτηρίζει τοὺς λογικοὺς καὶ μὲ νηφάλια συνείδησι ἀνθρώπους.

Σὰν νέος ποῦσαι, κάποια μέρα θὰ νοιώσῃς νὰ κτυπάῃ γρήγορα ἡ καρδιά σου, στὴ θέα κάποιας κοπέλλας. Κι' ἐδῶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷς ὅτι εἶσαι ἄνδρας. Ὀφείλεις νὰ φανῇς τίμιος καὶ εἰλικρινής. Ἔχεις ὑποχρέωσι νὰ φερθῇς ἀπέναντί της ὅπως θἄθελες νὰ φερθῇ ἕνας ἄλλος στὴν ἀδελφή σου. Ἕνας ἄνδρας ποὺ σέβεται τὶς γυναῖκες δὲν θ' ἀφήσῃ ποτὲ τὸν ἑαυτό του νὰ πέσῃ τόσο χαμηλά, ὥστε νὰ φερθῇ σὰν κτῆνος, οὔτε θ' ἀφήσῃ μιὰ γυναῖκα καὶ μάλιστα νεαρὴ νὰ καταστρέψῃ γιὰ χατῆρι του τὸν ἑαυτό της, χάνοντας τὴν ἀξιοπρέπειά της καὶ τὸ σεβασμὸ τῶν ἄλλων. Μιὰ πολιτισμένη γυναῖκα μπορεῖ νὰ ἐκτιμήσῃ περισσότερο ἕναν ἄνδρα, ὅταν εἶναι ἄνδρας ὄχι μόνο στὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ στὴν ψυχή, δηλαδὴ ὅταν εἶναι μυαλωμένος καὶ μὲ ἱπποτικὰ αἰσθήματα. Ἡ γυναῖκα ποὺ σοῦ ταιριάζει θὰ βρεθῇ κάποια μέρα, ἂν μέχρι τότε δὲν ἔχῃς κάνει καμμιὰ ἀνοησία. Στὴ γυναῖκα αὐτὴ θὰ βρῇς μιὰ βαθύτερη καὶ ἠρεμώτερη μορφὴ ἀγάπης. Ἀσφαλῶς ἀπὸ τὴν νέα αὐτὴ θὰ ἀπαιτήσῃς νᾶναι ἀγνὴ καὶ ἄσπιλη. Ἐσὺ ὅμως θἄσαι ἆρά γε κάτι τέτοιο; Πῶς θἄχῃς τὴν ἀπαίτησι νὰ ζητᾷς ἀπ' αὐτὴ κάτι ποὺ σὺ δὲν μπορεῖς νὰ τῆς προσφέρῃς; Μιὰ τέτοια ἀπαίτησι δὲν εἶναι καθόλου λογική, ἀνδρικὴ καὶ τίμια. Ἂν θέλῃς νὰ γνωρίσῃς τὴν πραγματικὴ εὐτυχία στὴ ζωὴ καί, εἰδικώτερα στὸ γάμο, προσπάθησε νὰ μείνῃς ἀγνὸς στὶς σκέψεις, στοὺς λόγους καὶ στὶς πράξεις σ' ὅλη σου τὴν νεότητα. Τίποτε μὴ κρύψῃς στὴ γυναίκα ποὺ θὰ παντρευθῇς. Ἂν ἀρχίσῃ τὴν ἔγγαμη ζωή σου μ' ἕνα ψέμμα, τίποτε δὲν θἆναι 'κεῖνο ποὺ ἀργότερα θὰ μπορέσῃ νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν κακή σου συνήθεια. Ἔτσι μὲ τὸ ψέμμα, ποὺ κάποτε ἀσφαλῶς θὰ ἀποκαλυφθῇ, καταστρέφεις ἐνωρὶς-ἐνωρὶς τὴν ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη καὶ ὑποσκάπτεις τὰ θεμέλια τῆς οἰκογενειακῆς σου γαλήνης κι' εὐτυχίας.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃς στὸν τομέα τῆς ἐκλογῆς τῆς γυναίκας ποὺ σοῦ ταιριάζει, πρέπει νὰ ξεχωρίσῃς ἀπὸ τὸ κοπάδι καὶ νὰ πάρῃς δικό σου δρόμο, σύμφωνο μὲ 'κεῖνα ποὺ πιστεύεις καὶ ζητᾷς. Φύγε μακριὰ ἀπὸ τὶς κακὲς συναναστροφές, εἴτε γιὰ ἀγόρια πρόκειται εἴτε γιὰ κορίτσια. Ἀπό τέτοιες παρέες ὄχι μόνο δὲν θὰ ὠφεληθῇς τίποτε ἀλλὰ ὑπάρχει πιθανότης νὰ καταστραφῇς γιὰ πάντα. Μόνο μὲ τὴν λογικότητα τῆς κρίσεως, ποὺ πρέπει νὰ σὲ διακρίνῃ, καὶ τὴν πλήρη κατανόησι τοῦ ζητήματος τοῦ γάμου, θὰ βρῇς τὴν ἀγάπη τῆς γυναίκας ποὺ σοῦ ταιριάζει. Πάνω ἀπ' ὅλα ὅμως μὴ βιαστῇς. Φτιάξε πρῶτα τὴν ζωή σου, δημιούργησε κάτι ἀπόλυτα δικό σου. Δημιούργησε μιὰ καρριέρα, ἀκολούθησε ἕνα ἐπάγγελμα, ἔτσι ὥστε νὰ μπορέσῃς μεθαύριο νὰ ζήσῃς τὴν οἰκογένεια ποὺ θὰ δημιουργήσῃς. Μὴ μπλεχθῇς γρήγορα-γρήγορα στὰ δίχτυα τῶν ἐφημέρων ἐρώτων, ποὺ ὁπωσδήποτε θὰ σὲ παρασύρουν ἀπὸ τὸν δρόμο ποὖχες χαράξει. Στήριξε τὴν μελλοντική σου οἰκογενειακὴ εὐτυχία, σὲ μιὰ ἀγνὴ κι' ἄδολη ἀγάπη τῶν ψυχικῶν χαρισμάτων τῆς γυναίκας ποὺ θὰ προτιμήσῃς σὰν σύντροφο τῆς ζωῆς σου. Μὴ ξεχνᾷς ὅτι μαζί της θὰ ζήσῃς μιὰ ὁλόκληρη ζωή. Ἀξίζει λοιπὸν νὰ προσέξῃς, μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ καὶ ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον, τὸ θέμα αὐτό. Οἱ μεγαλύτερες οἰκονομικὲς ἐπιτυχίες δὲν μποροῦν νὰ παραβληθοῦν μὲ τὴν ἀγάπη μιᾶς ἀφοσιωμένης γυναίκας.

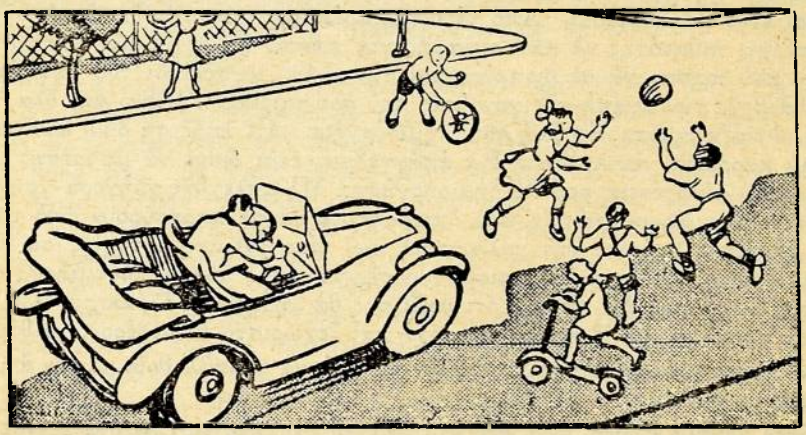
Στὴν ἀρχαία Ρώμη, ἕνας γέροντας καταδικάστηκε εἰς τὸν διὰ πείνης θάνατο. Ἡ κόρη του συχνὰ τὸν ἐπεσκέπτετο στὴ φυλακή, καθὼς δὲ ἦτο καὶ ἔγγαμος, γιὰ νὰ διατηρήσῃ στὴ ζωὴ τὸν γέροντα πατέρα της, τὸν ἐθήλαζε. Μ' αὐτὸ τὸ τρόπο περνοῦσαν οἱ μέρες χωρὶς ὁ γέροντας νὰ πεθάνῃ. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔκανε τοὺς φύλακες νὰ ὑποψιασθοῦν. Παρηκολούθησαν λοιπὸν τὴν κόρη καὶ τότε μὲ κατάπληξι διεπίστωσαν τὴν οἰκογενειακὴ ἐκείνη σκηνή. Ἡ στοργὴ αὐτὴ τῆς κόρης, ἔκανεν τοὺς

ἄρχοντες νὰ συγκινηθοῦν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χαρίσουν στὸ γέροντα ὄχι μόνο τὴν ζωὴ ἀλλὰ καὶ τὴν ἐλευθερία του.

Φίλε μου. Τί περιεχόμενο ἔχει ἡ ἀναφερθεῖσα περιπέτεια! Τί μεγαλεῖο καὶ τὶ ἀνωτερότης! Ἀλήθεια μήπως καὶ σύ, κι' ὅλοι μας δὲν ἔχομε τὶς ἴδιες ὑποχρεώσεις πρὸς τοὺς γονεῖς μας; Ἀλλὰ τὶ δυστυχία! Στὴ σημερινή μας ἐποχὴ αἱ νεώτερες ἰδέες καὶ ὑλιστικὲς τάσεις, καταφέρουν ἐπικίνδυνα κτυπήματα κατὰ τῆς οἰκογενείας. Σιγὰ-σιγὰ ἡ οἰκογένεια ἐξασθενεῖ, ψυχορραγεῖ, κινδυνεύει νὰ διαλυθῇ. Ἡ αἰτία βρίσκεται στὸ κακὸ παράδειγμα τῶν ἀνδρῶν καὶ τὴν ἀχαλίνωτη ἐλευθερία τῶν γυναικῶν ἀλλὰ καὶ στὸν στραβὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθεῖ συχνὰ ἡ νειότη. Θὰ πρέπη νέε μου,νὰ σταματήσῃ τὸ κακὸ αὐτό,γιατὶ ἀντίθετα, φοβερὰ καὶ δυσάρεστα θἄναι τὰ ἐπακόλουθα. Ἀπὸ μᾶς λοιπὸν ἐξαρτᾶται νὰ κρατήσουμε ψηλὰ τὸν θεσμὸ τῆς οἰκογενείας. Ἐμεῖς θὰ πρέπῃ νὰ συνεχίσουμε τὶς παραδόσεις τῶν πατεράδων μας, γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἀναλλοίωτη ἡ Ἑλληνικὴ Φυλή.

Νέοι καὶ νέες, σεῖς ποὺ εἶσθε τὸ καμάρι ὅλων μας, ἡ ἐλπίδα μιᾶς τρανῆς αὐριανῆς Ἑλλάδος προχωρῆστε στὸ δρόμο τῆς ζωῆς σας μὲ τὰ κεφάλια ψηλὰ καὶ ὑπερήφανα. Κάνετε τὴ ζωή σας ἕνα διαρκές, εὐγενικὸ καὶ τίμιο «θέλω». Στολίστε την μὲ τὰ αἰώνια καὶ πανέμορφα στολίδια τῆς ἠθικῆς ζωῆς. Λουσθῆτε στὴν κολυμβήθρα τῶν ὡραίων τῆς ἀθάνατης πατρίδος ἰδανικῶν. Φανῆτε σὰν γνήσια Ἑλληνόπουλα, σ' ὅλες σας τὶς ἐκδηλώσεις. Ἂν πιστεύετε στὸ Θεὸ καὶ στὴν Ἑλλάδα, ἡ ζωὴ θὰ εἶναι γιὰ σᾶς τὸ πεδίον μιᾶς ἀληθινῆ εὐτυχισμένης δημιουργίας. Θὰ εἶσθε οἱ νικηταὶ ἑνὸς ὡραίου κι' εὐγενικοῦ ἀγῶνος.

ΟΔΗΓΙΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΕΖΟΥΣ



Προσέχετε ἰδιαιτέρως τὰ μικρὰ παιδιά, διότι δὲν μπορεῖτε νὰ εἶστε βέβαιοι διὰ τὰς κινήσεις των. Ὅταν τὰ βλέπετε νὰ παίζουν στὸ δρόμο ἢ στὰ πεζοδρόμια, κορνάρετε ἀπὸ μακριὰ καὶ ἐλαττώνετε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου σας, γιὰ νὰ εἶστε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ συμβῇ δυστύχημα.

«ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»

Κριτικὴ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν, γενομένη τὴν 22)6)56

ὑπὸ κ. ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ

Ἴσως νὰ μὴν ξέρουν πολλοὶ πὼς ἡ Ἀστυνομία μας ἔχει τὴν πνευματική της ἐκπροσώπηση μὲ τὸ δεκαπενθήμερο περιοδικό της: «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», ποὺ ἐκδίδεται ἀπὸ τὸ Ἀρχηγεῖο Ἀστυνομίας Πόλεων. Περιοδικὰ τοῦ εἴδους αὐτοῦ μοιάζουν μ' ἕνα εἶδος πνευματικῆς λέσχης, ὅπου οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἰδίου ἐπαγγέλματος συγκεντρώνονται καὶ ἀνταλλάσσουν πληροφορίες καὶ ἀπόψεις γιὰ τὴ δουλειά τους, γνωρίζονται καλίτερα μεταξύ τους κι' ἔτσι ἀποκτοῦν μιὰ πληρέστερη συνείδηση τοῦ Συλλόγου ποὺ ἀνήκουν καὶ τῆς γενικωτέρας ὑπηρεσίας ποὺ προσφέρουν στὸ κοινὸ καὶ στὸ Ἔθνος. Εἰδικὰ ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ στερεὰ κρηπιδώματα τῆς δημοσίας ζωῆς τοῦ Ἔθνους. Ἐκπροσωπεῖ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγρυπνίας, τὸ μάτι τῆς προφυλάξεως ποὺ εἶναι στυλωμένο ἐπάνω στὰ σπίτια μας, ἐπάνω σ' ἐμᾶς τοὺς ἴδιους. Ἐπιπροσθέτως, ἡ Ἀστυνομία, κατὰ τὰ τελευταῖα δεκαπέντε δραματικὰ χρόνια τῆς ζωῆς μας, ἠγωνίσθη σθεναρὰ γιὰ τὰ ἰδανικὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπότισε κι' αὐτὴ τὸ δένδρο τῆς ἐλευθερίας μὲ τὸ ἄφθονο αἷμα τῶν παιδιῶν της. Σὲ κάθε Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, οἱ εἰκόνες τῶν βαθμοφόρων καὶ τῶν ἀστυφυλάκων ποὺ κρέμονται ἀναμνηστικὰ στοὺς τοίχους, μαρτυροῦν γιὰ τὰ θύματα ποὺ ἔπεσαν κατὰ τὴν τραγικὴ περίοδο τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου Δεκεμβρίου. Καὶ τώρα, νά, ἕνας τόμος τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» ποὺ μᾶς ἀπεστάλη, ὁ τέταρτος τόμος, ἀποτελούμενος ἀπὸ 11 τεύχη, μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐκτιμήσουμε ἀληθινὰ τὴν ὡραία πνευματικὴ προσπάθεια τῆς Ἀστυνομίας μας, καὶ νὰ ἐπαινέσουμε θερμὰ ἕνα περιοδικό, ἐπιμελημένο, σοβαρό, ὑπεύθυνο, σεμνὸ πού, καὶ τὸ ἔργο τῆς Ἀστυνομίας καθρεφτίζει, ἀλλὰ καὶ στὰ ὄργανά της δίδει πλούσια στοιχεῖα ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως. Τέλος πάντων ἕνα περιοδικό, ποὺ μπορεῖ νὰ διαβαστῇ μὲ περιέργεια καὶ ἀπὸ μὴ ἀστυνομικούς, φτάνει νὰ ἔχουν ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ θέμα, ὅπως πρέπει νὰ ἔχῃ, ἄλλωστε, κάθε πολιτισμένος ἄνθρωπος. Στὴ συνείδηση τοῦ πολλοῦ κόσμου, ποὺ τόσο ἀγαπᾷ τὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα, καθὼς καὶ τὰ ἀστυνομικὰ φίλμς, ὁ ἀστυνομικός, γενικά, εἶναι ὁ ἥρως ποὺ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σειρὰ πολυπλόκων ἐνεργειῶν, καὶ πολλὲς φορὲς ἐπικινδυνωδέστατα, ἀνακαλύπτει τελικὰ τὸν «ἄγνωστο δολοφόνο», κι' ἔτσι ἐπέρχεται ἡ «κάθαρσις τοῦ δράματος». Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρουμε πὼς πίσω ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴ δράση, προϋπόθεσή της ἀπαραίτητη εἶναι σήμερα ἡ ἐπαγγελματικὴ μόρφωση, ποὺ στηρίζεται σὲ περισσότερες ἀπὸ μιὰ θετικὲς καὶ θεωρητικὲς ἐπιστῆμες, καὶ χρησιμοποιεῖ ὅλα τὰ μέσα τῆς ἐξελιγμένης τεχνικῆς νὰ καταδιώξῃ ἀποτελεσματικὰ τὸ «ἔγκλημα» αὐτό, τὸ «ἔγκλημα» ποὺ τόση διάδοση ἔχει στὴν ἐποχή μας καὶ τόσες σατανικὲς μορφὲς παίρνει γιὰ νὰ παραπλανήσῃ τοὺς διώκτας του. Στὶς σελίδες λοιπόν, τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν», θὰ διαβάσῃ κανεὶς πολλὲς μελέτες καὶ ἐργασίες σχετικὲς μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ καταδίωξη τοῦ ἐγκλήματος, κι' ἐδῶ, καὶ σ' ἄλλες χῶρες. Ἐπίσης θὰ παρακολουθήσῃ τὴ δράση τῶν ἀστυνομικῶν μας γιὰ τὸ ἐπικὸ κυνήγημα καὶ τὴν ἀνακάλυψη τῶν κρυσφηγέτων τῶν διαφόρων κομμουνιστικῶν ὀργανώσεων. Θὰ παρακολουθήσῃ ἀφηγήσεις συναρπαστικὲς παλαιῶν ἐγκλημάτων καὶ περιπλόκων ἀστυνομικῶν ὑποθέσεων, ὅπως ἐκείνη τῆς ἁρπαγῆς τοῦ παιδιοῦ τοῦ διασήμου ἀεροπόρου Λίντμπεργκ. Ἀλλὰ ἐπίσης δημοσιεύονται πολλὲς καὶ ὡραῖες μελέτης μὲ γενικώτερα ψυχολογικὰ καὶ κοινωνικὰ θέματα, ἀκόμα καὶ μὲ θέματα καθαρῶς ἀνθρώπινα, γιατὶ δὲν πρέπει νὰ ἀγνοοῦμε, ὅτι σήμερα, ἐπιστημονικὴ ἐνέργεια δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῇ χωρὶς μιὰ βαθυτάτη καὶ συγχρονισμένη μελέτη τῆς ἀνθρωπίνης φύ-

Ἡ σοφία

Ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἡμιμάθεια

Ὑπὸ κ. **Κ. ΝΙΑΣΚΟΥ**, Ὑπαστυνόμου Β'

Ἡ ἄγνοια συνοδεύει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, καθ' ἣν ἀντικρύζει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἀκριβῶς αὐτῆς γεννᾶται καὶ τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον ἀναποσπάστως συνοδεύει τὸν ἄνθρωπον. Καὶ εἶναι μέγα μυστήριον, διὰ τὴν λύσιν τοῦ ὁποίου οὐδεμίαν γνῶσιν φέρει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς κοιλίας τῆς μητρός του. Ὁ κόσμος, ὅστις τὸν περιβάλλει εἶναι κάτι τὸ ἄγνωστον, τὸ μυστηριῶδες. Ὁ ἥλιος, τὰ ἄστρα, ἡ σελήνη, ἡ γῆ ὁλόκληρη εἶναι δι' αὐτὸν ἀνεξερεύνητα ὄντα. Ἡ φύσις ὁλόκληρη ἐμπρός του συνυφαίνεται μὲ δυσεξήγητα φαινόμενα καὶ τὸ κάθε τι τὸ βλέπει νὰ κινῆται, νὰ ζῇ, νὰ αἰσθάνεται, νὰ διαιωνίζηται, νὰ ἀποθνήσκῃ, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ διατί, τὸ πῶς, τὸν τρόπον, τὸ πότε. Ὅλα εἶναι μυστήρια καὶ δι' ὅλα ἔχει ἄγνοιαν.

Αὐτὴ ὅμως ἡ ἄγνοια κρατεῖ πιθανότητά τινα νὰ γίνῃ κάποτε σοφία ἢ μήπως μεταβαλλομένη εἰς ἐπηρμένην ἡμιμάθειαν, νομίζουσαν ὅτι εἶναι σοφία, ἀποκλείει τοιοῦτον ἐδεχόμενον; Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀπὸ τὸν τρόπον, τὸν ὁποῖον θὰ ἐκλέξῃ, νὰ συμπληρώσῃ τὰς ἐλλείψεις τῶν γνώσεών του καί, τὸ κυριώτερον, ἀπὸ τὴν ἀντίληψιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἔχῃ περὶ τῶν συμπληρώσεών του αὐτῶν ἢ τῶν ἐλλείψεών του.

Τὴν ἄγνοιάν του ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἀντιλαμβανόμενος, προσπαθεῖ νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ καὶ πρὸς τοῦτο ἀρχίζει νὰ μελετᾷ, νὰ ἐρευνᾷ, νὰ διδάσκηται, νὰ ἐπιδιώκῃ. Ὁ ἑκάστοτε βαθμὸς τῶν γνώσεών του θὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς μελέτης του, τῶν ἐρευνῶν του, τῆς διδασκαλίας του. Ὅσον δὲ περισσότερον οὗτος θὰ μελετήσῃ, θὰ ἐρευνήσῃ, θὰ διδαχθῇ, τόσον πλησιέστερον θὰ φθάσῃ πρὸς τὴν σοφίαν. Ἡ ἄγνοια λοιπόν, ἥτις κατὰ νόμον τῆς Φύσεως κατέχει τὸν ἄνθρωπον, εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία δύναται νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν σοφίαν. Δύναται, διότι εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ παραμένῃ ἄγνοια, ἂν ὅμως προσπαθήσῃ νὰ συμπληρώσῃ ταύτην θὰ ἀναζητήσῃ, θὰ διεκδικήσῃ, θὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν συνδρομὴν τῶν δυναμένων νὰ γνωρίζωσι καὶ θὰ μάθῃ περὶ τοῦ οἱουδήποτε θέματος, τὸ ὁποῖον θὰ ὀρθοῦται ἐμπρός του, ὡς μυστήριον. Ἀλλὰ ἄν, δι' ὅλα τὰ θέματα, δι' ἅπαντα τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς, δι' ἁπάσας τὰς θεωρίας τῶν ἐπιστημῶν, ἡ ἄγνοια τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἀναζήτησιν, ἂν αὕτη διεκδικήσῃ τὴν ἀναπλήρωσίν της ἀπὸ τὴν γνῶσιν, τότε ἀσφαλῶς αὐτὴ ἡ ἄγνοια θὰ μεταβληθῇ εἰς σοφίαν.

σεως. Κάθε νέα γνώση γιὰ τὸν ἄνθρωπο, γίνεται, ἢ μᾶλλον πρέπει νὰ γίνεται, καὶ κτῆμα τῆς ἀστυνομικῆς συνειδήσεως, κι' αὐτὴ τὴν ἐπιδίωξη τὴν διακρίνομε καθαρὰ στὶς σελίδες τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν». Θὰ μπορούσαμε, ἀκόμα, πολλὰ νὰ ποῦμε γι' αὐτὸ τὸ ὡραῖο καὶ πρωτότυπο ὅσο καὶ χρήσιμο περιοδικό, ποὺ μᾶς δίδει μιὰ ἐντελῶς πνευματική, ἀνθρώπινη καὶ ἐπιστημονικὴ εἰκόνα τῆς ἀστυνομικῆς ὀργανώσεως τῆς χώρας μας, σὲ τρόπο ποὺ δίκαια νὰ τὴν ἀναγνωρίσουμε σὰ μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες κατακτήσεις καὶ πραγματοποιήσεις τοῦ νεοελληνικοῦ κοινωνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἂν θέλετε νὰ πεισθῆτε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ξεφυλλίσετε μερικὰ ἀπὸ τὰ τεύχη τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν».

Ἡ ἄγνοια εἶναι τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ πρὸς τὴν σοφίαν. Ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ. Ἂν δὲν χρησιμοποιήσῃ τοῦτο, αἰωνίως θὰ ζῇ εἰς τὴν ἄγνοιαν. Ἂν ὅμως ἀποφασίσῃ νὰ ποιήσηται χρῆσιν τούτου ἀσφαλῶς θὰ ὁδηγηθῇ εἰς τὸ τέρμα. Καὶ τέρμα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τὴν σοφίαν. «Γ η ρ ά σ κ ω ἀ ε ὶ δ ι δ α σ κ ό μ ε ν ο ς» ἔλεγεν ὁ Σωκράτης καὶ δι' αὐτοῦ ἐδήλου ὅτι πάντα ἡ ἄγνοιά του τὸν ὡδήγουν εἰς τὴν μάθησιν, αὐτὴ δὲ ἡ συνεχὴς μάθησις τὸν ἐπλησίαζε πρὸς τὴν σοφίαν. Ἡ Παιδεία, οὖσα, κατὰ τὸν Διογένην, εἰς μὲν τὰ παιδία σωφροσύνη, εἰς τοὺς πτωχοὺς πλοῦτος καὶ εἰς τοὺς πλουσίους στολισμός, καί, ἀφοῦ αὐτὴ αὕτη ἡ παιδεία εἶναι τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον ἔχει εἰς τὴν καθημερινήν της χρῆσιν ἡ ἄγνοια, δυνάμεθα κάλλιον νὰ ἀντιληφθῶμεν ποίας πιθανότητας περικλείει αὕτη, ἵνα ὁδηγήσῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν σοφίαν.

Ἀλλά, ἐποχούμενος ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγνοίας του καὶ ἀναζητῶν, διερευνῶν, ἐπιδιώκων τὴν γνῶσιν ποῦ δέον νὰ σταθμεύσῃ; Κάπου...πουθενά, ἴσως τοῦτο νὰ μὴ ἔχῃ σημασίαν. Πρέπει ὅμως πρῶτον νὰ ἀποκτήσῃ τὴν πλέον ἀληθῆ γνῶσιν, ἥτις, κατὰ τὸν Κομφούκιον, δὲν εἶναι παρὰ ἡ γνῶσις τοῦ ἀνθρώπου τοῦ τί γνωρίζει καὶ τοῦ τί δὲν γνωρίζει. Ἂν αὐτὴν τὴν γνῶσιν δὲν ἀποκτήσῃ, ἂν σταθμεύσῃ χωρὶς νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα, ἂν κατέλθῃ τῆς ἀγνοίας του, τότε τὰ πάντα χάνονται. Ἡ ἄγνοια θὰ παύσῃ πλέον νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας της, διότι θὰ παύσῃ νὰ τὸν ὠθῇ πρὸς τὴν μελέτην καὶ τὴν ἀναζήτησιν, θὰ παύσῃ νὰ τὸν ὑποκινῇ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς μαθήσεώς του.

Ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, κατέχεται ἀπὸ ἐπηρμένην ἡμιμάθειαν, ἡ ὁποία τοῦ φράσσει τὸν δρόμον πρὸς τὴν σοφίαν, καὶ ἀγνοῶν ὅτι ἀγνοεῖ καὶ νομίζων ὅ,τι γνωρίζει, ἀποκτᾷ μίαν μερικὴν γνῶσιν, μίαν ἀσαφῆ ἀντίληψιν, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ κρίσις του κάθε ἄλλο, παρὰ πρὸς σοφίαν ὁμοιάζει καὶ οὐδεμίαν σχέσιν δύναται νὰ ἔχῃ μὲ τὸν ὀρθολογισμόν.

Γνωρίζει τὰ ἥμισυ, ἢ περισσότερα, ἢ ὀλιγώτερα. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει σημασίαν, ὅσην σημασίαν ἔχει τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, χωρὶς βοηθὸν τὴν ἄγνοιαν, τὴν ὁποίαν νομίζει ὅτι ἀντικατέστησε μὲ τὴν γνῶσιν, αἴρεται εἰς ὕψη, τὰ ὁποῖα ἔχουν δρόμους ὁδηγοῦντας εἰς τὴν ἀποτυχίαν, εἰς τὴν ἐσφαλμένην λύσιν καὶ ἀντιμετώπισιν πολλῶν, ἀπείρων, προβλημάτων τῆς ζωῆς.

Ἡ ἄγνοια δίδει εἰς τὸ ἄνθρωπον τὴν συναίσθησιν τῆς ἀξίας του, τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀξίαν τῶν γνώσεών του, ἡ ἐπηρμένη ὅμως ἡμιμάθεια ἀποκλείει τοιοῦτον ἐνδεχόμενον. Τυφλώνει τὸν ἄνθρωπον. «Ὅταν γνωρίζῃς κάτι» —λέγει ὁ Κομφούκιος— «νὰ ἐπιμένῃς ὅτι τὸ γνωρίζεις. Ὅταν δὲν τὸ γνωρίζῃς ὁμολόγησέ το. Αὐτὸ εἶναι γνῶσις». Ἀλλὰ εἶναι δυνατὸν αὐτὴν τὴν γνῶσιν νὰ τὴν περικλείῃ ἡ ἐπηρμένη ἡμιμάθεια; Τουαντίον αὐτὴν τὴν γνῶσιν τὴν ἔχει μόνον αὐτὸς ὁ ὁποῖος μόνον ὁδηγὸν ἔχει τὴν ἄγνοιαν, διότι δι' αὐτῆς καὶ δύναται νὰ διαχωρίσῃ τὰ ὅσα γνωρίζει ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα αὐτὴ πάλιν ἡ ἰδία τὸν ὠθεῖ νὰ μάθῃ.

Ἡ ἄγνοια ὁμοιάζει μιᾶς ὁδοῦ. Τὸ τέρμα αὐτῆς εἶναι ἡ σοφία. Εἰς τὴν ἀφετηρίαν της ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἰσέρχονται καὶ ἄλλοι μὲν δὲν βαδίζουν τὴν ὁδὸν ταύτην παραμένοντες συνεχῶς εἰς τὸ σκότος, δηλαδὴ εἰς τὴν συνεχῆ ἄγνοιαν, ἄλλοι δὲ τουναντίον βαδίζουν. Οἱ τελευταῖοι, οὗτοι ἂν βαδίσουν συνεχῶς τὴν ὁδὸν ταύτην, ἂν δηλαδὴ ἐξαντλήσουν τὴν ἄγνοιαν, θὰ φθάσουν εἰς τὸ τέρμα. Τὸ τέρμα ὅμως θὰ εἶναι ἡ σοφία, ἡ πλήρης γνῶσις. Καὶ τοῦτο μοιραίως, ἀφοῦ ἐξαντλήσουν ὅλην των τὴν ἄγνοιαν, ἀντικαθιστῶντες ταύτην μὲ τὰς γνώσεις, τὰς ἐξερευνήσεις καὶ τὰ συμπεράσματα τούτων. Ἂν ὅμως δὲν φθάσουν εἰς τὸ τέρμα καὶ σταματήσουν, θὰ συνοδεύωνται πάντοτε ὑπὸ τῆς ἡμιμαθείας. Ἂν πάλιν, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ χείριστον, σταματῶν ὁ ἄνθρωπος εἴς τι σημεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ θεωρήσῃ ὡς τέρμα, ζήσῃ εἰς τὴν πλάνην του αὐτὴν καὶ αἴρεται ὑπὸ τῆς ἡμιμαθείας του τυφλωμένος, ἔχων ἐσφαλμένας ἀντιλήψεις περὶ πολλῶν θεμάτων καὶ δίδων ἐσφαλμένην ἐξήγησιν πολλῶν φαινομένων, τότε οὐ-

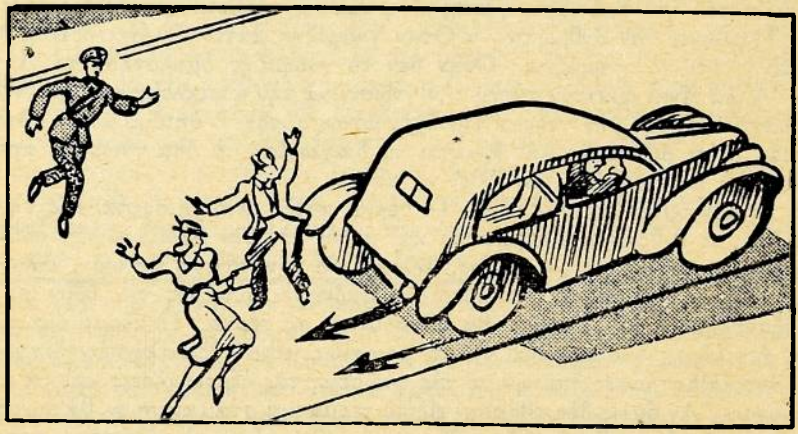
δέποτε εἶναι δυνατὸν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν σοφίαν. Ἡ ἐπηρμένη ἡμιμάθειά του τοῦ ἀποκλείει τὸ τοιοῦτον ἐνδεχόμενον.

Καὶ ἐδῶ, ὅπως καὶ εἰς πολλὰ προβλήματα τῆς ζωῆς, ὁ ἄνθρωπος χρησιμοποιεῖ δύο τρόπους ἐπιλύσεως τοῦ προβλήματος. Τούς: βιολογικὸν καὶ ἀντιβιολογικόν. Καὶ ἡ μὲν βιολογικὴ λύσις, ἡ καὶ ὀρθὴ καὶ πρέπουσα, θὰ ὠθῇ αἰωνίως τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν προσπάθειαν νὰ καλύψῃ τὴν ἄγνοιάν του καί, κατὰ συνέπειαν, νὰ πλησιάσῃ τὴν σοφίαν, ἡ δὲ ἀντιβιολογική, δημιουργοῦσα εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν νόσον τῆς ἡμιμαθείας, ἀντὶ νὰ ἐπιλύσῃ τὸ πρόβλημα, τοῦ ἀποκλείει πᾶσαν περίπτωσιν ν' ἀτενίσῃ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, τὴν πλήρη γνῶσιν, νὰ ὀξύνῃ τό πνεῦμά του, νὰ καλλιεργήσῃ τὴν σκέψιν του, ν' ἀποκτήσῃ τὴν ὀρθὴν λογικὴν καὶ νὰ κατανοήσῃ πλήρως αὐτὸ ποὺ λέγεται ζωή, θάνατος, φύσις, σύμπαν, ἢ τι ἄλλο.

Καὶ εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ζωὴν τοῦτ' αὐτὸ παρατηρεῖται. Ὁ τὸ πρῶτον εἰσερχόμενος εἰς ταύτην, ἂν τὴν ἄγνοιαν ὑπὸ τῆς ὁποίας κατέχεται, παύσῃ νὰ ἀντιλαμβάνηται, νὰ ἔχῃ δηλαδὴ γνῶσιν τοῦ εἴδους καὶ τοῦ μέτρου ταύτης καὶ παύσῃ αὕτη νὰ τὸν ὠθῇ πρὸς τὴν μελέτην τῶν τρόπων τῆς κατὰ τοῦ ἐγκλήματος πάλης, τότε οὗτος, καταλαμβανόμενος ὑπὸ τῆς ἡμιμαθείας καὶ ὑπὸ ταύτης τυφλούμενος, θὰ ἀποκλείσῃ οἱονδήποτε ἐνδεχόμενον νὰ φθάσῃ εἰς τὴν σοφίαν. Καὶ ἐν προκειμένῳ σοφία δὲν εἶναι ἄλλο τι, ἀλλὰ ἡ πλήρης γνῶσις τοῦ τρόπου καὶ τῶν μέσων τοῦ ἀντεγκληματικοῦ ἀγῶνος.

Δέον λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ ζῇ συνεχῶς ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀγνοίας του. Ἂν ἀντιλαμβάνηται τοὺς νόμους ταύτης καὶ ἂν διακαής του ἐπιθυμία εἶναι ἡ ἀναπλήρωσις τῆς ἀγνοίας ταύτης ὑπὸ τῆς γνώσεως, τότε ἀσφαλῶς οὗτος θὰ φθάσῃ εἰς τὴν σοφίαν, διότι ἡ ἄγνοια κρατεῖ πιθανότητας νὰ γίνῃ κάποτε σοφία. Ἂν ὅμως παραβῇ τοὺς νόμους ταύτης καὶ τεθῇ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἡμιμαθείας, τότε οὐδέποτε θὰ φθάσῃ εἰς τὴν σοφίαν, διότι ἡ ἡμιμάθεια, καὶ δὴ ἡ ἐπηρμένη τοιαύτη, ἀποκλείει τὸ τοιοῦτον ἐνδεχόμενον. Καὶ αὐτό, νόμος τῆς Φύσεως.

ΟΔΗΓΙΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΕΖΟΥΣ



Ἀπαγορεύεται ἡ κίνησις τοῦ αὐτοκινήτου πρὸς τὰ πίσω, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ ἐμπόδιο μπροστά. Ἀλλὰ τότε ἡ κίνησις πρὸς τὰ πίσω, πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἀφοῦ βεβαιωθῇ ὁ ὁδηγὸς ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένας διαβάτης ὄπισθεν.

Ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου

Ὑπὸ κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**, Ἀρχιφύλακος

—Παρακολούθησα προχτὲς μιὰ σκηνή, πολὺ ἐνδιαφέρουσα, στὸ τρόλλεϋ τῆς γραμμῆς Πατησίων, μὲ ἥρωα ἕνα πιτσιρῖκο, ποὺ κυριολεκτικὰ ἀναστάτωσε τὸ ὄχημα...

Εἶχε μπῆ μὲ τὴ μαμά του στὴ λεωφόρο Ἀλεξάνδρας, φορτωμένος μὲ τὰ παιχνιδάκια του... Δηλαδὴ πιστολάκια, μαχαιράκια, κουμπουράκια κι' ἄλλα ἄφθονο πολεμικὸ ὑλικό...

Μόλις μπῆκε στὸ ὄχημα πρότεινε τὸ πιστολάκι του στὸν εἰσπράκτορα καὶ τοῦπε μὲ ἄγρια φωνή :

—«Ψῆλὰ τὰ χέρια, Ἐρυθρόδερμε...».

Ὁ... ἐρυθρόδερμος γούρλωσε τὰ μάτια καὶ ἀπάντησε κοφτά :

—«Ἄσε μας παιδάκι μου ἥσυχους... Ἔχουμε δουλειά...».

Τότε ὁ... ἀθῶος πιτσιρῖκος ἐπίεσε τὴ σκανδάλη καί, μέσα σ' ἕνα ἐκκωφαντικὸ θόρυβο, ἕνας φελὸς τινάχτηκε ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο στὸ δρόμο...

Οἱ ἐπιβάτες τρομοκρατήθηκαν...Καὶ ἦταν δυνατὸν νὰ μὴν τρομοκρατηθοῦν ; Ἐποχὴ δύσκολη περνᾶμε... Πόλεμοι, συνταρακτικὰ γεγονότα, οἰκονομικὲς δυσχέρειες μᾶς ἔχουν σπάσει τὰ νεῦρα. Κι' ἕνας τέτοιος θόρυβος, μέσα στὴ λαύρα τοῦ μεσημεριοῦ, δὲν εἶναι καὶ τόση εὐχάριστη ψυχαγωγία!!! Ὁπότε ἐπενέβη ὁ παρατυχὼν ἀστυφύλαξ :

—«Κυρία μου, τὸ παιδάκι σας ἂς κρατήσῃ τὸ πολεμικὸ μένος του γιὰ τὸ σπίτι του... Δὲν θἄπρεπε νὰ τοῦ ἐπιτρέπετε νὰ βγαίνῃ ἔξω μὲ... τέτοια πανοπλία... Ἐνοχλεῖ...».

Ἡ κυρία ὅμως ἐθίγη :

—«Τὰ νεῦρά σου νὰ τὰ κρατήσῃς γιὰ τοὺς ἄνδρες τῆς ἡλικίας σου, ὄχι γιὰ ἕνα ἀθῶο μωρό... Φοβήθηκες μήπως σὲ σκοτώσῃ ; Νὰ τὸν πᾷς μέσα γιὰ...παράνομο ὁπλοφορία!!!».

Στὸ μεταξὺ ὁ μικρὸς εἶχε ξανὰ γεμίσει τὸ... πιστολάκι του καὶ ἑτοιμαζότανε νὰ... πυροβολήσῃ, ὅταν ἐπενέβησαν οἱ ἐπιβάτες καὶ ἀφώπλισαν τὸν ταραξία, ὑπὸ τὶς κραυγὲς καὶ τὶς κατάρες τῆς καλῆς μαμᾶς του...

Τὸ ἐπεισόδιο ἐγενικεύτηκε καὶ ἡ περίπτωση ἐξετάστηκε ἀπὸ τὸν Ἀξιωματικὸ Ὑπηρεσίας τοῦ Τμήματος τῆς περιφερείας, ὅπου ἡ κυρία συνέχισε τὸ ὑβρεολόγιό της ἐναντίον τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῶν ἀπαγορεύσεών της...

...Αὐτὸ μοῦ θύμισε κάποιο ἄλλο ἐπεισόδιο, μὲ ἡρωΐδα πάλι μιὰ μητέρα, ποὺ μοῦ συνέβη στὰ πρῶτά μου βήματα τῆς ἀστυνομικῆς μου σταδιοδρομίας...

Τὸ μεταφέρω πιστά, ὅπως συνέβη, γιατὶ εἶναι χαρακτηριστικὸ καὶ χρήσιμο νομίζω .....

.....

...Ἦταν ἕνα ἥσυχο-ἥσυχο δειλινό...

Οἱ δρόμοι τῆς γειτονιᾶς μου ἦταν πλημμυρισμένοι κόσμο... Ἄνθρωποι κάθε ἡλικίας καὶ τάξεως διάβαιναν ἀπὸ μπροστά μου σὲ χίλιες στάσεις, καθὼς βρισκόμουν σ' ἕνα συνοικιακὸ κινηματογράφο, ὑπηρεσία γιὰ τὴν ἀπαγόρευση εἰσόδου τῶν ἀνηλίκων στὸ ἀκατάλληλο ἔργο ποὺ παίζονταν. Τὸ ἁγιόκλημα τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ

εἶχε ξαπλώσει τεμπέλικα πάνω στὸ μαντρότοιχο κι' ἔμοιαζε σὰν νὰ ρέμβαζε, κυττάζοντας μὲ ἔκσταση τὸν Οὐρανό...

Καὶ μέσα στὸν κινηματογράφο τὰ διαφημιστικὰ πανὼ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπὸ τὴν ὀθόνη, οἱ μικροπωλητές, μὲ τὰ δροσιστικὰ ποτά, ποὺ πηγαινοέρχονταν στοὺς διαδρόμους, οἱ θεατὲς μὲ τὰ κοντομάνικα πουκάμισα καὶ τὰ μαντήλια στὰ μέτωπα καὶ ἡ μουσικὴ ἑνὸς γαργαλιστικοῦ δίσκου, συνέθεταν μιὰ εἰκόνα καλοκαιριάτικης νυχτερινῆς ἁπλότητος...

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν ἐμφανίστηκε μιὰ κομψὴ κυρία, κρατώντας ἀπ' τὸ χέρι τὸ ἀνήλικο ἀγοράκι της...

Τὴν πλησίασα εὐγενικά :

—«Κυρία μου...»

—«Ὁρῖστε...»

—«Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλ' ἂν προσέξατε τὸ ἔργο εἶναι ἀκατάλληλο γιὰ ἀνηλίκους...»

—«Τὸ πρόσεξα. Λοιπόν;...»

—«Νὰ γιὰ τὸ μικρὸ λέω... Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ παρακολουθήσῃ...».

—«Δὲν εἴμαστε, μοῦ φαίνεται, στὰ καλά μας... Ἀφοῦ τὸ ἐπιτρέπω ἐγώ, ἡ μητέρα του, θὰ τὸ ἀπαγορέψετε ἐσεῖς;... Σᾶς παρακαλῶ τὸ δάσκαλο στὰ παιδιά σας...»

—«Κυρία μου, μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ παιδιά μου εἶναι ὅλα τὰ παιδιὰ αὐτῆς » τῆς γειτονιᾶς ποὺ ὑπηρετῶ. Ὡρκίστηκα νὰ τὰ προστατεύω καί, ἂν χρειασθῇ, νὰ » θυσιάσω καὶ τὴ ζωή μου γι' αὐτά. Γι' αὐτὸ ἄλλως τε μὲ πληρώνετε...»

—«Δὲν χρειαζόμαστε τὴν... προστασίας σας. Ἔχουμε κι' ἐμεῖς τὴ δύναμη νὰ τὰ προστατέψουμε...»

—«Δὲν λέω... Ἔχετε δίκηυ... Ἀλλὰ ἴσως κι' ἐγὼ νἄχω λιγάκι δίκηο. Τὸ » ἀποψινὸ ἔργο εἶναι ἕνα ἔργο ἔντονης δράσεως, μὲ ζωηρὰ χρώματα δολοφονιῶν » καὶ διαρρήξεων. Ποιὸς σᾶς ἐγγυᾶται λοιπὸν ὅτι οἱ σκηνὲς αὐτὲς δὲν θὰ μείνουν » βαθειὰ χαραγμένες στὴ θύμηση τοῦ καλοῦ σας παιδιοῦ καὶ δὲν θὰ ἐξασκήσουν » ἐπάνω του κάποια βλαβερὴ ἐπίδραση ;»

—«Ἀφῆστε, σᾶς παρακαλῶ, τὶς φιλοσοφίες. Ἄδικος κόπος. Ἐγὼ θὰ περάσω...»

—«Μαντὰμ λυπᾶμαι... λυπᾶμαι πολύ... μὰ δὲν θὰ περάσετε».

—«Ὁρῖστε θρᾶσος. Ὁ κ. πόλισμαν μᾶς κάνει τώρα καὶ τὸν...παιδαγωγό».

—«Κυρία μου παραφέρεσθε, ἀλλὰ δὲν μὲ πειράζει ἐμένα...Δὲν τὸ προσέχω... Προσέχω μόνο τὸ παιδάκι σας... Εἶναι τόσο χαριτωμένο!! Νὰ σᾶς ζήσῃ... Σᾶς ἐξορκίζω λοιπὸν καλή μου κυρία, μὴν τοῦ κάνετε κακό...»

—«Ὥστε δὲν μ' ἀφήνεις νὰ μπῶ; Ἔ;»

—«Κυρία μου ἀφῆστε με νὰ σᾶς ἐξηγήσω...»

—«Δὲν θέλω νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τίποτε, ἀναιδέστατε... Δῶσε μου μονάχα τὰ στοιχεῖα σου καὶ θὰ σοῦ μάθω ἐγὼ ποιανοῦ ἀπαγορεύεις τὴν εἴσοδο... Ξέρεις ποιὰ εἶμαι ἐγώ;»

***

Ἀλλὰ ἂς ἀφήσουμε καλύτερα τὴν εὐγενικὴ αὐτὴ κυρία ποὺ εἶναι τόσο θυμωμένη μαζί μου, γιατὶ δὲν κάνει φίλοι μου ν' ἀκούσετε τί μοῦπε ἀκόμα... Καὶ τὶ δὲν μοῦπε!! Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ τὴν δικαιολογεῖτε ; Αὐτὴ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς εἰσόδου τῶν ἀνηλίκων στὰ ἀκατάλληλα ἔργα, δὲν στηρίζεται στὸ πεῖσμα, ἀλλὰ στὴν ἄμυνα τῆς Κοινωνίας, ἐναντίον τῆς ἐγκληματικότητος...

Μὲ τὴν ἀπαγόρευση αὐτὴ ζημιώνεται βέβαια τὸ Δημόσιο, μὰ προστατεύονται τὰ παιδιά μας... Κι' ἐσεῖς μπορεῖ νἄχετε παιδιά... Δὲν ἀποκλείεται.... Γι' αὐτὸ σ' ὅλους σας ἀπευθύνουμαι τούτη τὴ στιγμή...

Ἀκοῦτε μας κι' ἐμᾶς καμμιὰ φορά... Ἐμεῖς βλέπουμε τόσα πολλὰ πράγματα ποὺ ἐσεῖς οὔτε τὰ φαντάζεστε κἄν...

Εἴδαμε παιδιὰ σὰν τὰ κρῦα νερά, ὁλόδροσα, πανέμορφα παληκάρια, νὰ κάνουν λῃστεῖες καὶ φόνους καὶ σπουδαῖες διαρρήξεις... Κι' ὕστερα στὴν ἀνάκριση, διαπιστώσαμε ὅτι τὰ ἐγκλήματα αὐτὰ τὰ ἐμπνεύσθηκαν ἀπὸ τὸν κινηματογράφο... Δὲν εἶναι ψέμματα... Ἀλήθεια σᾶς τὸ λέω... Σᾶς τὸ ὁρκίζουμαι...

***

...Πέρασαν ἀπὸ κεῖνο τὸ δειλινὸ δυὸ χρόνια... Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. Καὶ πέρασαν τόσο γρήγορα!! Γιατὶ γρήγορα περνᾶν τὰ χρόνια... ὅπως στὸν κινηματογράφο... Κινηματογράφο εἶπα;... Αὐτὸ κάτι μοῦ θύμισε... Τὴν ἱστορία ποὺ σᾶς ἀφηγήθηκα πάρα πάνω.

Θυμᾶστε ἐκείνη τὴν κυρία μὲ τὸ παιδάκι;.. τὴν θυμωμένη ποὺ πῆρε τὰ στοιχεῖα μου καὶ μ' ἔβρισε... τὴ θυμηθήκατε ; Ἔ! ἀκοῦστε τώρα τὸ συνέχεια ἐκείνης τῆς κουβέντας μας.

Χτὲς ἦταν Κυριακή... Καὶ ξέρετε τί γίνεται κάθε Κυριακή!!! Τὰ σπίτια ὅλα ἀδειάζουν... κι' ὁ κόσμος ξεχύνεται στοὺς δρόμους... Καί, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, πολὺ καλὰ κάνει, μ' αὐτὴ μάλιστα τὴν ἀνυπόφορη ζέστη...

Ἐγὼ πάντως δὲν εἶχα βγῆ ἔξω... Γιατί, ἁπλούστατα, ἤμουνα ὑπηρεσία στὸ Τμῆμα. Ρέμβαζα ὅμως ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ τηλεφωνικοῦ θαλάμου, ἀκούγοντας ἕνα γλυκὸ σκοπὸ ἀπὸ τὸ διπλανὸ κέντρο, ὅταν... πάλι αὐτὴ ἡ κυρία... μὲ τὸ παιδάκι της μάλιστα μαζί... Ἀλλὰ Θεέ μου, πῶς ἦταν ἔτσι ὁ μικρός ; Κατακόκκινος, κλαμμένος. σχισμένος, γκρατζουνισμένος...

—«Κυρία μου...»

—«Ὦ! Ἐσεῖς ἐδῶ;»

—«Μάλιστα ἐδῶ ἐγώ, γιατὶ ἐδῶ εἶναι τὸ Τμῆμα. Θέλετε τίποτε;»

—«Ὦ!» Κι' ἡ κυρία ξεσπᾷ σ' ἕνα δυνατό, σπαρακτικὸ κλάμμα.

—«Μαντάμ, σᾶς παρακαλῶ μὴ κλαῖτε! Τί σᾶς συμβαίνει;...»

—«Ὦ! Θεέ μου!!! Τί κακὸ μὲ βρῆκε... Τὸ παιδί μου...»

—«Τί ἔπαθε κυρία μου τὸ παιδάκι σας;»

—«Ἄχ! κύριε, νὰ ξέρατε!!! Τὸν τελευταῖο καιρὸ ἔχει ἀντικαταστήσει ὅλα » τὰ παιχνίδια του μὲ πιστολάκια, μαχαίρια, ραβδιά... Κι' ἔχει μαζέψει στὴν κάμαρά » του τὰ πιὸ ἀπίθανα ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα. Σκοτώνεται στὸ κλάμμα κάθε » φορὰ ποὺ παίζουν ἕνα ἀστυνομικὸ φίλμ, γιὰ νὰ τὸ πᾶμε. Καὶ γιὰ νὰ μὴν τοῦ χα- » λάσουμε χατῆρι, τὸ πηγαίνουμε... Σήμερα λοιπὸν ποὺ παίζανε μὲ τ'ἄλλα τὰ παι- » διά, ἐτραυμάτισε ἕνα συμμαθητή του μὲ σουγιὰ στὰ πλευρά... Πέστε μου τί νὰ » κάνω; Εἶμαι μιὰ δυστυχισμένη γυναῖκα...»

Ἡ θέση μου, καθὼς βλέπετε, εἶναι δύσκολη. Νὰ τῆς θυμίσω τὸ ἐπεισόδιο τοῦ κινηματογράφου;... Μά, μιὰ παροιμία λέει ὅτι δὲν μιλᾶνε γιὰ σκοινὶ στὸ σπίτι τοῦ κρεμασμένου..! Σκύβω καλύτερα στὸ μικρό:

—«Γιατί, παιδί μου, τὄκανες αὐτό;»

—«Ἔτσι γίνεται στὸν κινηματογράφο μὲ τοὺς κλέφτες καὶ τοὺς Ἀστυνόμους » ... Ἂν εἶναι κακὸ τότε γιατὶ πᾶτε, ἐσεῖς οἱ μεγάλοι, καὶ τὰ βλέπετε καὶ τὰ χειρο- » κροτεῖτε κι' ὅλας;...»...

....«Γιατὶ πᾶμε, ἐμεῖς οἱ μεγάλοι, καὶ τὰ βλέπουμε, καὶ τὰ χειροκροτοῦμε κι' ὅλας» μὲ ρώτησεν ὁ μικρός...

Ἀλήθεια!!! αὐτὸ δὲν τὸ σκέφτηκα ποτέ... Γιατὶ πᾶμε;... Ποιὸς ξέρει ἀρά γε!

***

Καὶ ἡ ἱστορία συνεχίστηκε στὶς ἐφημερίδες, στὰ βιβλία τοῦ Τμήματος καὶ στὰ Δικαστήρια... Καὶ ἐξ ἀφορμῆς της ἡ πλούσια, κομψὴ κυρία, ἔχασε τὸν ὕπνο της, τὴν ἡσυχία της, τὴ φρεσκάδα της, τὴ χαρά της. Μὰ ἔτσι ὅπως ἔγινε τώρα, ράκος, σωστό, θἄθελα πάλι νὰ τὴν πλησιάσω καὶ νὰ τῆς πῶ: «Κυρία μου, ἐκάνατε ἕνα με- » γάλο λάθος, ποὺ τὸ πληρώσατε πολὺ ἀκριβά. Διηγηθῆτε λοιπὸν τὴν περίπτωσή

» σας στὶς ἄλλες μαννάδες, γιὰ νὰ σώσετε ἀπ' τὴν καταστροφή, χιλιάδες ἄλλα, ξέ-
» νοιαστα κι' εὐτυχισμένα παιδάκια, πού, ἀπερίσκεπτα καὶ ἄμυαλα, ἐμεῖς, οἱ ΣΟΦΟΙ
» ΜΕΓΑΛΟΙ, τὰ σπρώχνουμε στὸ ἔγκλημα, πολλὲς φορές...»

«Ὦ μαντὰμ μὲ βρίσατε, μὰ δὲν σᾶς κράτησα κακία. Ὅμως πόνεσα γιὰ τὸ
» κατάντημα τοῦ παιδιοῦ σας... πόσο πολὺ πόνεσα, ποτὲ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ μαντέ-
» ψετε, γιατὶ—ὅπως σᾶς εἶπα κι' κεῖνο τ' ἀπόγευμα—παιδιά μας εἶναι ὅλα τὰ παιδιὰ
» ποὺ κατοικοῦν στὴν περιφέρειά μας. Καὶ ὡρκιστήκαμε νὰ τὰ προστατεύουμε καὶ
» μὲ τὴ ζωή μας ἀκόμα, ἂν χρειαστῇ....

***

Ναί!!! Τούτη τὴ στιγμὴ τὸ ἐπίσημο Κράτος ἔχει ἀποδυθῇ σ' ἕνα ἀπελπισμένο ἀγῶνα, γιὰ τὴν πρόληψη τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος...

Ὁ τύπος, τὸ ραδιόφωνο, οἱ διάφορες ὀργανώσεις ἀγωνίζονται ἀπεγνωσμένα νὰ σώσουν τὴν παιδικὴ ἡλικία, ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Ἐγκλήματος...

Αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶναι οἱ αὐριανοὶ Ἕλληνες πολῖτες, τὰ θεμέλια δηλαδὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους... Βοηθῆστε ὅλοι σας, μὲ ὅλες σας τὶς δυνάμεις, τὴ μάχη αὐτή. Βγᾶλτε ἀπ' τὴν παιδικὴ βιβλιοθήκη τὸ ἀρρωστημένο βιβλίο, ἀπαγορεῦστε τὸ ἐγκληματικὸ ἔργο καὶ διοχετεῦστε τὶς νεανικὲς δυνάμεις σὲ ὄμορφες κατευθύνσεις... Ἐμεῖς κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε...

Γονεῖς βοηθῆστε μας. Πρέπει!

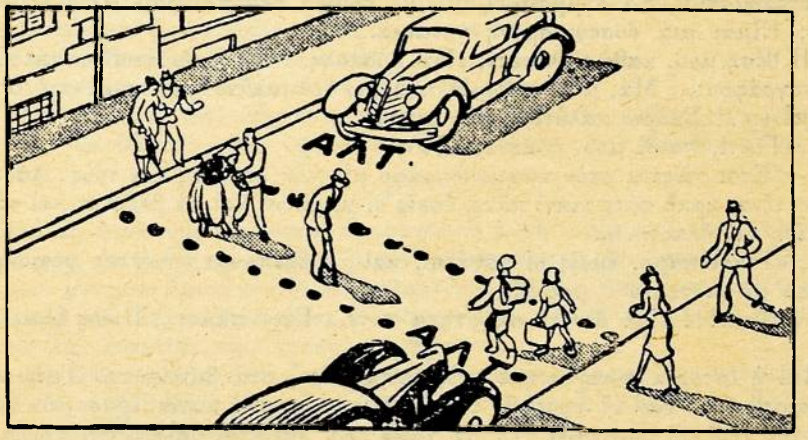
Τὰ Ἀστυνομικὰ Δελτία πρέπει νὰ πάψουν πιὰ ν' ἀναφέρουν τὰ παιδιά μας, μεταξὺ τῶν σεσημασμένων κακοποιῶν ποὺ ἐπιβουλεύονται τὰ κοινωνικὰ ἀγαθά μας...

Μὴν χαϊδεύετε παθολογικὰ τὸ παιδί... Μὴν ὑποκύπτετε στὶς παράλογες ἀπαι-τήσεις του...

Φτειάχτε καλοὺς χαρακτῆρες, ἂν θέλετε νὰ φτειάξετε μιὰ ὄμορφη Ἑλλάδα, σεβαστὴ στοὺς φίλους καὶ ὑπολογίσιμη στοὺς ἐχθρούς...

Ἡ Ἀστυνομία σημαίνει προσκλητήριο...Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ λιποτακτήσῃ... Γιατὶ εἶναι ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου τῆς φυλῆς μας...

ΟΔΗΓΙΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΕΖΟΥΣ



Ὑποχρέωσις τῶν ὁδηγῶν εἶναι νὰ διευκολύνουν πάντοτε τὴν διάβασι τῶν πε-ζῶν καὶ πρὸ παντὸς τῶν γερόντων, τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἀναπήρων.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν, τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ὁ 'Υπαρχιφύλαξ Τσόλας Βασ. καὶ οἱ ἀστυφύλακες: Κριάδης Λεων., Καλλιμάνης Γεώργ., Ρίκκας Γεώργ., 'Αγγελίδης Βασ. καὶ Φρίμας Κων.

—Διαγράφονται τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, ὁ ἀστυφύλαξ 'Αντωνόπουλος Κωνσταντῖνος, διὰ λόγους ὑγείας ὁ ἀστυφύλαξ Λουμάνης Κων/νος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—'Υπὸ τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους τῆς 'Υποδ/νσεως Γεν. 'Ασφαλείας, διότι οὗτοι ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ἐνεργήσαντες μεθοδικῶς καὶ ἐργασθέντες φιλοτίμως πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας ἐπέτυχον τὴν ἐξιχνίασιν ὑπερεβδομήκοντα κλοπῶν, διαπραχθεισῶν ὑπὸ δύο σεσημασμένων κακοποιῶν, ὡς καὶ τὴν κατάσχεσιν καὶ ἀπόδοσιν τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τῶν κλοπιμαίων:

1) 'Αστυν. Α' κ. Μητρόπουλον 'Αλέξ. 2) 'Υπαστυν. Α' κ.κ. Καρκούλιαν Γεώργ. καὶ Γιαννημάραν Κων., 3) 'Αρχ/κα Παπακωνσταντίνου Νικ., 4) 'Υπαρχ. Ζῶτον Νικ. καὶ 5) 'Αστ/κας Γκότσην Γεώργ. καὶ Μαραβίτσαν Παναγ.

—'Ομοίως ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς ἀστυφ. Γρεβενιώτην Χρ., καὶ Χατζησῖμον Εὐάγγ., διότι, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τῶν ἀνωτέρω κακοποιῶν.

—'Επίσης δι' ἀποφάσεων τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐχορηγήθησαν αἱ κάτωθι ἀμοιβαί :

1. 'Υλικὴ ἀμοιβή: Εἰς τοὺς α) 'Υπαστ. Α' κ. Πιπερόπουλον Νικ., καὶ ἀστ/κας Τσαγκαράκην 'Εμμ., Καλαντζῆν Βίκτ., Νικητάκην 'Εμμ. καὶ Σαμαρᾶκον Θωμᾶν, διότι ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, προθυμίας καὶ μεθοδικότητος, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν δραστῶν, σοβαροῦ ἀδικήματος κατὰ Φινλανδοῦ ναυτικοῦ, β) 'Αρχ/κα Λεουδάκην Σιμ., καὶ ἀστ/κας Σταθόπουλον Δημ. καὶ Λῦκον Δημ., διότι οὗτοι, ἀναπτύξαντες ἰδιάζουσαν παρατηρητικότητα, ἐνδιαφέρον καὶ ἐξαιρετικὸν ζῆλον συνέβαλον σοβαρῶς εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν δράστου σοβαροῦ ἀδικήματος.

γ) 'Αστυφ. 'Αθανασόπουλον Γεώργ., διότι οὗτος ἐπιδείξας ἰδιάζουσαν παρατηρητικότητα καὶ ἐξαίρετον ζῆλον συνέβαλεν σοβαρῶς εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν δράστου σοβαροῦ ἀδικήματος.

δ) 'Αστ/κας Σπυρόπουλον 'Αθ., Παπαντωνίου Θεόδ., 'Αρκούδαν 'Αντ., καὶ Βλάχον Νικ., διότι οὗτοι ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου κατώρθωσαν, ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος νὰ συλλάβωσι τοὺς δράστας σοβαρῶν κλοπῶν.

ε) 'Υπαστυν. Α' κ. Τσάκωναν Κων., 'Ανθ/μον κ. Ταπεινὸν Κυριακ. καὶ ἀστυφ. Κουρᾶκον Λεων., Πάχον 'Εμ., Καστανάκην Εὐστ., Μανδηλάκην 'Εμ., καὶ Νικήταν Μιχ., διότι οὗτοι, ἐνεργήσαντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, προθυμίας καὶ μεθοδικότητος, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν ἐπικινδύνων κομμουνιστῶν, διασπειρόντων ἀναρχικὰς προκηρύξεις.

στ) 'Αστυν. Β' κ. Κωτσόπουλον Διον., διότι, ὡς προϊστάμενος τοῦ Γ' Παραρτήματος 'Ασφαλείας, ἐπέτυχε, δι' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ δραστηριότητος, νὰ δημιουργήσῃ πληροφοριοδότας, παρασχόντας αὐτῷ ἀξιολόγους πληροφορίας κατὰ τὴν ἐξιχνίασιν κλοπῶν περιπτέρων.

ζ) Ἀστ/κα Ἀργυρέαν Χρ., διότι ἐπέτυχε τὴν σύλληψιν ἐπικινδύνου κακοποιοῦ.

η) Ὑπαστυν. Α΄ κ. Ἀλεβιζάκον Μιχ., καὶ ἀστ/κας Λούφην Διον., Γαλάνην Ἀνδρ. καὶ Μπακατσᾶν Κων., διότι οὗτοι, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου προθυμίας καὶ δραστηριότητος, ἐπέτυχον ἐντός, βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος, τὴν ἀνεύρεσιν κλαπέντος αὐτοκινήτου καὶ τὴν σύλληψιν τῶν δραστῶν.

θ) Ἀστυν. Δ/ντὴν Β΄ κ. Πουλικάκον Παντ., Ἀστυν. Α΄ κ. Νικητάκην Νικ., Ὑπαστυν. Α΄ κ. κ. Γιαννημάραν Κων. καὶ Πετρετῆν Κων., Ἀνθ/μον κ. Μπελεσιώτην Ἰωάν., ὑπαρχ/κα Σαγώναν Χρ. καὶ ἀστ/κας, Κωνσταντόπουλον Σωτ., Λάμπρου Ἀριστ., Ράλλην Ἀγγ., Θεοχαρόπουλον Θεοχ., Γάτον Χρ., Μπεζιλιώτην Γεώργ., Σπανέαν Στεφ., Γκότσην Γ., Σπῖνον Δημ., Ποταμιᾶν Ἀλεξ., Ταράκην Ἰωάν., Παγκαλάκην Ἰωάν., Γραβάνην Νικ., καὶ Μητρονάτσιον Κων., διότι οὗτοι, ὑπὸ τὴν δεξιὰν καὶ μεθοδικὴν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ ἐνδιαφέροντος πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν, ἐπέτυχον, δι' ἀόκνου καὶ μεθοδικῆς ἐργασίας, τὴν ἀνακάλυψιν παρακολούθησιν καὶ σύλληψιν ὑπαλλήλου τοῦ Κεντρικοῦ Ταχυδρομείου Ἀθηνῶν, κατηγορουμένου δι' ὑπεξαίρεσιν ἀλληλογραφίας προερχομένης ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

2. Ἔπαινος. Εἰς τούς: α) Ἀστυν. Α΄ κ. Τσέκον Ἀθαν., Ἀστυν. Β΄ κ. Μανωλέαν Κυρ., Ὑπαστυν. Α΄ κ. Τσουγκράνην Νικ., Ὑπαστυν. Β΄ κ. Γλυνὸν Δημ., Ἀνθ/μον κ. Παπαδημητρίου Ἀλέξ., Ἀρχ/κα Θεοδώρου Χρ. καὶ ἀστ/κας Φλαράκον Λεων. Λαμπρόπουλον Σόλ., Τριανταφύλλου Ἀντων., Στόκαν Γεώργ., Δήμαν Γεώργ., Κοντομῖχον Δημ., Ἀναγνώστου Γεώργ., Γυφτόπουλον Παν., καὶ Λούρην Χαρ., διότι οὗτοι, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἐνδιαφέροντος πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, συνέβαλον εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν δράστου σοβαρῶν ἀδικημάτων.

β) Ἀστυν. Δ/ντὴν Β΄ κ. Πουλικάκον Παντ., Ἀστυν. Α΄ κ. Παπαγιάννην Γεώργ., Ἀστυν. Β΄ κ. Κουλέτσην Ἰωάν., Ὑπαστ. Α΄ κ. Ζιάννην Διον., Ὑπαστ. Β΄ κ. Παπαθανασόπουλον Γεώργ., Ἀρχ/κας Ζαφειρίου Ἀναργ., Παπακωνσταντίνου Δημ., καὶ Δαρειώτην Σωτ., Ὑπαρχ/κα Ἀναγνωστόπουλον Γεώργ., καὶ ἀστυφ. Πικιὸν Εὐάγ., Πιττόπουλον Νικ., Φιλίππου Μιχ., Δούκαν Βασ., Μαυρέλην Μιχ., Κακούσην Δημ., Σαραντάκον Στυλ., Κωνσταντόπουλον Ἰωαν., Τζαβάραν Παν., Βελέντζαν Ἰωάν. καὶ Μαραγκὸν Δημ., διότι οὗτοι, ὑπὸ τὴν αὐτοπρόσωπον ἐπίβλεψιν καὶ καθοδήγησιν τῶν δύο πρώτων, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Ὑπηρεσίαν, κατώρθωσαν ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος νὰ συλλάβουν δράστας κλοπῆς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου πλήρους γεωμήλων.

γ) Ἀστυν. Β΄ κ. Κωτσόπουλον Διον., Ἀστυν. Α΄ κ. Μητρόπουλον Ἀλεξ., Ὑπαστυν. Α΄ κ. Γιαννημάραν Κων., Ἀρχ/κα Παπακωνσταντίνου Νικ., καὶ ἀστ/κας Κολλιόπουλον Ἰωάν., Μιχαλόπουλον Νικ., Μαραβίτσαν Παν., καὶ Φρυσίραν Κων., διότι οὗτοι, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ἀναπτύξαντος ἰδιάζουσαν δραστηριότητα καὶ ἐξαιρετικὸν ζῆλον, συνέτειναν, ἐργασθέντες μετὰ μεθοδικότητος καὶ ζήλου εἰς τὴν ἐξιχνίασιν κλοπῶν διαρρήξεων περιπτέρων καὶ τὴν σύλληψιν τῶν δραστῶν.

δ) Ἀστυν. Β΄ κ. Γιαννακόπουλον Ἑλ., Ὑπαστυν. Α΄ κ. Πιπερόπουλον Νικ., Ἀρχ/κα Γεωργοῦτζον Σωτ., καὶ ἀστ/κας Τσαγκαράκην Ἐμ., Βαλάργη Δημ., Σαμαράκον Θωμ., Βαλαντζῆν Βικτ., καὶ Ἀργυρέαν Χρ., διότι οὗτοι, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας, ἐπέτυχον τὴν ἐξιχνίασιν 11 κλοπῶν διαπραχθεισῶν ὑπὸ ἐπικινδύνου κακοποιοῦ, συλληφθέντος χάρις εἰς τὴν παρατηρητικότητα καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τελευταίου, ἀστ/κος Ἀργυρέα Χρ.

ε) Ὑπαστυν. Α΄ κ. Ἀλεβιζάκον Μιχ., καὶ ἀστ/κας Δούφην Διον., Γαλάνην Ἀνδρ. καὶ Μπακατσᾶν Κων., διότι οὗτοι, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ

δραστηριότητος, ἐπέτυχον, ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος, τὴν ἀνεύρεσιν κλαπέντος αὐτοκινήτου καὶ τὴν σύλληψιν τῶν δραστῶν.

Ὁμοίως Ἀστυν. Α' κ. Γραμμένον Χρ., Ἀστυν. Β' κ. Παπαγεωργίου Δημ., Ὑπαστ. Α' κ.κ. Τσουγκράνην Νικ., καὶ Σκουληκάρην Γεώργ., καὶ ἀστ/κας Οἰκονομάκον Παν., καὶ Παπαγαννάκου Ἑλένην, διότι οὗτοι, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, συνέβαλον εἰς τὴν περαίωσιν τῆς ὡς ἄνω ὑποθέσεως.

3. Εὐαρέσκεια. Εἰς τοὺς: ἀρχ/κα Γεωργοῦντζον Σωτ. καὶ ἀστ/κας Λάζαρην Βασ., Βαλάρην Βασιλ. καὶ Ἀλεξέαν Παρ., διότι οὗτοι, ἐργασθέντες μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ ζήλου πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν, συνετέλεσαν εἰς τὴν διαλεύκανσιν σοβαροτάτου ἀδικήματος τραυματισμοῦ κατὰ Φινλανδοῦ ναυτικοῦ.

—Διὰ Β. Δ/τος ἀπὸ 20-5-56, ἐπετράπη εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Γεωργίου Ἀναστάσιον ὅπως δεχθῇ καὶ φέρῃ τὸ ἀπονεμηθὲν αὐτῷ, παρὰ τῆς Α.Ε. τοῦ Προέδρου τῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας Παράσημον τοῦ Ταξιάρχου Τάγματος Διακεκριμένων Ὑπηρεσιῶν πρὸς τὴν Γερμανικὴν Δημοκρατίαν.

***

ΕΝΘΟΥΣΙΩΔΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἐλάβομεν, καὶ λίαν εὐχαρίστως δημοσιεύομεν κατωτέρω, ἐπιστολὴν τοῦ ἐξαιρέτου καὶ φιλοπροόδου Δημάρχου Ρόδου κ. Μιχ. Πετρίδη, ἐξ ἀφορμῆς τῆς δημοσιευθείσης εἰς τὸ περιοδικόν μας τουριστικῆς καμπάνιας διὰ τὴν ὡραίαν νῆσον τῆς Ρόδου.

Εὐχαριστοῦντες θερμῶς τὸν κ. Δήμαρχον διὰ τὰ ἐν αὐτῇ διαλαμβανόμενα φιλικὰ αἰσθήματα, δραττόμεθα καὶ πάλιν τῆς εὐκαιρίας νὰ τονίσωμεν τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ἐκδρομέων Ἀξιωματικῶν, καθηγητῶν καὶ δοκίμων διὰ τὸν φιλόξενον λαὸν τῆς Ρόδου, κατὰ τὴν πρόσφατον σχολικὴν των ἐπίσκεψιν τοῦ παρελθόντος μηνός.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἀξ. Κύριε Διευθυντά,

Εἰς χεῖρας μας τὸ ὑπ' ἀριθ. 671 Φ74/1/1/ τῆς 7ης Ἰουνίου 1956 ὑμέτερον ἔγγραφον ὡς καὶ τὰ ὑφ' ὑμῶν ἀποσταλλέντα, τιμῆς ἕνεκεν, 25 ἀντίτυπα τοῦ ὑπ' ἀριθ. 73 τεύχους τοῦ ὑμετέρου περιοδικοῦ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ».

Διὰ τῆς παρούσης μας ἐφράζομεν πρὸς ὑμᾶς προσωπικῶς καὶ τοὺς διακεκριμένους συνεργάτας σας, τὰς εἰλικρινεῖς εὐχαριστίας, τόσον τὰς ἰδικάς μας ὅσον καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ρόδου διὰ τὴν ὄντως ἀξιόλογον, πρωτότυπον, τόσον πεφωτισμένην καὶ λεπτομερειακὴν καμπάνιαν, ἀποσκοποῦσαν εἰς τὴν τουριστικὴν ἀξιοποίησιν τῆς Ρόδου.

Θὰ εἴμεθα ἐπίσης εὐτυχεῖς ἐὰν μᾶς ἀποστέλλατε τὴν μαγνητοφωνικὴν ταινίαν τοῦ σχετικοῦ μὲ τὴν ἐκδρομὴν εἰς Ρόδον ραδιοφωνικοῦ σκέτς, πρὸς ἀναμετάδοσιν ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα Ραδιοσταθμοῦ, εὐχαριστοῦντες προκαταβολικῶς.

Θερμῶς συγχαίροντες ὑμᾶς διὰ τὰ ὡραῖα καὶ ἀνέκδοτα κλισὲ τοπίων τῆς Ρόδου καὶ διὰ τὴν ἐπιμελημένην ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ σας «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», παρακαλοῦμεν ὅπως δεχθῆτε τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ἡμᾶς ὑπολήψεως.

Μεθ' ἧς διατελοῦμεν
Δρ. Μιχ. Πετρίδης
Δήμαρχος Ρόδου

—Τὰ **«Ἀστυνομικὰ Χρονικά»,** καίτοι κυκλοφοροῦν αὐστηρῶς μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν διαβάζονται ἐν τούτοις εὐρύτατα μεταξὺ πολυαρίθμων πολιτῶν, ὄχι μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἀλλὰ καὶ εἰς πλείστας ἄλλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

Οὕτω τακτικῶς λαμβάνονται εἰς τὰ γραφεῖα μας πολλαὶ ἐπιστολαὶ πολιτῶν ἐκφραζόντων τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταί.

Διὰ τῆς κατωτέρω δὲ δημοσιευομένης ἐπιστολῆς ἐκ Μοντρεὰλ τοῦ Καναδᾶ, διαπιστοῦται ὅτι τὰ «**Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ**» ἔχουν πλείστους ὅσους φίλους καὶ εἰς τὴν μακρινὴν αὐτὴν φίλην χώραν.

Παραθέτοντες εὐχαρίστως τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τοὺς Ἕλληνας τοῦ Καναδᾶ διὰ τὴν ἀγάπην των καὶ τὰ εὐγενῆ των αἰσθήματα, ἔναντι τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας, ἡ ὁποία συγκεκινημένη δέχεται τὰς ἐκδηλώσεις των αὐτάς, μὲ ἰδιαιτέραν χαράν.

MONTREAL 20-6-56

Ἀξιότιμε Κύριε Ἀρχιμανδρίτη.

Ἔπεσε τυχαίως στὰ χέρια μου ἕνα περιοδικὸ ποὺ ἐκδίδετε, δηλαδὴ τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» καὶ τὸ μελέτησα μὲ προσοχή. Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι μὲ μάγεψε, γιατὶ βρῆκα τὴν ὕλη του ὄχι ἁπλῶς ἐνδιαφέρουσα, ἀλλὰ συναρπαστική.

Γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ τέτοια περιοδικὰ εἶναι πολύτιμοι σύντροφοι.

Γι' αὐτὸ σπεύδω νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ ἐγγράψητε συνδρομητὴ γιὰ ἕνα ἑξάμηνο. Ἀποστέλλω τὴν συνδρομὴν καὶ τὰ ταχυδρομικά.

Εἶστε ἀξιέπαινος γιὰ τὴν σπουδαία ἐργασία ποὺ ἐπιτελεῖτε. Πρέπει ἀσφαλῶς νὰ εἶσθε ἕνας φιλοπρόοδος, θαυμάσιος ἄνθρωπος. Παρακολουθῶ μ' ἐνδιαφέρον τὴν κίνησι τῆς Σχολῆς σας καὶ σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι νοιώθω ὑπερηφάνεια ποὺ εἶμαι Ἕλλην. Ἡ ποικιλία, ἡ ὠφελιμότης καὶ ἡ γλαφυρότης ὅλων τῶν ἄρθρων τῶν «Ἀστ)κῶν Χρονικῶν» τὸ ἀναβιβάζουν στὴν πρώτη ἀσφαλῶς θέσι τοῦ Ἑλληνικοῦ Περιοδικοῦ Τύπου.

Συγχαρητήρια πολλά.

Ἐπίσης πολλὰ—πολλὰ θερμὰ καὶ εἰλικρινῆ συγχαρητήρια στὸν συντάκτη τῆς στήλης «ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΔΟΚΙΜΟΥ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΟΣ».

Ἡ συνεργασία του προσθέτει χάρη, δροσιά, ὁμορφιά, καὶ μεγάλη ἀξία στὸ περιοδικό σας.

Ἂν εἶναι νέος, ἀσφαλῶς θὰ ἐξελιχθῇ κάποτε σ' ἕνα σπουδαῖο λογοτέχνη, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ τιμᾷ μονάχα τὴν Ἀστυνομία, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

Σᾶς πληροφορῶ κ. Ἀρχιμανδρίτη, ὅτι πολλοὶ ἄλλοι Ἕλληνες ἐδῶ θὰ θελήσουν νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ σας.

Μετ' ἐξαιρέτου τιμῆς καὶ ὑπολήψεως.

Δημήτριος Ἀκάλεστος
2021 PLATT ST. MONTREAL CANADA

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Τὸ πρόγραμμα τῆς 4/7/56 εἶχε πρωτοφανῆ ἐπιτυχία, καὶ προκάλεσε τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη σχόλια καὶ κολακευτικὲς κρίσεις. Μὲ ἔναρξη καὶ φινάλε μεγάλες διεθνεῖς κινηματογραφικὲς μουσικὲς ἐπιτυχίες καὶ λογοτεχνικὰ πορτραῖτα ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωή, ἀπετέλεσε ἕνα διαλεχτὸ σύνολον, σὲ βελούδινους ρυθμούς.

Στὸ πρόγραμμα αὐτό, μετεδόθησαν ἐκλεκτοὶ δίσκοι, κατ' ἐκλογὴν ἀκροατῶν τῆς ἀστυνομικῆς ἐκπομπῆς, καὶ καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινό, πάνω σὲ ἀστυνομικὰ καὶ κοινωνικὰ ζητήματα. Μετεδόθη ἐπίσης καὶ ὡραιότατο ραδιοφωνικὸ σκὲτς τῆς γνωστῆς συγγραφέως δίδος Νίνας Γεωργίου, σὲ διασκευὴ καὶ ραδιοφωνικὴ προσαρμογὴ ἀρχιφύλακος Σπύρου Πηλοῦ, μὲ ἄριστη μουσικὴ ὑπόκρουση.

*

Στὸ πρόγραμμα τῆς 11/7/56, ἀνεμετεδόθη ἡ τελετὴ ὁρκωμοσίας τῶν νέων Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων, ποὺ ἔγινε στὶς 9/7/56, στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἐθαυμάσθη ἰδιαιτέρως ἡ ἐπιτυχημένη ραδιοσκηνοθεσία καὶ ἡ ἄριστη μαγνητοφώνησις τῆς τελετῆς. Ἡ ἐκπομπὴ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ γαλλικὲς ἐπιτυχίες, καὶ ἔλαβεν σ' αὐτὴν μέρος καὶ ὁ θιασάρχης κ. Γκὺ Ζιρώ.

Τέλος στὸ πρόγραμμα τῆς 18/7/56, κατόπιν ἐπιμόνου ἀπαιτήσεως ἑκατοντάδων ἀκροατῶν, ἐπανελήφθη ἡ ἐκπομπὴ τῆς 30/7/56, μὲ ἀποσπάσματα ἐκδρομικῆς περιγραφῆς τοῦ 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ κ. Νικολάου 'Αρχιμανδρίτου, ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων στὴ Ρόδο.

Μετὰ τὴν ἀναμετάδοση τῆς ἐκπομπῆς αὐτῆς, δεκάδες ἀκροατῶν ἔσπευσαν νὰ συγχαροῦν τηλεφωνικῶς τὸν Δ/ντὴν κ. 'Αρχιμανδίτη, γιὰ τὴν καταπληκτικὴ ἐπιτυχία τοῦ προγράμματος.

'Εθαυμάστηκε καὶ πάλι τό, ἀπαράμιλλης λογοτεχνικῆς ὁμορφιᾶς, κείμενο, οἱ πλούσιες περιγραφικὲς εἰκόνες, ἡ θαυμάσια ραδιοσκηνοθεσία καὶ ὁ εὐγενικὸς ρωμαντισμὸς ποὺ κυριαρχοῦσε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος.

Μετὰ τὴν μετάδοση τῆς ἐκπομπῆς αὐτῆς, ἡ σχετικὴ μαγνητοφωνικὴ ταινία ἀτεστάλη στὴ Ρόδο, πρὸς ἀναμετάδοση ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ Ρόδου, κατόπιν ἐκφρασθείσης ἐπιθυμίας του.

***

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ

Τὴν 22αν 'Ιουλίου 1956 διεξήχθη διαγωνισμὸς διὰ τὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων Β' εἰς τὴν ἔκθεσιν ἰδεῶν. Μετέσχον 166 ὑποψήφιοι ἐκ τῶν ὁποίων ἐπέτυχον 86, οἵτινες εἶναι οἱ ἑξῆς :

1) Ραυτόπουλος Παναγιώτης, 19.33, 2) Μάτσικας 'Ιωάννης καὶ 3) Τσάκαλος 'Ιωάν. ἀμφότεροι 19, 4) 'Ανδριώτης Χρῖστος καὶ 5) Κοντογιάννης Κωνσταντῖνος, 18.33, 6) Δαλιεράκης Γεώργιος, 18, 7) Κεχρῆς 'Ηλίας, 17.66, 8) Μπουκουβάλας Δημήτριος, 16.33, 9) Ζαφειρόπουλος Διονύσιος, 16, 10) Καφύρης 'Απόστολος, 15.66, 11) Σακκέτος Γεώργιος, 12) Στριχὰς Χρῆστος καὶ 13) Ρουμανὰς Νικόλαος ἅπαντες 15.33, 14) Δελαπόρτας Εὐθύμιος καὶ 15) Χαρλαύτης Θεόδωρος ἀμφότεροι 15, 16) Καρβουνάκης Μιχαήλ, 17) Παπακυμπουρόπουλος Γεώργιος καὶ 18) Μποῦτος Σωτήριος ἅπαντες 14.66, 19) Σαμπάνης Γεώργιος, 20) Μαρνέρης Πέτρος καὶ 21) Χρυσικόπουλος Λεωνίδας ἅπαντες 14.33, 22) Θεοδώρου Χρῆστος, καὶ 23) Μακρυνιώτης Παναγιώτης ἀμφότεροι 14, 24) Γεωργίου 'Ιωάννης καὶ 25) Δημητρίου Θεόδωρος ἀμφότεροι 13,66, 26) Λαμπαδιάρης 'Ιωάννης, 27) Στεφανῆς Παναγιώτης, 28) Νοτάκης Κωνσταντῖνος καὶ 29) Πάτσιος Χριστόφορος ἅπαντες 13.33, 30) Καραχάλιος 'Ιωάννης καὶ 31) 'Αγάθος Γεώργιος ἀμφότεροι 12.66, 32) Καστάνιας Νικόλαος, 33) Ρίζος Δημήτριος, 34) Ξενάκης Δημήτριος καὶ 35) Μπακογιάννης Γεώργιος ἅπαντες 12.33, 36) Λάϊος 'Απόστολος, 37) Χατζάκος Δημήτριος, 38) Τζούβαλης Παναγιώτης, 39) Κωστόπουλος Κωνσταντῖνος, 40) Μαργαρώνης Κωνσταντῖνος, 41) Δημητρακόπουλος Δημήτριος, 42) Καφαράκης Σπυρίδων, 43) Καλαϊτζάκης 'Αδάμ, 44) Ροβίθης 'Ελευθέριος, 45) Μπουρλάκης "Αγγελος καὶ 46) Πρίμπας 'Επαμεινώνδας ἅπαντες 12, 47) Δημητρακόπουλος Δημήτριος καὶ 48) Παναγέας 'Αντώνιος ἀμφότεροι 11.66, 49) Στρατηγέας Σπυρίδων, 50) Παπαδημητρίου Νικόλαος, 51) Ράγκος 'Ιωάννης, 52) Βακαλάκης 'Αλέξανδρος καὶ 53) Παπαθεοδώρου 'Αθανάσιος ἅπαντες 11.33, 54) Γιαννούλης 'Ιωάννης, 55) Σταυρόπουλος Δημήτριος, 56) Μπακῆς Παναγιώτης καὶ 57) Λούρης Χαράλαμπος ἅπαντες 11, 58) Καραβᾶς Σπυρίδων, 59) Δέρκας Παναγιώτης, 60) Δερουκάκης 'Αλέξανδρος, 61) Σταμέλος "Αλκιμος, 62) Κουκουλομμάτης 'Αριστείδης καὶ 63) Οἰκονόμου 'Ηλίας ἅπαντες 10.66, 64) 'Αγγελόπουλος Σωτήριος, 65) Παπαδημητρίου 'Ιωάννης, 66) Σκλαβοῦνος Σταμάτιος καὶ 67) Γιαννοῦτσος Θεόδωρος ἅπαντες 10.33, 68) Δημητρίου Δημήτριος, 69) 'Αλεξόπουλος Φώτιος, 70) Κυριακόπουλος 'Ιωάννης, 71) Γκαρμαλιᾶς Δημήτριος, 72) Γρηγοράκης 'Εμμανουήλ, 73) Χαρκιολάκης 'Αναστάσιος, 74) Φραϊδάκης Νικόλαος, 75) Φρύδας Κωνσταντῖνος, 76) Σιδεροφάγης Νικόλαος, 77) Πιέρρος 'Ιωάννης, 78) Σμυρνῆς 'Αθανάσιος, 79) Μάρας Γεώργιος, 80) Τζαβάρας Δωρόθεος, 81) Παπαναστασίου Παναγιώτης, 82) Λαγουβάρδος Γεώργιος, 83) Μπάρος Θεόδωρος, 84) Σαρλῆς Βασίλειος, 85) Παπανδρέου Νικόλαος καὶ 86) Ραυτόπουλος 'Απόστολος ἅπαντες 10.

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.